

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 329

**BELLE
STARR**

Stoney Hardcastle

BELLA STARR

STONEY HARDCASTLE: BELLA STARR
Naslov originala: THE LEGEND OF BELLE STARR
Copyright: Stoney Hardcastle
Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar
Prijevod: Branka Jakic
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

— Djevojčica je, John! — nasmiješio se liječnik.

Godine 1846. John i Eliza Shirley preselili su se iz svoje rodne Virginije u saveznu državu Missouri, u okrug Jasper. Kupili su veliki komad zemlje i podigli farmu konja.

Dobri su konji uz zapadnu granicu bili na visokoj cijeni i pothvat im se ubrzo isplatio. Postali su imućni. Stvorili su položaj u društvu i nije potrajalo dugo a za Shirleyjeve se s pravom govorilo da su među najistaknutijim stanovnicima okruga. No, bilo je nešto što je bacalo sjenu na njihov uspješan život. Iako su voljeli dva sina, Prestona i Eda, čeznuli su za kćerkom.

Početak veljače godine 1848. njihove su se želje napokon ispunile. Rodila se djevojčica, prekrasno dijete s crnim očima. Još prije no što je ugledala svjetlo dana, njena je majka Eliza pronašla ime za nju. Odlučila je da će se djevojčica zvati Myra Belle.

Djetinjstvo je Myra Belle provela na farmi. Igrala se kao

sva djeca, polazila obližnju školu i bila nerazdvojni pratilac braće. Kad je naučila hodati, naučili su je i kako se jaši i puca. Postala je pravi stručnjak za oboje.

Eliza Shirley nije bila zbog toga previše sretna, ali suprug John, ubrzo ju je umirio. Smatrao je da ima dovoljno vremena da Myra Belle nauči sve ono što prava mlada dama mora znati.

John Shirley bio je pravi poslovni čovjek. Upravo kada je Myra Belle navršavala osmu godinu, upustio se u novi pothvat. Prihvativši vrlo dobru ponudu za svoju farmu konja, prodao ju je i preselio s obitelji u Carthage, također u Missouriju. Tamo je otvorio hotel, a uz njega je držao staju i kovačnicu. Položaj je bio izvrstan: odabran, na križanju puteva u Kaliforniju, Teksas i indijansko područje. Ubrzo je Shirleyjevo prenočište postalo poznato uz cijelu granicu.

No Shirley nije mislio samo na probitak kada je odlučio prijeći s obitelji u Carthage. Bio je

školovan čovjek i htio je i djeci pružiti priliku da se školuju.

Posao je cvao i ubrzo su Shirleyjevi postali vrlo cijenjena obitelj u Carthageu i okolici. Myra Belle je pohađala ekskluzivnu školu za djevojčice. Nagrađivala je roditelje za sve što su joj pružali bolje no što su mogli očekivati. Bila je izvrstan učenik. Uz osnovne predmete učila je svirati glasovir, studirala je dramu, a učitelji su smatrali da u svemu pokazuje upravo nevjerojatan talent. Ipak, područje njena interesa i dalje su ostali konji i revolveri. Svaku slobodnu minutu provodila je s braćom jašući i pucajući.

Kao otac cijenjene i ugledne obitelji John je imenovan sucem. To je za Myru Belle bilo novo područje interesa. Sama se imenovala očevim pomoćnikom i provodila je sate proučavajući zakone. Odmarala se navečer slušajući u hotelskom predvorju priče putnika prolaznika. Najviše su joj se sviđale o odmetnicima i Indijancima.

Zatim je iznenada došlo do prekretnice u životu Shirleyjevih. Dogodilo se ono čega se John Shirley bojao – počeo je građanski rat. Počela je vladavina nasilja, pljačke, ubojstava i silovanja. Missouri je bio podijeljen. Neki su bili za Sjever, drugi opet za Jug, no većina se jednostavno nije mogla odlučiti. Mnogi su se najprije pridružili jednoj strani, a zatim jednostavno prešli na drugu, da prežive. Mnogi su opet bili izloženi milosti i nemilosti bandi, pljačkašima koji su putovali zemljom.

Jedna banda iz Kansasa po-

čela je širiti strah i trepet u središtu Missourija. Poznati, nemilosrdni odmetnik William Quantrill stvorio je grupu gerilaca, kako ih je nazivao, da bi se borili protiv Kanzašana. Sakupio je pravu malu armiju, birajući najpoznatije svadljivce i revolveraše.

Shirleyjevi su od početka bili nepokolebljivi pristaše Juga. Myra Belle je obožavala Quantrilla i njegove jahače. Mrzila je »proklete Jenkije« i uljeze iz Kansasa. Potajno je nagovorila brata Eda da organizira vlastitu grupu jahača. Uzbudena i zadivljena ispitivala ga je poslije svakog pothvata. Neprekidno ga je molila da joj dopusti jahati s njima, ali je njegov odgovor uvijek bio isti:

– Ne, tebi je tek petnaest godina, a osim toga si dama.

Rat je postajao sve žešći i ogorčeniji. Godine 1863. trupe Sjevera okupirale su Missouri, ali dan i noć ometali su ih pristaše Juga. Quantrillov krvavi napad na Lawrence u Kansasu, u kolovozu 1863. godine, podigao je moral Južnjaka, ali je donio i brzi protuudarac Sjevernjaka. Napali su Carthage, grad u kojem je bilo uporište ne samo jedne od grupa što su ih neprekidno ometale. U toku te akcije ubijen je Ed Shirley.

Na njegovu pogrebu Myra Belle nije prolila ni jednu suzu. Činilo se kao da je u transu. Ukočena pogleda gledala je ravno pred sebe, a lice joj je bilo poput maske, bez izraza. Otišla je prije drugih članova obitelji.

John i Eliza Shirley opazili su čudno vladanje kćeri. Nisu shvaćali kako je mogla biti pri-

vidno bezosjećajna, kad su znali kako je voljela brata. Zabrinuti, požurili su poslije pokopa kući. Došli su na vrijeme da vide kako nisu bili bez razloga zabrinuti. Našli su Myru Belle kako ih čeka uz svojeg velikog vranca. Bila je opremljena za put, što se vidjelo po pokrivaču svezanom na sedlu i drugoj putnoj opremi. No ono što je Shirleyjeve najviše uplašilo, bila su dva velika revolvra, što ih je opasala. Pripadali su njenom ubijenom bratu. John Shirley ju je zapitao:

— Myra Belle, što namjeralaš?

Pogledala ga je u lice, a kad je progovorila teško je prepoznao glas svoje kćerke.

— Oče, progonit ću one proklete Jenkije. Ubili su Eda i platit će to.

Otac ju je pokušao spriječiti, no Myra Belle je skočila u sedlo, podbola konja i odjurila, doviknuvši im posljednje »do viđenja.«

II

Neko vrijeme Myra Belle je pustila konja da juri kako je htio. Povukla je uzde, da bi osjetio kako nosi nekoga tko je njegov gospodar tek kad su ruševine grada, što ga je napuštala, utočile iza horizonta. Skrenula je s glavnog puta. Nije se zaustavljala. Znala je da će morati jahati cijelu noć da bi stigla do odredišta na indijanskom području. Ali znala je isto tako da ne smije gubiti vrijeme.

Prije no što je Ed bio ubijen, ispričao joj je o skloništu južnjačkih bandi. S onu stranu

granice Missourija, u Cherokee Nationu, bilo je sastajalište i skrovište njegovih istomišljenika. Potanko joj je opisao put i bila je sigurna da će ga naći bez muke.

Navukla je šešir na oči, da bi se zaštitila od sunca. U sumrak približila se nekoj farmi neda-leko od puta kojim je jahala. Odlučila je stati, kako bi kupila hrane za konja, a možda i nešto za sebe. Ponijela je, doduše, vode i malo hrane, ali to je htjela sačuvati za poslije. Prije no što se približila kući, skinula je opasač s revolverima, kako ne bi pobudila sumnju. Znala je, doduše, da većina farmera simpatizira Jug, ali neki su bili na strani Sjevera, pa nije željela riskirati.

Pokazalo se da su farmeri i ukućani ljubazni. Nahranili su i Myru Belle i njena konja. Razgovarajući, dok je jela, saznala je da je jaki odred sjevernjačke konjice prošao putem kojim i ona, samo nekoliko sati prije nje. Bili su to, sasvim sigurno, smatrala je ona, oni isti vojnici koji su spalili Carthage i ubili njena brata.

Oprostila se i odjahala u noć. Mjesečev srp osvjetljavao joj je put. Oko ponoći naišla je na trag konjice.

Sjevernjaci su se držali glavnog puta i, prema svemu sudeći, za odredište odabrali isto mjesto prema kojemu je žurila i ona. Odjednom joj je postalo jasno. Išli su napasti skrovište južnjačkih grupa. Morala ih je nekako zaobići i upozoriti svoje istomišljenike!

Zaustavila je konja. Nije dobro poznavala kraj kojim je jahala. Zaobići odred konjice zna-

čilo bi napraviti široki krug kroz nisko žbunje i drveće. U noći je to bilo nemoguće. U tom je trenutku ugledala slabo svjetlo, kilometar i pol ispred sebe. Bio je to odsjaj vatre. Mora da su vojnici noćili i uradili logor. To bi joj moglo olakšati zaobilazak.

Pogledala je zvijezde, da bi se mogla orijentirati, a zatim je pokušala pogledom prodrijeti kroz noć. Još je razmišljala kako da zaobiđe vojnike, a tada je iznenada odlučila: neće ih zaobilaziti, već će ići ravno kroz njihov logor.

To bi moralo upaliti. Reći će da je kćerka nekog trgovca koji živi na indijanskom području i da se vraća kući. Sjetila se kako su mnogi putnici u hotelu njena oca govorili da pomalo liči na Indijanku, s crnom kosom i očima. Reći će da se zove Chouteau. Bilo je to ime jedne poznate obitelji. Odlučivši se, podbola je konja i pošla prema logoru. Nije se iznenadila kad ju je zaustavio glas iz mraka.

– Stoj! Tko ide?

– Gospodine, to sam ja, Mery Chouteau.

Ženski glas usred noći očito je iznenadio stražara. Myra Belle je to iskoristila da bi mu se još malo približila. Sada je već mogla razaznati obris vojnika koji je držao pušku u ruci. Stražar je ponovo viknuo:

– Odmah se zaustavi ili ću pucati!

Javio se drugi glas iz mraka:

– Što se to zbiva?

– Čini mi se... neka žena na konju. Prinesite baklju.

Prišao je drugi stražar s bakljom. Myra Belle je znala da

sada mora glumiti bolje no što je ikad glumila u školi. Sišla je s konja, pristupila stražaru, koji je držao baklju, i upitala ga, prividno uplašena:

– Gospodine, jeste li vi vojnici Sjevera?

Stražari su, očito, bili začuđeni što usred noći vide lijepu djevojku, u odjeći muškarca i naoružanu s dva velika revolvera. Stajali su nekoliko sekundi bez riječi i buljili u nju. Kada je stražar s bakljom progovorio, Myra Belle je osjetila olakšanje.

– Gospodice, što radite ovdje sasvim sami, i to usred noći?

– Vraćam se kući, na indijansko područje.

– To je dug put – ubacio je drugi stražar i dodao:

– Bolje bi bilo da je odvedeš majoru, pa neka on razgovara s njom.

Njegov je drug pristao i Myra Belle je pošla za njim, ostavljajući konja. Idući uz vojnika promatrala je njegovo lice. Bio je to mladić plave kose, a njegov joj je naglasak jasno govorio da je sa sjevera. Da su bili sami, već bi bio mrtav. Prišli su logorskoj vatri, uz koju je sjedio neki čovjek. Proučavao je komad papira, prema svemu sudeći zemljopisnu kartu. Čuo je njihove korake, okrenuo se i ustao. Stražar je objasnio:

– Majore, ova je gospođa ujašila ravno u logor.

– Pridite malo bliže, da vas bolje pogledam.

Major ju je odmjerio od glave do pete.

– Prokletstvo, pa vi ste još pravo dijete! Koji vas vrag nosi

u ovo doba noći ovamo i to još s tim golemim revolverima? Kladio bih se da su teži od vas.

– Vraćam se kući, gospodine. Na indijansko područje.

– A kako se zovete?

– Mary Chouteau.

– A što ste radili u Missouriju?

– Moji su me poslali po lijekove. Majka je vrlo bolesna. A kada sam stigla u Carthage, našla sam grad porušen i spaljen. Pravo im budi, razbojnicima!

– Znači, vi ste pristaša Sjevera?

– Upravo tako, gospodine. Moj otac uvijek govori da odmetnike treba dovesti u red.

– Pametan je čovjek vaš otac. Dakle, mlada gospodo, mislim da bi bilo najbolje da ostanete s nama do jutra. Ovaj kraj nije noću siguran ni za muškarca, a kamoli za ženu.

– Hvala vam, ali to nikako ne mogu. Moja je majka vrlo bolesna i potrebna sam joj. Kod kuće su sigurno već čuli za posljednje borbe i brinu se gdje sam. Moram svakako dalje. I ne morate brinuti. Već se znam sama čuvati.

– To vam čak vjerujem. Mogu li vas još samo zapitati odakle vam ovi revolveri? Hoćete li mi pokazati jedan?

– Pripadaju mojem ocu. Ako se ne varam, kupio ih je u St. Louisu.

– Lijepo oružje. Čuo sam da ćemo i mi uskoro dobiti takve.

Major se nekoliko trenutaka poigravao s revolverom, važući ga u ruci i ogledavajući sa svih strana. Nasmijao se i vratio joj ga.

– Baš šteta što i vi ne pripa-

date odmetnicima. Uzeo bih vam te revolvere kao ratni plijen.

Okrenuo se prema stražaru i dao mu upute:

– Povedi ovu gospodu natrag do njena konja i isprati je kroz logor.

Vraćajući se Myra Belle je iskoristila priliku da, prividno sasvim nezainteresirano, upita stražara koliko ima vojnika u logoru i kamo, zapravo, idu. Vidjelo se da je stražar samo čekao priliku da zapodjene razgovor s djevojkom koja mu se očito svidala, pa joj je spremno ispričao da u jedinici ima dvije stotine vojnika, da sami ne znaju kamo idu, ali da se priča da će prijeći u Arkansas, gdje će se ulogoriti i odmarati. Dodao je još kako se nada da je to istina. Kako mu je bilo naređeno, proveo ju je kroz logor, a prije no što su se rastali zamolio ju je još da mu da adresu kako bi joj mogao pisati.

– Pa to će biti divno. Piši mi na adresu Mary Chouteau, Fort Gibson, Cherokee Nation.

Prvi put iskušala je na nekom muškarcu svoj đavolski šarm. Sagnula se iz sedla i poljubila mladog vojnika u obraz. Prije no što se ovaj oporavio od iznenađenja, podbola je konja i odjurila u noć. Pošto se udaljila od logora oko tri kilometra, skrenula je s glavnog puta, prošla kroz pojas drveća i grmlja i priredila ležaj na malo čistini. Ispružila se, gledajući u zvijezde i razmišljajući – o ratu, mrtvom bratu, majci, ocu. Pretpostavljala je da joj je vojnik rekao istinu. Odlučila je slijediti odred konjice, utvrditi točnu lokaciju njihova logora

u Arkansasu i javiti to Južnjacima. Napast će ih na odmoru. To će biti njena osveta. Uzbudnje ju je iscrpjelo. Zaspala je.

Probudila ju je buka konjanika koji su prolazili glavnom cestom, nedaleko od čistine na kojoj se smjestila. Mora da su vojnici pošli vrlo rano, još prije izlaza sunca. Pošto je odred prošao, Myra Belle je odlučila najprije izviditi okolicu, a zatim ići tragom konjanika glavnim putem. Poslije nekoliko minuta polagana kasa konj je izbio na drugu livadu, gdje je opazila kućicu. Na vratima je stajala žena. U rukama je držala lopatu. Pošla je prema velikom stablu, a pridružio joj se mali dječak, koji je izišao iz kuće. Pažljivo je birala mjesto, a zatim počela kopati. U jednom trenutku dječak je podigao pogled i opazio Myru Belle. Uzviknuo je:

– Majko, oni se vraćaju!

– Ne bojte se! Ne želim vam učiniti ništa nažao.

Uplašena žena bolje je pogledala Myru Belle. Tek je sada vidjela da joj se približava žena odjevena kao muškarac.

– Pa vi niste muškarac!

– Jasno da nisam. Kažite mi tko je umro i zašto ste tako uplašeni?

– On nije umro. Ubili su ga.

– Tko je ubio koga?

– Vojnici Sjevera ubili su mogeg muža.

– Kada se to dogodilo? Vjerujte mi, možete mi sve reći. Prijatelj sam vam.

– Došli su jučer ovamo, njih sedam ili osam. Moj je Jim ležao u krevetu. Bio je teško ranjen. Stradao je u Carthageu.

– Baš tamo?

– Da, on je bio jedan iz

grupe Eda Shirleyja. Eda su ubili, moga muža ranili, ali je nekako uspio stići kući. Njegovala sam ga kako sam znala i mogla. A tada su jučer upali Sjevernjaci. Njihov je oficir prišao krevetu, povukao pokrivač s Jimova lica i samo rekao: »To je on. Izvedite ga napolje.« Molila sam i preklinjala, ali nisu me htjeli slušati. Dograbila sam mesarski nož i pokušala se boriti. Tada mi je oficir rekao da će ubiti našeg sina, ako se ne smirim. A Jima su izveli na čistinu ispred kuće, ustrijelili ga i odjahali.

– Smirite se! Ne vrijedi očajavati. Moramo se osvetiti. Ed Shirley je bio moj brat.

– Onda ste vi Myra Belle!

– Kako to da znate moje ime?

– Ed je bio ovdje mnogo puta. Volio je pričati o vama i drugim članovima obitelji. Vaš je otac sudac.

– Vi ste tada supruga Jima Mossa. Ed mi je govorio o vama. No, pričanjem nećemo ništa postići. Hajde da najprije pokopamo vašeg supruga.

Iskopale su grob, položile u njega tijelo ubijenoga i opet ga zatrpale. Myra Belle je nahranila konja, a zatim je s Mossovom udovicom i nešto pojela. Upitala ju je:

– Imate li konja?

– Da, Jimov je konj ovdje.

– Uzjašite, uzmite sina i idite u Carthage. Ne možete ostati ovdje. Ubit će vas. Osim Sjevernjaka, povlače se ovuda i razne grupe, od kojih nisu baš sve dobronamjerne. Vjerujte mi, cijeli je Missouri veliko bojno polje. Evo vam dvadeset dolara da vam se nađe pri ruci.

– Znam da mislite dobro, ali ja ne mogu ostaviti Jima. Ovdje je naš dom.

– Nije sada vrijeme za takva razmišljanja. Rat je. A u ratu čovjek ne može biti sentimental. Učinite kako sam vam rekla. Uzmite sina i nestanite odavde. I požurite. Nemate cijeli dan vremena.

Uplašena žena potrčala je da se spremi. Za nekoliko minuta vratila se s konjem i privezala nekoliko vrećica uz sedlo. Uzjašila je s malim dječakom.

Myra Belle je udarila konja koji se dao u galop i doviknula:

– Do viđenja, gospodo Moss! I ne vraćajte se dok rat ne završi!

A za sebe je tišim glasom dodala:

– Proklete slabe žene, zašto ne mogu biti čvrste kao muškarci i boriti se kao oni. Ja ću se boriti. Mene nije strah. I pokazat ću da se i žena može boriti.

Poslije nekoliko minuta i Mossova udovica je uzjašila, pošto je na nekoliko mjesta u kući podmetnula vatru. Smatrala je da je bolje sve uništiti, nego da padne u ruke neprijatelju. Gledajući u vatru razmišljala je o tome kako su ratovi zapravo, glupa i užasna stvar. Zašto ljudi žele ubijati i razarati? A tada se sjetila da i ona to želi. No, smatrala je, ona ima razlog. Željela je osvetiti brata.

Odred konjice stekao je sada već prednost od četiri sata. Myra Belle se nadala da će pronaći njihov trag na glavnom putu. A kako je željela razliku u vremenu smanjiti barem jedan sat, potjerala je vranca

galopom. Nije potrajalo dugo i u daljini, na putu, ugledala je oblak prašine. To je očito bio odred konjice. Usporila je konja. Sada je trebalo zadržati istu razdaljinu i slijediti ih. Samo slijediti.

Bila je vrućina. No, kao da nije osjećala umor. Ni svojem konju to nije dopuštala. Poslije nekog vremena konjanici su skrenuli s glavnog puta prema istoku. Znači, mladi joj je vojnik prošle noći rekao istinu. Odred je zaista išao u Arkansas. Vojnici su se očito osjećali posve sigurnima. Zaključila je to po tome što se nisu čak pobrinuli za zalaznicu. Znali su da nigdje u blizini nema trupa Konfederacije, ali nisu znali da ih slijedi ne manje opasan neprijatelj – djevojka obuzeta do ludila željom za osvetom.

Kasno poslijepodne, kada je Myra Belle već bila posve sigurna da su prešli granicu između Missourija i Arkansasa, oblak prašine je nestao. Vojnici su stali da pripreme logor za noćenje. I Myra Belle se zaustavila. Sjašila je i počela se prikradati odred, koristeći drveće kao zaklon. Htjela se uvjeriti da li vojnici zaista pripremaju logor ili su se samo zaustavili radi kratka odmora. Kad je prišla bliže, iznenadila se. Logor je već bio podignut. Znači da je naišla na stalni sakriveni logor za odmor trupa Sjevernjaka. Vidjela je veliki bolnički šator i kantinu na jednoj strani te više kola za dopremu namirnica, postavljenih u krug.

Osjetila je kako je obuzima uzbuđenje. Ed ju je naučio da je prije svakog velikog napada

potrebno temeljito izviđanje. To je, dakle, bio njen prvi zadatak. Pažljivo je promatrala pamteći koliko ima kola, konja i gdje su postavljene straže. Kada se vratila konju, već je bio pao mrak. Sada je morala odlučiti. Do odmetničkog logora na indijanskom području bilo je još sedamdesetak kilometara. Da li da jaši cijelu noć i pokuša ga pronaći ili da čeka do jutra? Vrijeme je bilo važno. Nije ga smjela gubiti. Odlučila je da odmah krene. Išla je u pravcu sjeverozapada, orijentirajući se prema zvijezdama. U mraku je mogla napredovati samo polako, a i zemljište nije bilo pogodno za brzo jahanje. U osvit stigla je do brze planinske rijeke. Napila se vode i oprala lice. To ju je malo osvježilo. Nahranila je konja. Opet je razmišljala o tome kako su žene slabe i kako će ona pokazati da nije kao druge. Nakon kratka odmora nastavila je put. Počela je prepoznavati kraj, iako još nikad nije bila tu. No, pokojni brat joj je često o njemu pričao. Naišla je na vodopad, a uskoro zatim na plitki gaz, gdje je mogla prijeći rijeku. Ed joj je i o tome govorio. Iznenada, začula je glas iza sebe:

– Stani! I podigni ruke!

Poslušala je zapovijed i okrenula se u sedlu. Nije bila ni preplašena ni iznenađena. Nešto slično očekivala je cijelo vrijeme. Zapravo, govorila je sama sebi, razočaralo bi je kada bi ustanovila da se odmetnici nimalo ne brinu o svojoj sigurnosti. Čovjek koji ju je postavio bio je Arch Tomas, trgo-

vac iz Carthagea. Prepoznao ju je.

– Što, zaboga, radite ovdje?

– Došla sam vam se pridružiti i boriti se zajedno s vama.

– Myra Belle Shirley! Vaša obitelj nikada ne bi dopustila tako nešto. Mora da su zabrinuti za vas. Nema sumnje, pobjegli ste od kuće. I zato sada okrenite konja i vratite se tamo odakle ste došli.

– Ne! Želim vidjeti vašeg vođu!

– Myra Belle, vi ne razumijete. Mi smo grupa grubih muškaraca. Za svakim od nas raspisana je tjeralica. Svi smo mi očajnici koji su se zavjetovali da će umrijeti za nešto za što misle da je pravedno, upravo kao i vaš brat Ed. Poslušajte me i otiđite kući. A ako nećete, svezat ću vas i odnijeti tamo kamo spadate.

– Vodite me svojem vođi, gospodine Thomas! Želim raspraviti s njime neke važne stvari.

Dok je slušao te riječi, Thomas je gledao u cijevi revolvera što ih je djevojka nevjerovatnom brzinom i spretnošću izvukla i uperila u njega. Podigao je pogled i susreto se s njenim hladnim, crnim očima. U njima je vidio potvrdu onoga što je govorila.

– U redu, ali spustite revolvere.

Poveo ju je uskim puteljkom.

– Gospodine Thomas, tko je zapravo vaš vođa? Poznajem li ga?

– Ne, mislim da ga ne poznajete. Zove se Anderson. – Bill Anderson?

– Da, znači da ga ipak poznajete?

– Nikad ga nisam srela, ali mnogo sam čula o njemu.

Njihov razgovor prekinuo je glas koji se začuo iza nekog grma.

– Tko ide?

– Arch Thomas.

– U redu, nastavi! Ali, tko je to s tobom?

– Ne tiče te se. Netko tko želi vidjeti Billa.

Izbili su na čistinu na kojoj su odmetnici uredili svoje skrovište. Stiješnjena među stijenama i gustim raslinjem ta se livada pretvorila u pravu tvrđavu. Logor je upravo oživljavao. Ljudi su se budili. Manja grupa okupila se oko vatre, gdje su pili jutarnju kavu. Jedan od njih se okrenuo, pogledao pridošlice i upitao:

– Arch, gdje si pokupio tog dječaka?

– Nije važno. Je li Bill već budan?

– Da, ustao je. Maločas je popio kavu i otišao tamo do onih stijena.

Myra Belle je slijedila Thomasa do ruba livade, gdje je opazila nekog čovjeka. Kada su se približili uspravio se i zagledao u njih. Grubim je glasom upitao:

– Koga mi to dovodiš, Arch?

Djevojka je odgovorila sama.

– Ja sam Myra Belle Shirley, Edova sestra. Jeste li vi Bill Anderson?

– Ti si, dakle, Edova sestra, ona o kojoj je uvijek pričao. Dobro, što hoćeš ovdje? Reci pošto si došla, a zatim će te Arch ponovo otpratiti. Među nama nema mjesta za žene.

Myra Belle je u sebi bjesnila. Svi su, dakle, imali isto mišljenje o ženama. Ona će im poka-

zati da žena može biti i drukčija. Njen bijes miješao se s uzbuđenjem, što ga je izazivala činjenica da stoji licem u lice s Billom Andersonom, kojega su, ne bez razloga, zvali »krvavi«. Bio je najnemilosrdniji od svih odmetnika, pravi krvožedni ubojica.

– Želim s vama govoriti u četiri oka.

– U redu, kada si već ovdje, sjaši i dođi sa mnom.

Udaljili su se nekoliko koraka do mjesta gdje je bio prostrt njegov pokrivač. Sjeli su. Anderson je slušao sve što mu je djevojka govorila o odredu sjevernjačke konjice, o tome kako ga je slijedila i pronašla logor za odmor. Kada je završila sumnjičavo ju je pogledao i rekao, poigravajući se svojim širokim nožem:

– Gospodice, sve mi se čini da si ti postala sjevernjački špijun i da nas pokušavaš namamiti u ...

Nije uspio dovršiti rečenicu. Iznenadeno se zagledao u cijev velikog revolvera, koji je bio uperen točno među njegove oči.

– Gospodine Andersone, mene nitko ne može i ne smije nazivati špijunom. Ubit ću vas. Baš me briga tko ste vi. Pomaknite ruku u kojoj držite nož samo jedan centimetar i bit ćete mrtvi. Razumijete li me?

Pogledi su im se sreli. Anderson je bio prvi koji je skrenuo pogled u stranu. U svojoj odmetničkoj karijeri silovao je i ubijao žene, ali ova žena, koju je sada gledao, bila je pravi vrag.

– Ispričajte se, gospodine Andersone, ili ću vas ubiti. A

zatim ću sama progoniti Sjevernjake. Oni su ubili mojeg brata i neću nikome dopustiti da mi uskrati osvetu.

— Gospodice Shirley, žao mi je. Morate razumjeti. Naši životi ovise o tome jesmo li dovoljno pažljivi i sumnjičavi. A priznat ćete, čovjek mora biti sumnjičav kada dođe mlada djevojka kao što ste vi i ispriča mu priču kakvu sam upravo čuo od vas. Ipak, vjerujem vam.

— Hvala, prihvaćam vašu ispriku. Pretpostavljam da ste sada zainteresirani za moj plan?

— Da, želio bih ga čuti, ali ipak najprije spremite revolver. Moram priznati da ste brzi, baš kao što je pričao vaš brat, brži od većine muškaraca.

Myra Belle je ponovo ispričala sve pojedinosti koje je zapamtila u vezi s logorom za odmor, do kojega je neprimjetno pratila odred sjevernjačke konjice. Kada je završila, Anderson se zamislio i nekoliko je minuta razmišljajući koračao u krugu. Zatim se zaustavio i rekao:

— Mora da ste iscrpljeni. Uzmite moj pokrivač, legnite tamo u kut i odspavajte nekoliko sati. Večeras nas čeka dug put.

Okrenuo se i pošao prema grupi ljudi oko vatre. Myra Belle je legla, ali iako je bila mrtvo umorna, od uzbuđenja nije mogla zaspati. Anderson će provesti njen plan i napasti Sjevernjake. To će biti njena osвета. Mnogo godina kasnije Belle je pričala kako je taj sastanak s Andersonom bio na-

juzbudljiviji trenutak njena života.

Polako umor je prevladao uzbuđenje i djevojka je zaspala. Kasno poslijepodne probudio ju je grubi Andersonov glas.

— Diži se, mali odmetniče! Uskoro polazimo!

Odagnala je san i ustala. Svuda oko nje odmetnici su se pripremali na polazak. Anderson je držao uzde njenog konja.

— Uziaši, mali odmetniče, i slijedi me!

Pošli su. Anderson je bio na čelu, Myra Belle iza njega. Slijedilo ih je dvadeset i sedam jahača. Na prvom raskršću kolona se zaustavila. Anderson se okrenuo prema šumi, ispustivši krik sličan glasanju neke ptice. Slični mu je krik odgovorio iz šume.

— Pridružiti će nam se neki Čeroki Indijanac. On poznaje ovaj kraj bolje nego ijedan od nas — objasnio je Anderson, vidjevši djevojčinu znatiželju.

I zaista, poslije nekoliko minuta iz šume je izišao jahač. Kada ga je vidjela, Myra Belle se začudila. Očekivala je sve drugo samo ne to što je ugledala. Pridošlica nije izgledao kao neki otrcani razbojnik i u svemu je odudarao od grupe kojoj se namjeravao pridružiti. Bio je mlad, pristao i odjeven u uniformu oficira armije Konfederacije. Sjedio je uspravno u sedlu, a njegovo je držanje podsjećalo na ono po kojem se moglo prepoznati južnjačke plemiće. Anderson ga je predstavio:

— Kapetane Starr, upoznajte

gospođicu Myru Shirley, Edovu sestru!

— Drago mi je, gospođice Shirley!

Myra Belle je osjetila kako je obuzima neko, do tada nepoznato, uzbuđenje. zamijetila je da kapetan, vjerojatno, nije stariji od nje. Udovoljavajući Andersonovu zahtjevu ponovila je i njemu sve što je opazila prilikom izviđanja. Slušao ju je bez riječi, povremeno potvrđujući pokretom glave.

— Vrlo dobro, to mi je dovoljno da ih pronađem. Ali ako biste mogli slijediti svoj trag, kojim ste došli ovamo u tami; to bi nam pomoglo i uštedjeli bismo mnogo vremena. Možete li?

Myra Belle ga je slušala i čudila ju je kako Čeroki (Merokec) vrlo dobro govori engleski.

— Svakako, gospodine! Sigurna sam da to mogu učiniti, kapetane Starr!

— Onda podimo!

Tama je uskoro obavila cijeli kraj. Sada je Myra Belle jahala na čelu kolone, iza nje Starr, a zatim Anderson. Bila je potpuno koncentrirana i naprezala je oči da bi pri slabom svjetlu mjeseca mogla slijediti trag što ga je ostavila dolazeći u logor odmetnika. Žurili su koliko je bilo moguće. Nijednom se nisu zaustavili da bi se odmorili. Nitko nije govorio.

Myra Belle je bila zadovoljna i istodobno ponosna. Kapetan Starr i Anderson očito su imali povjerenja u nju. Razmišljala je o Samu Starru. Prema načinu njegova govora zaključila je da je polazio škole, a i inače bio je različit

od onih nekoliko Indijanaca što ih je srela do tada. Pitala se što ga je navelo da se pridruži južnjačkim odmetnicima.

Poslije nekoliko sati izbili su s pokrajnjih putova na glavnu cestu, onu kojom su Myra Belle i vojnici Sjevera prošli proteklog dana. Zaustavila je konja. Do zore nedostajao je još jedan sat. Prigušenim je glasom rekla:

— Logor je iza slijedećeg brežuljka, oko kilometar i pol odavde, kako mi se čini.

Anderson se okrenuo prema prvom jahaču iza sebe. — Prenesi dalje: zaustavit ćemo se neko vrijeme. Neka svi sjašu. Kapetane Starr, vi podite naprijed i izvidite logor. I vratite se što prije.

Myra Belle je sa zanimanjem promatrala kako se Starr napola okrenuo u sedlu i skinuo čizme. Iz torbe na sedlu izvuкао je mokasine i obukao ih. Skočio je na zemlju i dodao joj uzde svoga konja.

— Pobrinite se za njega dok se ne vratim.

Kada je nestao u grmlju, nije se čuo ni šum grančice. Osjećalo se da su i ljudi i konji uzbuđeni. Još uvijek nitko nije govorio. Minute su prolazile. Tada se Starr vratio, jednako nečujno kao što je i otišao. A Andersonom se udaljio nekoliko koraka od ostalih i tamo su se šapatom dogovarali. Anderson se okrenuo:

— Pridite i okupite se oko nas. Iza onog brijega je naš cilj, veliki logor vojnika Unije. Ima ih oko tri stotine. Prišuljat ćemo se do vrha brežuljka. Kada izdam zapovijed, napast ćemo ih. Upast ćemo u logor

brzo i uz što je moguće veću buku. Pucajte na sve što se bude micalo, osim na konje. Konje trebamo, a isto tako i kola što dovoze opskrbu. Svatko zna što mu je činiti. U logor moramo ući brzo, a iz njega izaći još brže. Popnite se u sedla, idemo!

Grupa Južnjaka dočekala je zoru sakrivena u grmlju na vrhu brežuljka. Ispod njih vojnici Sjevera upravo su se počeli buditi, sasvim sigurni da im tu ne prijeti nikakva opasnost. Myra Belle je čula ubrzane udarce svoga srca. Svuda oko nje odmetnici su pripremali oružje. I ona je izvukla revolvere i zavrtjela njihove bubnjeve. Godio joj je dodir hladnog metala. U tom trenutku došlo je razočaranje. Anderson je rekao:

— Gsopdice Shirley, vi ćete ostati ovdje!

Problijedila je, ne vjerujući ono što je čula, a zatim joj je lice pocrvenjelo od bijesa.

— Ne pada mi na pamet — odgovorila je.

— Ovdje ja zapovijedam, to upamtite. I ja kažem da ćete ostati ovdje.

Potisnula je bijes i razočaranje. Shvatila je da sada nije vrijeme za rasprave ili scene. Pokorila se. Pogledala je kapetana Starra. Pažljivo je promatrao logor. Njegovo je lijepo lice bilo bezizražajno. Sivi oficirski šešir navukao je na oči, a u svakoj je ruci držao revolver. Opet se pitala što ga je navelo da pođe s njima.

Anderson je podigao ruku, zastao i činilo se kao da u sebi broji. Tada je naglim pokretom spustio ruku i podbo konja.

Odmetnici su uz bojne poklike izletjeli iz šume. Trenutak kasnije već su stigli do svojih žrtava. Ubijali su bez milosti. One koje nisu uspjeli ustrijeliti, gazili su konjima. Major, koji je zapovijedao u logoru, istrčao je iz svog šatora napola odjeven i sa sabljom u ruci. Pokušao je izdati neke zapovijedi. Istog trenutka kada ga je ugledao, Anderson je povukao uzde konja i okrenuo ga prema majoru. Skočio je iz sedla i s velikim nožem u ruci pošao prema oficiru. Bio je nevjerojatno brz i spretan — iskusni ubojica. Izbjegao je udarcu sablje, a zatim je s dva munjevita pokreta ubio majora.

Pokolj je bio kratak i temeljit. Odmetnici su prikupili konje i izdvojili troja kola natovarena hranom, puškama i odjećom. Logor su zapalili. Nijedan od njih nije bio čak ni ranjen. Na povratku Myra Belle je jahala uz Andersona. Bila je razočarana, jer se kapetan Starr nije vraćao s njima. Čim je borba bila završena, mahnuo je u znak oproštaja i nestao u šumi. Mnogo će godina proći prije no što će Myra Belle ponovo sresti Starra.

Povratak u odmetničko skrovište bio je polagan, jer s kolima nisu mogli putovati brzo kao prošle noći. Iako iscrpljeni, svi su bili zadovoljni. Većina je zamijenila konje. Ponoć već prošla kada su se vratili u bazu.

Tek tamo su imali vremena temeljito pregledati kola što su ih zarobili. Najviše ih je oduševio što su pronašli nekoliko vreća šećera. Bilo je očito da šećer već dugo nisu okusili, jer

su se upravo bacili na njega. Promatrajući, a bilo je to prvi put da vidi ljude koji zadovoljavaju potrebu što su je dugo morali potiskivati, Myra Belle je mislila kako su gladni ljudi slični psima. Prišao joj je Anderson.

– Dajte mi vašeg konja, pa pođite spavati. Razgovarat ćemo sutra.

Sjašila je i učinila nekoliko koraka, kada je iznenada jedan od jahača iz grupe koja je jela šećer, zgrabio njenu ruku. No, prije no što je uspjela izustiti i jednu riječ Anderson se bacio prema čovjeku i udario ga drškom revolvera.

– Divljak!

Okrenuo se prema Myri Belle.

– Požurite. Dat ću vam stražara koji će vas čuvati.

– Mogu se i sama brinuti o sebi.

– Ne, ovdje ne možete. Sada ušutite i idite napokon spavati.

Osjećala je želju da mu odgovori i da se pobuni što joj stalno zapovijeda, ali je ipak šutjela. Legla je. Prije no što je zaspala vidjela je pred očima slike protekla dva dana. Postigla je što je htjela. Osjetila je slast osvete. A što će sada? Pokušala je razmišljati o budućnosti, ali nije se više mogla koncentrirati. Umor je potisnuo uzbuđenje. Zaspala je.

Sunce je već bilo dobrobrano odskočilo kada se Myra Belle probudila. Navukla je čizme i izašla iz spilje u kojoj je provela noć. Ugledala je Andersona kako još napola spavajući oštri veliki nož. Čuo ju je i okrenuo se. Oči su mu bile dva krvava obrubljena proreza.

– Ah, to ste vi. Jeste li gladni?

– Kada me već pitate, moram reći da jesam.

– Donijet ću vam hrane i kave. Razgovarat ćemo dok budemo jeli.

Za nekoliko trenutaka već se vratio s limenim tanjurom, punim pečene slanine i s dvije šalice kave. Sjeli su.

– Gospođice Shirley, recite mi jeste li vi zaista tako odani našoj stvari, kao što sam ja?

– Jesam! – odgovorila je s neprimjetnim oklijevanjem.

– I želite se nastaviti boriti za našu stvar?

– Da, želim vam se pridružiti.

– Mlada damo, a vi jeste dama, ja dobro znam odakle dolazite, znam vašu obitelj i znam kako ste odgojeni. Divim se vašoj hrabrosti. Iako ste zapravo još dijete, moram reći da ste najneobičnija žena koju sam ikada sreo. Nikada mi nije palo na pamet da bih mogao naletjeti na ženu takve hrabrosti i oštroumnosti. Ipak, uza sve što to što znate, ne poznajete svijet. Ima jednostavno stvari za koje ste premladi da biste ih razumjeli. Kad biste ostali ovdje, bilo bi to kao da čovjek baci komad sirova mesa gladnim vukovima.

Pokazao je pokretom ruke prema svojim ljudima.

– Ovi ljudi su kao životinje, samo što su još zlobniji. Ni ja nisam bolji od njih. To što sam vas čuvao prošle noći bila je prva čovjeka dostojna stvar koju sam učinio posljednjih godina. Vi niste toga svjesni, ali sinoć sam pomišljao na to da se najprije ja zabavim s

vama, a da vas zatim predam ostalima.

— Začudit ćete se, gospodine Andersone, ali pala mi je na pamet ta pomisao. Znala sam, međutim, da mogu imati povjerenja u vas. A i u svoje revolvere.

U njegovim očima mogla je vidjeti iznenađenje. Crte lica na trenutak su postale blaže.

— Povjerenje? Nemojte se pouzdati u to, ako želite preživjeti. Od svih mojih ljudi zaista vjerujem samo nekolicini, za koje sam siguran da bi me slijedili i u pakao. No više od polovine nisu lojalni našoj stvari, ni bilo kakvom drugom idealu. Jedino na što misle su njihovi puni želuci, pohlepa i čar napadanja. Zna li zašto su mi se pridružili?

— Ne znam.

— Kao što sam vam rekao, oni su životinje. A životinje se uvijek pridružuju čoporu da bi mogle preživjeti. Dok sam vas čuvao prošle noći morao sam i sa sobom voditi dvije bitke. O prvoj sam vam pričao, o onoj s vlastitom požudom. A druga je bila da li da vas pustim da odete odavde ili ne. Mogli bi vas, naime, Sjevernjaci zarobiti i natjerati da odate naš položaj. A kad bi saznali da ste sudjelovali u jučerašnjem napadu, bila bi to vaša smrtna osuda. Tom smrtnom osudom mogli bi vas ucjenjivati. Jer, vi ste sada izdajica Sjedinjenih Američkih Država, to valjda shvaćate?

— Znam, a znala sam to i prije no što sam došla ovamo. Baš me bičga. Već sam vam jučer rekla da me više nikada na zovete izdajicom.

— Pa i nisam.

— Niste, ali ste nagovijestili kako smatrate da sam slaba žena koja bi vas mogla izdati da bi spasila sebe.

Napokon su se dogovorili da će se i dalje boriti s Andersonovim ljudima, ali na novi način. Vratit će se kući, izigravat će opet dobru djevojku i pažljivo će slušati i gledati. Najviše pažnje mora posvetiti pronalaženju usamljenih jedinica, kakva je bila ona što su je napali prošle noći. Od vremena do vremena doći će neki povjerljivi čovjek i ona će mu reći što je saznala.

III

John Shirley je stajao pred svojim hotelom, kada se Myra Belle vratila. Sastanak s roditeljima bio je topao i dirljiv.

— Pa gdje se bila, Myra Belle? Umrli smo od straha za teba. Bojali smo se da ćeš zaista učiniti ono čime si prijetila.

— Ne, samo sam jahala uokolo. Možeš biti siguran da nikoga nisam ubila.

Idućeg je dana Myra Belle ponovo posla u školu, kao da se ništa nije dogodilo. Kada se nekoliko dana poslije vraćala iz škole kući prišao joj je iz pokrajnje ulice neki mladić i prigušenim je glasom pozvao. Iznenadila se, ali ne i uplašila. Odakle taj stranac zna njeno ime? Je li to čovjek kojega je Anderson obećao poslati? Ili je to možda neki sjevernjački špijun? Tada ga je bolje pogledala i morala se u sebi nasmiјati. Bio je to zapravo dječak, ni stariji ni veći od nje.

— Da, ja sam Myra Belle Shirley. Što hoćeš?

— Drago mi je što sam vas

sreo. Ja sam Jim Dancer. Poslao me Bill Anderson da radim s vama. No ovdje ne možemo razgovarati. Kada i gdje se možemo sastati?

Myra Belle je jedva mogla povjerovati da bi joj Anderson mogao poslati takva dječaka. Nije li to možda ipak neka klopka? Odlučila je pronaći odgovor na to pitanje.

— Večeras u staji pokraj hotela moga oca. Sastat ćemo se u devet sati.

— Ti me ne poznaješ, pa si sumnjičava, zar ne?

— Nisam baš sumnjičava, ali pažljiva jesam.

Kad su se navečer sastali, mladić joj je pružio složeni komad papira. Upalio je šibicu da bi mogla pročitati. Bila je to poruka što ju je svojedobno njen pokojni Ed poslao tom dječaku, preporučivši mu da se poveže s Andersonom. Prepoznala je bratov rukopis i to je raspršilo sve sumnje. Vratila je papirić Danceru, koji ga je spatio.

— A sada da ti objasnim naše planove, pa da odem. Usput rečeno, mnogo sam stariji no što izgledam. Dvadeset dvije su mi godine. Izigravam siročića i vrtim se oko sjevernjaka. Prosjačim hranu i čistim njihove čizme. Pri tome dobro gledam i slušam, sve što saznam prenosim Quantrillu ili Andersonu.

— I gdje je tu moje mjesto?

— Tvoj je zadatak da jašiš uokolo i posjećuješ sjevernjačke logore, kao znatizeljna mlada dama. Sastajat ćemo se svakih nekoliko dana. Ti ćeš mi reći što si saznala, a ja ću to prenijeti pravim ljudima.

Myra je prihvaćala plan, osim njegov zadnji dio. Smatrala je da joj povjeravaju samo pola zadatka, zato što je žena. Zašto sama ne bi mogla prenijeti informacije?

— A kako da te nađem kada budem htjela nešto javiti?

— Ja ću naći tebe. Za to ne moraš brinuti.

Myra Belle je postupila prema uputama što ih je dobila. Posjećivala je logore, a vojnici i oficiri bili su zadovoljni da mogu progovoriti nekoliko riječi s tako lijepom djevojkom. Nitko nije posumnjao da u tim bezazlenim razgovorima daje podatke jednom od svojih najopasnijih protivnika, podatke koji su mogli značiti njihovu smrt.

Myra Belle radila je mjesecima s Jimom Dancerom. Divila se njegovoj hrabrosti i oštroumnosti i izučavala njegovu taktiku. Bio je uvijek miran, nikad nije dopustio osjećajima da ga ponesu. Informacije što su ih njih dvoje slali odmetnicima rezultirale su bezbrojnim napadima na manje usamljene jedinice Unije. U nekoliko se navrata Myra Belle prikradala mjestima napada i promatrala akcije.

Svoju je špijunsku djelatnost tako dobro prikrivala, da čak ni njeni roditelji nisu posumnjali. Ali netko je možda ipak posumnjao. Jednog dana dok je bila u školi vojnici Sjevera spalili su očev hotel i staje. Myra Belle je bila ljutita. Bez oklijevanja odjurila je do Dancerova skrovišta. Mladić, međutim, nije bio nimalo zadovoljan što je došla.

— Prokletstvo, pa nisam li ti rekao da nikad danju ne dolja-

ziš ovamo! Reci brzo što želiš i nestani.

— Jime, znam što si mi rekao. Žao mi je što te nisam mogla poslušati, ali ti ne znaš što se dogodilo. Sjevernjaci su spalili sve što pripada mojoj obitelji.

— Koliko ih je bilo? Kojoj su jedinici pripadali?

— Otac kaže da ih je bilo osmorica, ali što se tiče jedinice, on nije tako pažljiv kao ti i ja, pa mi nije mogao dati nikakvih obavijesti.

— Da sumnjaju na tebe, bili bi jednostavno došli u školu i odveli te. A ipak, mora da su imali nekakav razlog zbog kojeg su udariti upravo na tvoju obitelj. Pokušaj saznati o kojoj je jedinici riječ, a ja ću još noćas poći do ljudi koji to moraju znati. Sastat ćemo se sutra poslije podne.

Izenada je prestao govoriti i osluhnuo. Približavao se neki konjanik. Provirio je kroz vrata i opsovao.

— Dolazi neki sjevernjački oficir. Vjerojatno te slijedio. Skloni se nekamo da te ne vidi. Ja ću ga već nekako riješiti.

Izišao je iz kolibe. Myra Belle je ostala sakrivena, i opet ljuta što joj drugi naređuju. Čula je oficirov glas.

— Mladiću, tko si ti? I odakle ti taj krasni konj?

— Zovem se Joe Smith, a konj pripada mojem rodaku koji služi u armiji Unije.

— Ti si prokleti lažljivac. Niti je tvoje ime Joe Smith, niti je tvoj rodak u našoj armiji. A taj konj pripada sucu Shirleyju. Slijedio sam njegovu kćerku ovamo. Mala vještica očito nešto sprema. A ti ćeš mi reći što.

— Ne razumijem o čemu govorite, gospodine.

— Dodi ovamo! Nemoj ni pokušati bježati, jer ću te ustrijeliti.

Myra Belle nije mogla dulje izdržati u skrovištu. Ako bude morala spasiti prijatelja, pucat će u tog sjevernjačkog oficira. Prikrala se vratima s revolverom u rukama. Primijetila je kako oficir stisnutih šaka polako prilazi Danceru, koji se povlačio korak po korak.

— Ne, nemojte gospodine, ja ne poznajem nikakvu djevojku po imenu Shirley.

U istom trenutku, kada je ledima dotaknuo oficirova konja, prema kojemu se namjerno povlačio, Dancer je munjevitim pokretom izvukao sablju, što je visila uz sedlo i držeći je objema rukama udario njome kao kopljem i probio oficira.

Čovjek se srušio. Bio je vjerojatno mrtav prije no što je dotakao tlo. Pogledavši ga još jednom, Dancer se okrenuo prema Myri Belle.

— Sve je završeno. I rat. Izgubili smo. Ti si izgubila brata, a ja cijelu obitelj. Možda smo sada izravnali račune. Ne znam. Ti želiš živjeti, a i ja. Zauvijek ćemo nositi ožiljke. Odlazim odavde u nepoznato, tražeći nešto bolje i ljepše. A ti idi kući i pokušaj srediti život.

— Mnogo sreće, Jime!

IV

Myra Belle je poslušala Dancerov savjet i otišla kući. Shirleyjevi su održali obiteljsko vijeće. John i Eliza Shirley bili su siti rata, a Myra je vjerovala da je Dancer imao pravo kada je

rekao da je rat završen i da ga je Jug izgubio. Odlučili su skupiti ono malo stvari što je ostalo i oseliti odseliti u Texas, bi se pridružili starijem sinu Prestonu. Za razliku od drugih članova obitelji Shirley, Preston se nije miješao u ratna zbivanja. Ipak, smatrali su ga odmetnikom i raspisali su ucjenu na njegovu glavu, pa je morao pobjeći u Teksas.

John Shirley bio je tvrd čovjek. Mogao je primati udarce i padati, da bi se opet pridigao. Marljivost, inteligencija i obrazovanost dali su mu sposobnost da nadvlada sve nedaće s kojima se susretao. U Teksasu Shirleyjevi su kupili veći komad zemlje u blizini mjesta gdje je živio Preston. Opet su se posvetili uzgajanju konja i opet su uspjeli. Kao i u Missouriju, postali su ubrzo ugledni članovi društva. Myra Belle se upisala u višu školu i postala je najpopularnija djevojka cijelog kraja.

I tako su prošle tri godine. Činilo se kao da su svi, uključujući i Myru Belle, zaboravili rat i prilagodili se novom načinu života. Osamnaestogodišnja djevojka privlačila je poglede svih neoženjenih mladića. Dolazili su je hrpimice posjećivati. Primala ih je prijateljski i učtivo, ali to je bilo sve. Kada bi počeli govoriti ozbiljno, napuštala ih je. Ono što ju je zanimalo bila je škola i konji, koje je uzgajao otac.

Jedne ljetne večeri sjedili su Myra Belle, John i Eliza na verandi ispred kuće. Opazili su grupu jahača kako se približava u oblaku prašine. To nije bilo čudno, ipak, nešto je uzne-

mirilo djevojku. Zašto su ovi ljudi jahali preko polja, a ne putem? Okrenula se ocu.

– Pitam se tko bi mogli biti ti ljudi.

– Ne znam. Čudno mi je što se ne drže puta.

John Shirley je ušao u kuću i vratio se s puškom u ruci. Jahači su išli ravno prema kući i zaustavili se pred vratima ograde. Bilo ih je osam. Svi su bili mladi i dobro naoružani. Po njihovim licima, a i po izmorenim konjima, vidjelo se da dolaze izdaleka. Jedan plavokosi, širokih ramena, očito vođa, potjerao je konja još korak-dva naprijed i upitao:

– Jeste li vi sudac John Shirley iz Missourija?

– Jesam. Recite, što vas vodi k meni?

– Oprostite, nismo se još predstavili. Mi svi smo iz Missourija. Ja sam Cole Younger, a ovo su moja braća i prijatelji. Svi smo bili prijatelji vašeg sina Eda.

– U tom slučaju, dobrodošli, gospodine Younger! Morate provesti noć kod nas. Momci iz Missourija uvijek su u našoj kući rado viđeni.

Ljudi su sjašili, oprali se i uredili te večerali sa Shirleyjevima. Poslije večere John Shirley je počeo razgovor.

– Dakle, momci, kako se živi u Missouriju otkako je rat završen?

– Gospodine Shirley, loše. Nije to više onaj stari Missouri što smo ga vi i ja voljeli. Sjevernjaci sada drže sve pod kontrolom. Čovjek im se mora ili pokoriti ili otići. Mi smo otišli. Osim toga, osvećuju se svima koji su se borili na strani Juga.

— Žao mi je što to čujem. Baš smo razmišljali da ove jeseni posjetimo Missouri.

— Ne znam kakva bi to imalo smisla. Od vaše imovine sigurno ništa nije ostalo. Bojje je da ostanete ovdje. Zna se da ste simpatizirali Konfederaciju i sigurno bi vas odmah uhapsili. Zato smo i otišli.

— Vi ste mladi, možete ovdje početi iznova. Možete ostati s nama dok ne odlučite što ćete raditi.

Na tome je završio razgovor. U krevetu Myra Belle je razmišljala o svemu što je čula. Nije vjerovala da su Younger i njegovi ljudi zaista pobjegli iz Missourija. Takvi ne bježe. Ali što su radili u Texasu? To mora saznati.

Poslije doručka svi su pridolice, osim Colea, otišli u Dallas, navodno da malo razgledaju mjesto. Myri Belle je to odgovaralo. Željela je razgovarati s Youngerom. Zamolila ga je da joj pomogne u timarenju konja, što je on oduševljeno prihvatio.

— Bit će zadovoljstvo raditi s tako lijepom mladom damom.

Taj ju je kompliment uzbuđio. Izrekao ga je pravi čovjek. Čovjek kakvoga je željela. No, stvari su morale ići po redu. Osjećaji su morali pričekati, dok ne sazna zašto je Younger u Teksasu.

Pošto su obavili posao, sjeli su u sjenu da se odmore.

— Drago mi je da ste se zastavili kod nas, gospodine Younger. Vaš dolazak oživio je neka sjećanja, neke uspomene. I lijepe i ružne.

— Da, mlada damo, moram reći da ste baš tako lijepi i ži-

vahni kao što je tvrdio vaš brat Ed. Osim toga, čuo sam i neke krasne stvari o vama od Billa Andersona i Jima Dancera. Ali od tada ste porasli.

— Sada mi je osamnaest.

Željela mu je dati do znanja da sada više nije djevojka, već žena. Borila se da potisne požudu. To će ipak morati pričekati. Bilo je važnijih stvari.

— Boli me kad čujem da su Sjevernjaci preuzeli sve u Missouriju. I ne ide mi u glavu da ste vi pobjegli.

— Da, i oštroumni ste, kao što su mi rekli. Vas je teško prevariti. Anderson i Dancer su rekli da u vas čovjek može imati povjerenja. Mislím da su imali pravo.

— Sasvim sigurno jesu.

— Došli smo u Teksas samo da se odmorimo. Točno ste pretpostavili. Mi se ne bojimo Sjevernjaka, već se borimo protiv njih, iako na drugi način od onoga koji ste vi znali.

— A kako?

— Pljačkamo njihove banke.

Da bi potvrdio riječi izvadio je iz torbe na sedlu nekoliko komada zlata i bacio ih na tlo.

— To je samo mali dio onoga što smo oteli u posljednjoj akciji.

Premećući zlato iz ruke u ruku Myra Belle je vikala: —

— Zlato! Zlato! Prokleta sjevernjačko zlato! I vi ste ga oteli?

Skočila je na noge, bacila se na Youngera, zagrlila ga i srušila na tlo.

Kući su se vratili kasno poslije podne. Djevojka je bila oduševljena. Imala je svojeg čovjeka. Uzbudjenje ljubavnog susreta miješalo se s drugim,

koje je kao vatra plamtjelo u njenom mozgu.

— Imaš potpuno pravo. Najbolji je način da se izravnavaju računi sa Sjevernjacima da se pljačkaju njihove banke. Cole htjela bih vam se pridružiti.

— Žena da ide s nama? Čini mi se da nisu shvatila što mi radimo.

— Žena, kažeš? Prokletstvo, ja jašim i pucam bolje od tebe i od svakog čovjeka u tvojoj grupi.

Cole je razmišljao. Myra Belle je u njemu probudila nešto više od njegove muškosti. Nije bio siguran je li to ljubav ili nešto drugo: možda divljenje. Znao je da je lijepa i drukčija od svih žena koje je sretao. Sjetio se da ju je Dancer opisao kao malu đavolicu opsjednutu željom za osvetom. Dodao je, međutim, kako se u nju može imati povjerenja. Cole je još razmišljao. Prisiljavala ga je da donese odluku koju nije htio. A zapravo, nije imao izbora. Možda i jest.

— A što je s tvojom obitelji? Što će misliti?

— To je moja briga. Što se tebe tiče, rekla sam da želim poći s tobom i neću prihvatiti negativan odgovor.

— Onda u redu. Otići ćemo prekosutra. Budi spremna.

— I još jedna stvar. Sada sam odrasla djevojka. Nema više »Myre Belle«. Od sada sam samo Belle. I možeš biti siguran da ću biti spremna za put.

Pošla je rano u krevet, ali nije mogla zaspati. Ležala je budna, uzbuđena i uznemirena. Nije mogla dočekati da ode s ovom grupom odmet-

nika, ali nije znala što da kaže roditeljima. Istinu im nije mogla reći. Oni su, doduše, još bili neprijateljski raspoloženi prema Sjevernjacima, ali na kršenje zakona i pljačkanje banaka ne bi pristali. A ne bi pristali ni na to da jednostavno ode s nekim muškarcem. Oni bi željeli vjenčanje. Voljela je roditelje i nije ih htjela povrijediti. Razmišljala je.

Idućeg jutra je iz nekog starog sanduka izvukla revolvere pokojnog Eda. Bili su to isti revolveri koje je nosila kada je za vrijeme rata išla u Andersonov logor. Dvije godine nije ih imala u rukama. Umotala je revolvere i nekoliko odjevnih predmeta u pokrivač. Pazeći dobro da je nitko ne primijeti odnijela je sve to u staju i sakrila u sijenu. Poslije doručka potražila je Colea.

— Odlučila sam da ništa ne kažem roditeljima. Oni to ne bi razumjeli. Došlo bi do scene, koju ne želim. Ti ćeš sa svojim ljudima ujutro otići i sastat ćemo se kod Cottonwood Springsa.

Cole se još jednom pokušao oprijeti njenim planovima. S jedne strane John i Eliza Shirley su mu bili simpatični pa ih nije htio povrijediti, a s druge strane bojao se da se ne naljute, što bi mu moglo stvoriti problema i nevolja. Činilo se kao da Belle čita njegove misli.

— Ne moraš se bojati da će moji roditelji nešto reći. To će ih, doduše, pogoditi. Meni je žao, ali odlučila sam. Vidjet ćemo se sutra.

Prije no što je mogao bilo što odgovoriti okrenula se i ušla u kuću. Coleu se sve to nije pre-

više svidalo, nije razumio Belle. Ali bio je pritjeran u kut. Druge mogućnosti nije bilo. A bio je tu još jedan problem. Što će reći njegovi ljudi, kada vide da će od sada žena ići s njima u akcije?

V

Belle je dobro spavala. Ujutro je doručkovala kao obično, pazeći da ničim ne pobudi sumnju roditelja. Sasvim usput, rekla je da ide malo prošetati. Otac je smatrao da je to dobra ideja.

Našla se s Coleom, kako je bilo dogovoreno.

— Moji su momci u onim brdima, kilometar i pol odavde. Tamo su se ulogorili.

— Mislila sam da su u Dallasu.

— Bili su, ali su stigli ovamo prije dva dana.

— Odakle znaš? Nisam vidjela nikoga tko bi ti donio obavijest.

— Imamo mi naše načine obavještanja. Već ćeš ih naučiti.

Coleovi su ljudi bili iznenađeni što djevojka dolazi s njihovim vodom. Odjevena kao muškarac, s opasacem i dva velika revolvera, na najboljem od očevih konja, privlačila je njihove poglede. Cole je sišao iz sedla i objasnio:

— Momci, ovo je Belle Shirley. Dakle, ona će od sada biti s nama.

Odmetnici su se začuđeno pogledavali, a zatim su pogledali Colea. Jedan se nasmijao.

— Pa, u svakom slučaju njen dolazak popraviti će dojam što ga ostavlja naša grupa.

Djevojci se nije svidjela ta

primjedba, ali poslužila je razbijanju napetosti. No prema izrazu lica pojedinaca mogla je zaključiti da ipak nisu oduševljeni što im se priključuje. Trebat će vremena da se nauče na nju, a ona je odlučila da im što prije dokaže kako je čvrsta kao i oni i da tako stekne njihovo poštovanje.

Poslije nekoliko trenutaka svi su bili u sedlima i grupa je pošla u smjeru indijanskog područja. Na čelu su jahali Cole i Belle. Uživala je, to je za nju bio pravi život.

İšli su teksaškom cestom preko indijanskog područja. Nisu žurili. Usput se Cole povremeno zaustavljao da bi pozdravio znance i prijatelje, a tih je bilo mnogo. Većina njih borila se na strani Konfederacije u vrijeme građanskog rata. Sa zadovoljstvom je Belle opazila da su ti ljudi, kao i Cole, još ogorčeni neprijatelji Sjevernjaka.

Cole nije ništa govorio kakve ima planove i kamo idu. U blizini granice s Missourijem napokon su se zaustavili i podigli logor. Cole je sazvao sastanak.

— Dakle, momci, dok smo bili na putu razmišljao sam. Za tjedan dana je početak mjeseca. A to znači da će velika svota novca, namijenjena za isplatu vojnicima, stići u Springfield. U najgorem slučaju, na mjestu isplate bit će tridesetak stražara. Ostali, kao što znate, krstare okolicom i vraćaju se u logor samo na kraju tjedna. Ako napadnemo sredinom poslijepodneva, mislim da imamo najbolje izgleda da uspijemo.

Umiješao se Bob Younger.

– Što se mene tiče to lijepo zvuči, ali najprije moramo izviditi mjesto akcije. To bi mogla Belle.

Belle je u isto vrijeme bila zadovoljna i ljuta. Nije voljela da joj se naređuje, ali vidjela je da imaju povjerenja u njene izviđačke sposobnosti. U njoj su se probudila stara sjećanja. Uzbudjenje je raslo.

Pretvorila se opet u znatiželjnu damu i prešla u Missouri. Pokazalo se da zadatak nije bio nimalo težak. Postupala je upravo onako kako je činila u vrijeme rata i uspjeh nije izostao. Stražari su bili sretni što mogu primiti tako lijepu mladu ženu. Opet je ispričala priču da je kćerka nekog trgovca s indijanskog područja i putuje poslom u Springfield. Neki mladi oficir čak se ponudio da je provede kroz cijeli logor, što joj je mnogo koristilo.

Pamtila je svaku pojedinost. Provela je s vojnicima veći dio dana. Kada ih je napustila, zaključila je da je prekasno za povratak u odmetnički logor. U Springfieldu nije već dugo bila, pa nije mogla odoljeti iskušenju. Ušla je u grad i uzela sobu u hotelu. Upisala se u popis gostiju pod krivim imenom.

Hotel je bio nov, luksuzno uređen, s kupaonicama i frizerskim salonom. Poslije višednevna putovanja priuštila si je užitak tople kupke. Okupana i osvježena sišla je u blagovaonicu na večeru. I ovako je lijepo živjeti, razmišljala je, ali u gradu nema onog uzbuđenja što ga nose akcije.

Poslije večere otišla je u veliko predvorje, u kojem su se okupljali gosti. Sjedili su i pri-

čali. Ta ju je scena podsjetila na sretno djetinjstvo. Sjela je u kut i slušala priče s jednakim zanimanjem kao kad je bila djevojčica. Način života u hotelu nije se promijenio. Pričalo se o svemu i svačemu, da bi svaka priča neminovno završila na onome što je – čini se – bila glavna senzacija: nova vrsta zločina – pljačkanje banaka.

Belle je sada slušala s još većom pažnjom, da ne propusti ni najmanju pojedinost. Nitko nije znao tko zapravo pljačka banke. Znalo se samo da su to grupe ljudi koji su dobro i brzo jašili, brzo povlačili revolvare i još brže pucali, a poslije svakog napada na banku jednostavno su nestajali. Slušajući sve to kao da je vidjela pred sobom Colea i njegovu grupu, a i sebe kako jaši s njima.

Dok je tako slušala razgovore, ušao je u hotel novi gost. Upisao se u hotelski registar, pogledao po predvorju, razgovarao s nekoliko gostiju, koje je očito poznavao, a zatim se zagledao u Belle. Osjetila je kako joj je srce brže zakucalo. Poznavala ga je. Dolazio je k njenom ocu još prije rata. Bilo je očito da je i on nju prepoznao. Prišao joj je i nasmiješio se:

– Tko bi rekao! Myra Belle Shirley! Jedva vjerujem svojim očima.

Odlučila je da se neda smesti.

– Gospodine, mora da je riječ o nekoj zamjeni. Ja se tako ne zovem.

– Oprostite gospodo, trenutak sam pomislio da ste vi netko koga sam poznavao.

Belle je znala da ga nije uspjela prevariti. Grozničavo je razmišljala, ali nikako se nije mogla sjetiti njegova imena. Tada joj je ipak palo na pamet. Harrison iz St. Louisa, prodavač sedla i jahače opreme. Svega se sjećala. Harrison je bio bliski prijatelj njena oca i simpatizer Juga. U predvorju je zaigrao njenu igru. Ali neće li je možda ipak povezati s Youngerom i njegovom bandom, kada dođe do iduće pljačke? Morala je to saznati.

Poslije nekoliko minuta Harrison je otišao u sobu. Belle je čekala dok se čovjek na recepciji nije udaljio, pa je pogledala u registar u koji se upisao novi gost. Imao je sobu broj 5. Okrenula se, kimnula u znak pozdrava ostalim gostima i uputila se na prvi kat, kao da se povlači na spavanje.

Zastala je pred vratima Harrisonove sobe i tiho pokucala. Vrata su se odškrinula.

— Samo udite, mlada damo!
— nasmiješio se Harrison.

Ušla je i zatvorila vrata udarcem pete.

— Imali ste pravo, gospodine Harrisone. Ja sam zaista Myra Belle Shirley. Žao mi je zbog onoga maloclas. Uvijek je lijepo sastati starog prijatelja.

— Nemojte biti zabrinuti. Znam da ste morali imati razloga da zaniječete svoje ime. A sada sjednite i pričajte mi kako ste vi i vaša obitelj.

Belle je sjela, osjećajući se ugodno, baš kao nekad, kada je bila okružena ljudima kojima je čovjek mogao vjerovati. Harrison je počeo razgovor.

— Bilo je zaista žalosno vidjeti kako vi i vaša obitelj odla-

zite u Teksas. No shvaćam razloge zbog kojih ste to učinili. Kako se živi tamo dolje?

Belle mu je opširno pričala o obitelji, kako opet uzgajaju koanje i kako im dobro ide. Tada je rekla:

— Znam da se čudite zašto sam se u predvorju pravila kao da vas ne prepoznajem.

Zastala je trenutak, pažljivo birajući riječi. Harrison nije bio glup. Željela mu je ispričati priču u koju će zaista povjerovati.

— Došla sam da bih utvrdila ima li nekog načina da spasimo barem dio imovine što smo je bili prisiljeni ostaviti. Otac je ovdje bio previše poznat, pa nije mogao doći. Ja sam odrasla, pa sam se donekle izmijenila. Zato sam ja došla, ali pod krivim imenom.

Po izrazu Harrisonova lica vidjela je da joj vjeruje.

— Ideja vam nije loša. Ipak, ništa od nje neće biti. Vas će uvijek prepoznati po tim vašim krasnim crnim očima. Nije više u Missouriju kako je nekad bilo. Pristaše Juga progone. Sâm jedva sastavljam kraj s krajem. Poslušajte moj savjet i vratite se što prije u Teksas. A sve što ste ovdje ostavili, zaboravite. Ako vas prepoznaju, uhapsit će vas.

Opet je osjetila kako ju proždire plamen želje za osvetom. Unaprijed se veselila, misleći na skorbu pljačku. Ipak, Harrisonu je prividno mirno odgovorila.

— Hvala vam, gospodine Harrisone, nešto slično rekli su nam i u Teksasu. Bit će zaista najbolje da se što prije vratim.

— Svakako. Ako ostanete, bit će nevolje.

— Hvala vam još jednom. Vidim da su naši snovi bili glupi. No, otac neće biti previše razočaran, jer ionako nije polagao mnogo nade u moj odlazak. Krenut ću sutra rano ujutro.

— I ja ustajem vrlo rano. Možemo li zajedno doručkovati?

VI

Belle je ustala u pet ujutro. Harrison ju je već čekao u blagovaonici. Naručila je obilan doručak — jaja, kobasice i nekoliko sendviča, što ih je namjeravala ponijeti sobom. Za vrijeme doručka nisu mnogo govorili, a kada su završili, Harrison joj je predao zatvorenu kovertu.

— To je pismo za vaše. Sada moram ići. Želim vam mnogo sreće.

Nekoliko trenutaka poslije njega i Belle je otišla. Razmišljala je o Harrisonu. Bio je tako ugodan čovjek, istodobno tako slab. Zašto je ostao živjeti ovdje, kada mu se nije sviđalo? Bolje bi bilo da je otišao i negdje drugdje počeo novi život.

Cole ju je dočekao ljutito.

— Već sam se počeo zabrinjavati. Što znači ovo tvoje zakašnjenje?

Podnijela mu je opširan izvještaj, pričajući o svemu osim o susretu s Harrisonom. Nije je prekidao.

— Znači, sve će biti u redu. A sada: svi na spavanje! Krenut ćemo u akciju u tri sata ujutro.

Ležeći pokraj Colea i gledajući u mladi mjesec, Belle nije mogla zaspati. I prije pet godina na izmaku jedne takve

noći vodila je Billa Andersona u svoju prvu akciju. U njoj je ponovo bilo ono isto uzbuđenje, ona ista želja za uništavanjem neprijatelja.

Poslije laganog doručka Cole je objasnio svoj strateški plan. Jašit će rastrkano, kako ne bi pobudili nepotrebnu pažnju. Sastat će se kod jednog isušenog riječnog korita, nekoliko kilometara zapadno od Springfielda i tamo će prenoćiti.

Cole i Belle su išli zajedno. Oboje su bili zadubljeni u misli i malo su pričali. Prvi su stigli na mjesto sastanka. U toku večeri okupili su se i ostali članovi grupe. Cole ih je upozorio da sada treba da osobito paze, jer su u neprijateljskoj zemlji.

Belle se divila njegovoj odlučnosti. Opet je malo spavala. Sa zadovoljstvom je dočekala zoru. Poslije doručka Cole je objasnio plan pljačke. Novci stižu u deset sati. Stražari, koji će dopratiti pošiljku, ostat će tamo do poslije ručka, a zatim otići. U to vrijeme logor će biti miran. Čim se stražari dovoljno udalje, tako da ne budu mogli čuti pucnjeve, oni će napasti. Svakom je čovjeku objašnjena njegova dužnost. Stražare na vratima i blagajnika valja ušutkati udarcima, a pucnjavu izbjegavati.

Slušajući sve to Belle je osjećala kako joj raste temperatura. Ona nije dobila nikakav zadatak.

— A što je sa mnom?

— Smiri se, anđele. Nisam te zaboravio. Ako dodeš s nama u Springfield, mogao bi te netko prepoznati i onda bi cijela stvar bila svršena prije no što bi i počela. Zato ćeš ti ostati

među onim drvećem istočno od vratiju i biti naša zalaznica.

— Opet se okrenuo svojim ljudima:

— U slučaju da nas počnu progoniti, pojurite pravo prema mjestu gdje će Belle biti sakrivena.

Belle mu je upala u riječ:

— Ja tada moram otvoriti vatru na progonitelje, nije li tako?

— Upravo tako. Pouzdajemo se u tebe.

— Nemoj ništa brinuti!

— Dakle, u redu, sve je dogovoreno. Kada pokupimo novac i izađemo iz logora, raspršit ćemo se. Za dva tjedna sastat ćemo se u St. Louisu.

Oko jedan sat grupa se okupila u šumovitom kraju istočno od vojnog logora. Malo se razgovaralo. Čekali su da ode grupa stražara, koja je dopratila novac. Gledali su kako vojnici odlaze i pola sata poslije toga Cole je dao znak za polazak.

— Prići ćemo im polako, a kada se približimo straži, podbodite konje i pojurite. Treba onemogućiti stražare prije no shvate što se događa. Idemo!

Belle je sišla s konja, pripremila pušku i čekala. Stražari nisu poklanjali nikakvu pažnju jahačima koji su im se polako približavali. Kada su pojurili prema njima, bilo je već prekasno. Podigao se oblak prašine i zakrio joj vidik. Pažljivo je slušala, ne bi li čula poznati zvuk borbe, ali nije se čulo ništa. Nisu prošle ni dvije minute i jahači su već ponovo jurili prema njoj.

Očekivala je potjeru, ali nitko ih nije progonio. Preko

sedla ispred sebe Cole je objesio dvije teške vreće. Bacio ih je na tlo pred Belle. Okrenuo se u sedlu da vidi neće li ih ipak netko pokušati progoniti. U logoru se ništa nije micalo.

— U redu, momci! Vidjet ćemo se za dva tjedna.

Odmetnici su mahnuli i nestali među drvećem.

Pošto je Cole učvrstio vreće s novcem na jednog tovarnog konja, i oni su pošli. Nisu se zaustavljali sve do mraka. U svjetlu vatre što su je naložili Belle je promatrala kako Cole otvara vreće. Odsjaj plamena poigravao se na zlatnicima. Stotine zlatnika. Bila je oduševljena. Cole ju je promatrao bezizražajno, a zatim se nasmijsao.

— Moram ti reći da je to naš najveći ulov.

— I kakvi su sada tvoji planovi? Ne možemo cijelim putem do St. Louisa vući i tovarnog konja. Bilo bi sumnjivo.

— Uvijek razmišljaš. Ali imaš pravo. Uostalom, imam ideju. Je li tvoj konj naučen voziti i kola?

— Svakako, svi konji na farmi mogeg oca su naučeni na to.

— E, pa onda ćemo putovati kao gospoda. Sutra ujutro uzet ćeš malo tih zlatnika, otići u Springfield i kupiti kola.

U zoru Belle je već bila u gradu. Kupila je najljepša kola što ih je mogla naći, a nije mogla odoljeti iskušenju, pa je kupila i krasnu haljinu.

Kada se vratila, Cole je bio zadovoljan njenim izborom. Zanimalo ga je da li je u gradu čula bilo što o pljački. Morala

ga je razočarati. Nitko nije govorio o tome.

— Baš kao što sam i pretpostavljao. Vojnici će to držati u tajnosti. Ne bi bilo za njih zgodno, kada bi se pročulo da smo ih uspjeli opljačkati.

Do St. Louisa putovali su polako. Izdavalji su se za bogate teksaške stočare na odmoru. Kada su stigli u St. Louis, uzeli su sobu u jednom od boljih hotela, kupili novu garderobu i zapanjili sve svojim vladanjem, koje je zaista odgovaralo vladanju pravih bogataša.

Novac je činio svoje. Družili su se s lokalnom elitom u kazalištima i najboljim restoranima. Belle je voljela gledati drame i još je maštala kako će jednog dana postati glumica. Colea je to manje zanimalo. Ponešto bi pročitao, a inače bio je u društvu braće, koja su u međuvremenu također stigla. Belle to nije smetalo.

S vremenom Coleovi su izostanci iz hotela postajali sve dulji. Ponekad ga nije bilo po tjedan dana. Nikad nije rekao Belle gdje je bio. Jednostavno bi stavio šešir na glavu i rekao:

— Vraćam se za nekoliko dana. Moram obaviti neki posao.

To se Belle nije sviđalo. Bila je sumnjičava. Nije prošao tjedan, a da novine ne bi objavile neku vijest o pljački banke. Nisu je vodili u akcije! Kada je pokušala navesti razgovor s Coleom na to, njegov je odgovor bila šutnja.

Jedne noći, kada se vratio poslije višednevna odsustva, čekalo ga je iznenađenje. Belle je upravo saznala nešto što će izmijeniti njihov način života.

Da li će je to učiniti sretnom ili žalosnom, ovisilo je o njemu.

— Cole, imat ćemo dijete!

Ukočio se od iznenađenja.

— Imat ćemo dijete! — ponovila je.

Ljutnja je zamijenila iznenađenje.

— Lažeš!

— Ne, ne lažem!

— Prokleta mala budalo! Kako si...

Nije dovršio rečenicu. Gledao je u cijev revolvera što se, ni sam nije znao odakle, našao u njenoj ruci.

— Da nisi otac mojeg nerodenog djeteta raznijela bih ti glavu. Nema tog čovjeka koji bi smio mene psovati. A sada kupi svoje stvari i nestani odavde.

Cole Younger nije se bojao ni muškaraca, ni zvijeri, ali ovo je bilo nešto drugo. Pred njim je stajala prava đavolica, ona ista o kojoj su mu pričali Bill Anderson i Jim Dancer. Približavala mu se.

— Rekla sam ti da nestaneš!

Okrenuo se na peti i izišao iz sobe, razmišljajući kako je još dobro prošao. Idućeg jutra Belle je spakovala stvari i zaputila se prema roditeljskom domu u Teksasu. Činjenica da se sama uputila preko indijanskog područja govorila je da Belle zaista ne zna što je strah.

Poslije dva tjedna stigla je kući. John i Eliza Shirley bili su ludi od sreće što se kćerka vratila poslije pet mjeseci, u toku kojih nisu imali nikakve vijesti o njoj. A ta se njihova radost pretvorila u sram, kada im je Belle rekla da je u drugom stanju. Bit će govorkanja i njihovu će voljenu kćerku mla-

dići izbjegavati. Ali Belle je znala kako da spasi svoje roditelje od neugodnosti. Preduhitrla je sve priče posjećujući susjede i pričajući svakome tko je htio slušati kako je postala žrtva nesavjesna muža, koji ju je, napustio kada je saznao da čeka dijete.

U proljeće godine 1867. rodila je djevojčicu. Nazvala ju je Pearl. Belle je nastavila školovanje. Nikad nije roditeljima pričala o pustolovinama što ih je proživjela s odmetnicima, ali nije ih ni zaboravljala. Uspomene je nisu htjele napustiti. U međuvremenu njen brat Preston prodao je ranč i odselio u Dallas, gdje je radio u nekom salunu. Jednog prijepodneva, kada su se roditelji igrali s malom Pearl pred kućom, stigao je neki jahač. Donio je žalosnu vijest.

– Vaš sin Preston ubijen je prošle noći. Ubio ga je pijani kockar Joe Lynn. Nije imao nikakva povoda za to.

I opet se dogodilo ono što je u Belle probudilo želju za osvetom. Usprkos protivljenju roditelja otišla je naoružana sa svoja dva revolvera u Dallas, tražeći ubojicu brata. Lynn je uskoro saznao da ga neka naoružana žena traži po svim salunima. Čuo je isto tako kako se priča da je vrlo vješta s revolverima i nije čekao da se uvjeri u to. Pobjegao je.

Belle je tri dana pila, pucala i divljala po Dallasu. Kada se otrijeznila nije više bila sigurna da se želi vratiti kući. Privlačila su je blistava svjetla Dallasa. No, da bi mogla ostati, morala je imati novca. Zaposlila se u nekom salunu kao

zabavljačica. Svirala je na klaviru i plesala. Ipak, poslije dva tjedna grižnja savjesti što je ostavila dijete, natjerala ju je da se vrati u roditeljski dom. Opet je pošla u školu i opet je ubrzo postala najbolja učenica. Roditelji su bili ponosni na nju. Joe Pendergrass, mladi nastavnik, postao je česti gost njihova doma. Iako ga ničim nije ohrabivala, Belle je ubrzo shvatila da on ima ozbiljne namjere. Pozvala ga je jedne večeri na šetnju. Upitala ga je:

– Joe, dobro me pogledaj. Što vidiš?

– Vidim prekrasnu ženu.

-- Upravo toga sam se bojala. Ti ne vidiš ono što sam ja zaista. A možda ni ja sama to ne vidim. Budimo prijatelji, dobri prijatelji, ali neka to bude sve.

Pendergrass se nije dao obeshrabriti. I dalje ju je posjećivao. Jednog dana, kada ju je pratio iz škole kući, sastali su grupu jahača. Vodio ih je Cole Younger. Iako su i Belle i on bili iznenađeni, ona je prva prešla u akciju. Iskoristivši priliku kada joj se Cole pokušao približiti i zagrliti je, opalila mu je nekoliko dobrih šamara, a zatim skočila u sedlo, podbola konja i odjurila. U toku tog dramatičnog susreta Pendergrass je pobjegao. Poslije ručka, ne rekavši roditeljima ni riječi, obukla je najljepšu haljinu i čekala Colea. Uživala je u udarcima što mu ih je dala, ali sada je željela da dođe i znala je da će doći.

Cole se zaista pojavio i doveo je sa sobom Jima Reeda, mladića koji je bio njihov susjed u Missouriju. Cole je bio

miran i ozbiljan. Ispričao se roditeljima, zamolio da mu oprostite i izrazio spremnost da sve sredi. U posljednjoj pljački oteali su više tisuća dolara. Sada je mogao kupiti ranč i zajedno s Belle odgajati kćerku. Belle je pristala. Nekoliko mjeseci činilo se kao da su se oboje smirili i privikli na novi način života. A tada je jednog jutra Cole jednostavno rekao:

– Belle, ja više ovako ne mogu.

– Shvaćam te. Otidi! Želim ti sreću.

VII

Pošto ju je Cole ponovo napustio, Belle je prodala konje što su ih uzgajali i otišla u Dallas, ostavljajući Pearl roditeljima. Opet se zaposlila kao zabavljačica u salunu i ubrzo je postala poznata. Život je bio divan i uzbudljiv, imala je novac, a nije se mogla potužiti ni na nedostatak muškog društva.

Radeći kao zabavljačica Belle je naučila kockati. Kada nije bila na pozornici, najveći je dio vremena provodila uz igraće stolove, gledajući i proučavajući. Fascinirao ju je poker. Bila je to igra koja je tražila oštromnost, hrabrost i novac. Bila je to prava igra za nju. A imala je i sve preduvjete. Smatrala je da je poker kao život. Jaki i lukavi će preživjeti, a slabi će nestati.

Sate je vježbala u hotelskoj sobi. Ubrzo je njen razum svladao igru, a prsti karte. Jedne večeri, pošto je odigrala ulogu na pozornici, ugrabila je priliku i pridružila se igri u kojoj su sudjelovali bogati stočari, bankari i profesionalni koc-

kari. Začudilo ih je kada je izrazila želju da im se pridruži, ali su pristali. Ispitujući igrače i njihov način igre izgubila je nekoliko stotina dolara. Čekala je priliku. Na iznenađenje prisutnih, zaradila je na kraju više od šest tisuća dolara. Iako su bili skloni da to pripišu početničkoj sreći, ubrzo se pročulo da je Belle odličan igrač. U nekoliko saluna ponudili su joj mjesto profesionalnog igrača, a ona je to oduševljeno prihvatila.

Uskoro je cijeli Dallas pričao i o njenim ekstravagantnim haljinama, ali i o kartaškom umijeću. Sama je krojila haljine, koje su joj isticale figuru. Uvijek je nosila čizme, a na glavi široki kaubojski šešir. Muškarci su je oblijetali i obasipali poklonima. Jedne noći dok je bila zadubljena u napetu igru, začula je iznenađujuću sebe, kako je netko rekao da s tom igrom nije sve u redu. Gledaoci su se ukočili. Svatko je očekivao da će Belle izvući revolver i metkom ušutkati nametljivca. No, kada se okrenula prepoznala ga je. Bio je to onaj mladi Jim Reed, susjed iz Missourija, kojega je posljednji put vidjela u društvu s Coleom Youngerom. Zagrlili su se i gledaoci su odahnuli.

Uz piće sjela je s posjetiocem.

– Jime, što te dovodi u Dallas?

– Cole me poslao da te dovedem.

– Da me dovedeš? To je dobra šala. Gdje je on uopće? I što želi?

– Udarili smo logor na tvojoj farmi. Pojma nemam o čemu želi razgovarati s tobom.

– Sve je to više nego smiješno. Lutajući se suprug vraća i očekuje da će njegova žena odmah dojuriti. A zašto nije sam došao po mene?

– Mislio sam da znaš. Za njim i za većinom članova njegove grupe raspisane su tjeralice.

– To je njihov problem.

Nije joj ni palo na pamet da se odmah vrati. Reed joj se sviđao i idućih je tjedan dana provela s njim u Dallasu. A onda je ipak otišla na farmu i kao da Jim Reed nikada nije postojao u njenom životu, strastveno je zagrlila Colea.

– Belle, dođi da prošetamo. Moramo razgovarati.

Kada su se udaljili, tako da ih nitko nije mogao čuti, nastavio je:

– Prije svega, moram ti reći da mi je žao što je ikada nešto bilo među nama. Sada je sve gotovo.

– Drago mi je što to kažeš. Zaljubljena sam u Jima Reeda i mislim da ćemo se vjenčati.

– Čestitam! Reed je dobar momak. A kada već govoriš o vjenčanju, možeš odmah iskoristiti priliku. U mojoj je grupi sada i John Fisher, zvani »propovjednik«, pravi baptistički svećenik.

Belle je shvatila na što Cole cilja. Mislio je da ga želi izazivati. Zato je odmah pristala.

– Divno, zašto ne? Odmah možemo upriличiti svadbu.

I tako su Myra Belle Shirley i Jim Reed vjenčani. Svjedoci na vjenčanju bili su Cole i dvojica njegovih bandita. Idućeg su jutra mladenci otišli do Shirleyjevih, koji su bili oduševljeni njenim novim suprugom. Bili

su sigurni da je dobro izabrala. Nisu imali pojma da je njihov novi zet isto odmetnik i razbojnik kao što je bio i Cole Younger. Još ih je više razveselilo kada su Jim i Belle najavili da se vraćaju u Missouri, gdje namjeravaju podići novi dom.

I tako su Reedovi uzeli malu Pearl i otišli u Missouri. Imali su novca i Belle je sanjala o tome da u Missouriju ponovno stekne onaj društveni i finansijski položaj što su ga Shirleyjevi tamo nekad imali. Jim je bio pravi čovjek za nju. A najviše joj se sviđalo što je malo govorio i prepuštao njoj da donosi odluke. Na putu za Missouri prošli su kroz indijansko područje gdje su čuli govoriti o Starrovu klanu, koji je i poslije poraza Konfederacije nastavio borbu protiv vojnika Sjevera. U Missouriju su kupili farmu u blizini mjesta gdje su živjeli Jimovi roditelji. Društvo ih je prihvatilo, a Belle je bila zaposlena pjevajući na priredbama i u crkvi. Radili su i zarađivali. Činilo se da se sve što dotaknu pretvara u zlato. Ali njihovi susjedi i znanci nisu znali da velik dio novca što su ga stekli nije bio rezultat njihova rada.

Od vremena do vremena Belle i Jim ostavljali bi malu Pearl kod Jimovih roditelja i nestajali na nekoliko dana. U stvari, pridruživali bi se Youngerovoj bandi i pljačkali banke.

Pljačka u Richmondu bila je jedna od najspektakularnijih. Ne samo što su potpuno opljačkali banku, već su i iz gradskog zatvora oslobodili više zatvorenika. U oštroj borbi poginuli su gradonačelnik i njegov

sin. Youngerove su prepoznali, ali Jima Reeda nitko. Pojavili su se izvještaji da s bandom jaši i neki mladić Jim White. I za njim je raspisana tjeratica. Zapravo, White je bio Reed.

Poslije nekoliko mjeseci boravka u Missouriju Belle je opet ostala u drugom stanju. No sada je sve bilo drukčije. I Belle i Jim željeli su to dijete. Njihova su putovanja prestala. Tada se jedne večeri pojavio Cole Younger. Pozvao je Jima da mu se opet pridruži u nekoj akciji. Belle je rekla da o Jimu ovisi hoće li pristati.

— O čemu je riječ, Cole? — upita Jim.

— Najveća stvar do sada. Frank James je pronašao prijeko u Kentuckyju banku krcatu zlatom.

— Kada polazimo?

— Ovog časa!

Poslije tjedan dana čulo se da je opljačkana banka u Russellvilleu u Kentuckyju. Nekoliko dana kasnije vratio se Jim zajedno s »propovjednikom« Fisherom. Belle je opazila da su obojica zabrinuti.

— Kako je prošlo? — upitala je.

— Sve je išlo po planu, ali sada nas goni prava armija detektiva i lovaca na nagrade. Raspisane su velike nagrade.

Belle ga je pokušala smiriti.

— Nemoj biti zabrinut. Oni ne znaju tvoje pravo ime. Na tebe i »propovjednika« nitko neće posumnjati.

Imala je pravo. Nitko nije došao na ideju da bi i oni mogli biti razbojnici. Fisher je ostao s njima i počeo je držati propovijedi u okolnim crkvama. Jedne večeri sjedili

su svi troje u kući uz kamin, kada je u kuću uletio dječak iz susjedstva, neki Jackson. Došao je reći da je ubijen iz zasede Reedov brat Scott i da su ubojice, Shannonovi, mislili da pucaju na »propovjednika«. To je tražilo osvetu. Dvojica su muškaraca otišla, a prije no što je izišao iz kuće, Jim je rekao Belle neka mu pripremi konja i opremu, kako bi mogao pobjeći kada se vrati. Pretpostavljao je da će ga goniti. Vratili su se idućeg jutra, no pred kućom su stajala dva jahača konja i jedan tovarni.

— Što će mi svi ti konji?

— Idem s tobom, Jime!

— Pa ne možeš u tvom stanju, a osim toga što ćemo s Pearl?

— Vodim je s nama.

Znao je da se nema smisla opirati.

— U redu, idemo! A što je s tobom, »propovjedniče«?

— Ja ću ostati. Napokon, netko mora voditi pogrebe one dvojice Shannonovih koje smo ubili prošle noći.

Prošli su indijansko područje i uputili se prema Kaliforniji. Putovali su nekoliko tjedana, a kada su stigli, Belle je ubrzo otkrila zašto je Jim odlučio da se nastane u Kaliforniji. Tamo su bili Jamesovi i Youngerovi momci. Poslije pljačke u Kentuckyju banda se raspala. Većina ih je otišla upravo u Kaliforniju. Nedugo poslije dolaska Belle je rodila sina, koji je dobio ime Eddie, po jednom od Jimovih ujaka. Opet su pokušali živjeti normalnim obiteljskim životom. I Jamesovi i Youngerovi pokušali su se smiriti, no miran život jednostavno im

nije godio. Ne znajući što da rade opljačkali su poštansku kočiju u blizini San Diega, a zatim se povukli prema istoku, ostavljajući Jima i Belle.

Belle je bila zadovoljna i nadala se da ih se zauvijek riješila. Pokušavala je zaboraviti divlji život i odgajati djecu. Primijetila je, međutim, kako Jim svakog dana postaje nemirniji i čezne za prijateljima i starim načinom života. A morala je priznati da i njoj to nedostaje. Poslije nekoliko mjeseci rekla mu je:

— Moramo odlučiti. Ako želimo ostati ovdje treba da kupimo ranč ili da se počnemo baviti nečim drugim korisnim. Ne možemo više ovako živjeti. Poludjet ćemo oboje.

— Slušaj, Belle, moramo se pomiriti s time da Kalifornija nije za nas. Klima i ljudi su divni, ali ja želim natrag.

Idućeg su dana pošli na put. Nekoliko su mjeseci lutali Arizonom i Novim Meksikom, da bi se napokon zaustavili kod Starrova klana na indijanskom području. No, Jim je i dalje čeznuo za Youngerom i njegovim akcijama. Jednog je dana poljubio Belle i djecu te otišao.

Belle je provela još nekoliko tjedana kod Starrovih, a zatim se vratila roditeljima u Teksas. Shirleyjevi su opet radosno pozdravili kćerku i unuke. No Johnu Shirleyju ipak je bilo dosta. Belle i djeca mogu ostati koliko žele, ali neka se ne pojavljuje ni jedan od njenih prijatelja — odmetnika.

Uskoro je stigao i Jim Reed. Shirley još nije sumnjao da bi i on mogao biti odmetnik i dočekao ga je raširenih ruku. Belle

je ocu objasnila da je između nje i Jima bilo samo nekih manjih nesporazuma. A zapravo, poslije njihova rastanka, Jim je sudjelovao u velikoj pljački banke u Iowi. Bio je krcat plijenom. Tvrdeći da su zaradili taj novac u Kaliforniji Belle i Jim su kupili mali ranč.

Neko vrijeme sve je išlo dobro. A tada je jednog dana John Shirley otišao poslom u Dallas. Pažnju mu je privukla tjeratica za nekim Jimom Whiteom, koji je bio optužen zbog sudjelovanja u pljački banke. Pogledao je sliku i pročitao opis. Nije bilo sumnje, to je bio njegov zet Jim Reed.

John Shirley je bio ogorčen. Otišao je do Belle i Jima i bez uvijanja im rekao da više nisu dobrodošli u njegovu domu. Jim se uplašio. Nije se bojao da će ga Shirley odati, ali ako je on prepoznao sliku na tjeratici, prepoznat će je i drugi, a to nije smio čekati. Osedlao je konja i uputio se na indijansko područje.

VIII

Belle je postala nemirna. Poslije nekoliko tjedana ostavila je djecu kod roditelja i pošla za Jimom u sklonište Starrovih. Uskoro im se tamo pridružio i neki Dan Evans. Ispričao je kako zna gdje bi čovjek mogao izvesti pljačku koja bi se više isplatila od pljačkanja banke, a bila bi manje opasna.

Belle i Jim su ga pažljivo slušali i njih troje su jedne hladne noći u studenom stigli u Creek Nation, do Walta Graysona, imućnog starog Indijanca iz plemena Creek. Odjevena kao dječak, tvrdeći da se izgubila,

Belle je navela Graysona da otvori vrata, a Jim i Evans ušli su poslije nje s revolverima, tražeći od starca da im preda novac.

No stari Indijanac nije htio govoriti. Zaprijetili su da će ga objesiti i tada je njegova uplašena žena iz skrovišta u podrumu donijela četrdeset tisuća dolara u zlatu. Poslije pljačke razišli su se. Belle se vratila u Teksas. Nekoliko je puta posjetila roditelje i djecu, a zatim je otišla u Dallas za čijim je blistavim svjetlima još čeznula.

U to je vrijeme Dallas bio u procvatu. Kroz grad su prolazile dvije željezničke pruge. Po danu imao je tisuću i petsto stanovnika, ali je noću broj narastao na četiri tisuće. Kao i u mnogim sličnim gradovima na Zapadu, koji su doživljavali procvat, na zakon se malo tko obazirao. Sve se to Belle sviđalo.

Iznajmila je najbolji apartman u najvećem hotelu. Kupila je haljine kakve na divljem zapadu još nisu bile videne. Kada je prolazila ulicama grada, svi bi zastali. A ona nije nikad iznevjerila gledaoce. Gluma joj je bila u krvi. Svake noći posjećivala je igračnice, ali sada ne kao namještenik koji dijeli karte, već kao bogati kartaš. Imala je mnogo novca i obično je na kartama zarađivala još više. Poslije pobjede obično bi povikala:

– Neka se svi okupe oko bara na piće s pravom ženom.

Zabavljalo ju je gledati iznenađenje stranaca u takvim prilikama. Ipak, nije provodila sve vrijeme glumeći i kartajući. U

blizini hotela sagradila je veliku staju, kupila izvrsne konje i iznajmljivala ih. Zapravo, to je bila samo kulisa. Njen je pravi posao bila trgovina ukradenim konjima. Posao je dobro išao.

Povremeno bi od dosade jurila na konju gradom, urlajući i pucajući. To joj je pribavilo simpatije gradskih kicoša i svadljivaca, ali za ostale građane bila je »luda kučka«. Svatko je u gradu već znao da je imala posla s nekolicinom odmetnika, pa su je nazvali »odmetnička kraljica«. Pratioce je sama birala. Morali su ispunjavati određene društvene, financijske i političke uvjete. Od vremena do vremena posjećivao bi je i Jim Reed, koji se sada zvao Bill Jones.

Tada, jednog dana godine 1875. opet je neki posjetilac došao u njen hotel. Nakon kućanja, otvorila je vrata i našla se licem u lice s Coleom Youngerom. Povukla ga je u sobu. Poslije svih tih godina još nije znala da li ga voli ili mrzi. U svakom slučaju, poštivala ga je. Bio je pravi muškarac.

Younger, koji se sada nazivao Jack Rodgers, nije je posjetio da bi obnovio staru ljubav. Smatrao ju je Reedovom suprugom, a Reed je bio njegov prijatelj. Došao je radi posla.

– Belle, potrebna mi je tvoja pomoć da bih mogao obaviti jedan veliki pothvat.

Osjetila je kako je obuzima poznato uzbuđenje.

– O čemu je riječ?

– O kočiji na liniji San Antonio – Austin.

Belle se nasmijala.

– A otkad Cole Younger

treba pomoć da bi opljačkao običnu poštansku kočiju?

— Da ti objasnim. Svakog mjeseca, određenog dana, kočija prevozi veliku svotu novca. Moram saznati kojeg dana i u koje vrijeme kreće kočija.

— Ako ti pribavim te podatke, hoću li dobiti udio od plijena?

— Svakako!

— Kad ćemo se sastati i gdje?

— Na tvojoj i Jimovoj farmi.

— Smatraj kao da je posao obavljen.

IX

Rano idućeg jutra Belle se zaputila iz Dallasa u Austin. Uхватила je kočiju za San Antonio, gdje je provela dva dana, raspitujući se za zemljišta na prodaju. To joj je dalo mogućnost da prouči raspored kretanja poštanskih kočija, a da pri tome ne privuče ničiju pažnju. No, koliko god se trudila, nikako nije mogla saznati ništa o novcu koji ju je zanimao. Već je htjela odustati kada je primijetila kako više poslovnih ljudi, banaka i stanica poštanske kočije imaju na kalendarima zaokružen određeni dan. Proučavajući red vožnje ustanovila je da tog dana kočija polazi sat prije. I to joj je dalo odgovor na sva pitanja što su je zanimala.

Otišla je na ranč gdje su je čekali Jim, Cole i troje stranaca koji su joj bili predstavljeni kao Cal Carter, J. H. Dickens i njegova supruga Mary. Prema informacijama, što ih je prikupila, imali su još deset dana vremena. Bojeći se da ih netko ne prepozna otišli su u blizinu San Marcosa, gdje su

se ulogorili. Čekajući tamo Jim Reed je, vjerojatno ne znajući, potpisao svoju smrtnu osudu.

U blizini njihova logora imao je farmu neki Jack Woodfork. Posjetio ih je nekoliko puta i sprijateljio se s odmetnicima koji su se izdavali za trgovce konjima. Woodfork se osobito približio Belle koja nije činila ništa da bi ga obeshrabrila.

Jedne večeri Reed mu je predložio da kupi njegova konja koji mu se osobito svidao. Raspravljali su i cjenkali se. Napokon je Woodfork rekao da se konj i njemu sviđa te da ga ne želi prodati.

— Slušaj, imam još jednu ponudu. Dat ću ti u zamjenu mojeg konja i još pedeset dolara.

— Ponuda je dobra, ali mislim da je neću prihvatiti. S druge strane, mogao bih razmisliti o njoj ako dodaš još i svoju ženu.

— To bi me jednog dana moglo zanimati. Možda će mi biti potrebniji dobar konj nego žena.

Svi su se nasmijali, osim Belle. Možda se Jim samo šalio, ali njoj se to nije svidalo. Hladno je ubacila:

— Samo naprijed, Jime, uključujući me u posao. Čuo si dobro što kažem. Zamijeni me za konja.

Sada se i ona smijala, ali njen je smijeh bio neugodan. Videći da je pretjerao sa šalom, Woodfork je rekao da odustaje od posla. Belle se nije dala smesti.

— Ne, posao je posao. Nema odustajanja. Jim me prodao za

konja i ja sam spremna sudjelovati u toj prodaji.

Cole Younger je poznavao njen temperament i, ne želeći nevolje, pokušao ju je smiriti.

– Dobro smo se nasmijali, ali sada prekinite!

– Ne mijesaj se, Cole, posao je sklopljen.

– Točno, posao je sklopljen!

– rekao je sada i Jim.

Woodfork se više nije mogao povući. Uzeo je Jimovih pedeset dolara i razmijenili su konje. Tada je pošao kući. No, nije prošao ni nekoliko koraka, kada je Belle skočila na svojeg konja, povikavši:

– Hej, čekaj, zar se ne sjećaš, kupio si i mene?

Woodfork je podbo konja ostrugama i pojurio, a Belle za njim. Vratila se kasno poslije podne idućeg dana. Izazivala je Jima.

– Prodaj me opet. To mi se sviđa. Možda ti uspije da od nekoga dobiješ i par mazgi za mene.

Jim nije odgovorio, što je Belle samo još više razljutilo. Prestali su razgovarati.

Šestog travnja godine 1874. Cole, Jim, Carter i Dickens opljačkali su kočiju za San Antonio. Plijen je bio bogat: nekoliko tisuća dolara. Sve je dobro prošlo, ali potjera se ubrzo zalijepila na njihov trag. Cola Youngera i Jima Reeda prepoznao je vozač kočije. Raspisane su velike nagrade. Šerifi u Teksasu odlučili su razbiti bandu ili je barem protjerati iz Teksasa.

Razbojnici su se razišli. Belle se zajedno s Dickensovom suprugom zaputila prema Dalasu. Nisu prošle ni manji dio

puta, kada su vidjele da ih slijede šerifovi pomoćnici. Belle se nije bojala. Cole je pristao da ona svoj dio plijena sakrije na svojoj farmi. A za vrijeme pljačke nitko nije vidio ni nju ni gospođu Dickens. I tako umjesto da bježe, usporile su korak. Uskoro ih je stigla potjera, koju je vodio savezni šerif, major Purnell. Uhapsili su ih. Idućeg dana uhapšen je i Dickens. No, zbog nedostatka dokaza poslije nekoliko dana morali su ih pustiti na slobodu.

Cole i Reed bježeći pred potjerom sklonili su se na indijansko područje. Iako su znali razne trikove i umijeća skrivanja tragova, nisu se mogli otrestiti potjere, koja ih je slijedila sve do skrovišta Starrova klana. Indijanci su tvrdili da ne priznaju američke zakone i poručili su potjeri da može ili otići ili se suočiti s njihovim otporom.

Šerif i njegovi pomoćnici, videći da su suočeni s premoćnom snagom, pokušali su pregovarati, ali nisu znali da je stari Starr još gori odmetnik i razbojnik od Reeda i Youngera. Nisu znali ni to da je obuzet bolesnom mržnjom prema američkoj vlasti. Naredio je potjeri da odmah ode i da bi ih uvjerio kako govori ozbiljno, pucao je iznad njihovih glava. Šerif je shvatio. Sa svojim ljudima vratio se u Teksas praznih ruku, ali odlučniji no ikad da ipak jednog dana uhvati razbojnike.

Poslije neuspjeha potjere na indijanskom području šerif Purnell posjetio je Belle u Dalasu. S njim je došao i neki mali prijestupnik John Morris.

Šerif ga je uhapsio prije nekoliko tjedana pod optužbom da je sudjelovao u nekoj pljački, ali ga je također morao pustiti zbog nedostatka dokaza. Poslije sastanka Morris je nekako pronašao Jima Reeda. Ispričao mu je da je i za njim raspisana tjeralica i pridružio mu se. S vremenom je stekao Reedovo povjerenje. Jednog dana zastavili su se u Teksasu u blizini neke farme, da bi ručali. Da ne bi pobudili sumnjičavost farmera, ostavili su oružje na konjima. Tvrdeći da mu nije dobro Morris je za vrijeme ručka izašao. Kada se vratio držao je u ruci revolver, zatražio od Reeda da se preda i tvrdio da je pomoćnik šerifa. Reed nije ni pomišljao na to da se preda bez borbe. Bacio se pod stol, dohvativši Morrisove noge. Obojica su pala. Dok su se borili za revolver, prasnulo je nekoliko hitaca. Jedan od metaka pogodio je Reeda u glavu. Bio je istog trenutka mrtav.

Morris je privezao Reedovo tijelo na konja i odveo ga u obližnji gradić gdje je pokušao naplatiti nagradu što je bila raspisana za njegovo hvatanje. Najprije se suočio s teškoćama. Šerif je poslao brzojav u Dallas, tražeći od Belle da dođe i identificira ubijenoga. Ona je međutim, odbila, uz obrazloženje koje ju je učinilo omiljelom među odmetnicima i razbojnicima toga kraja. Rekla je da joj srce puca od žalosti zbog smrti njenog voljenog Jima, ali da će prije dopustiti da je vrag odnese, nego što će identificirati tijelo i tako omogućiti nekoj propalici da digne nagradu.

Bilo je i drugih koji su pozna-

vali Jima Reeda, pa su ga oni identificirali. Morris je dobio svoju nagradu, a Jim Reed je pokopan u McKinneyju, u državi Teksas, 10. kolovoza godine 1874.

Belle je pisala Jimovim roditeljima u Missouri, zaklinjući se da će se osvetiti ubojici supruge. Međutim, Morris je doživio duboku starost. Sada i zakonita udovica, Belle je provodila korotu tako što je pozvala šerifa Jamesa Barkleyja da se već tjedan dana poslije Reedova sprovoda useli u njen hotelski apartman. Sada je »kraljica odmetnika« imala u svojoj »staji« i odmetnike i predstavnike zakona. Uz novog partnera Belle je proširila posao.

Ukradeni konji kupovali su se i prodavali sasvim otvoreno. Poslije nekog vremena Belle je dovela i svoju kćerku Pearl u Dallas. Ipak je voljela svoju djecu i imala je velike planove za njihovu budućnost. Zamišljala je kako će Pearl postati dama kakva je ona uvijek željela biti. Upisala ju je u najbolju školu da bi učila glumiti, svirati i pjevati.

Tada je, nova tragedija pogodila Belle. Umro joj je otac, John Shirley. Belle je voljela i poštivala oca kao nikoga na svijetu. Za nju je bio najbolji čovjek koji je ikad živio. Cijeli njegov život bio je neprekinuti lanac uspjeha i neuspjeha, tragedija i blistavih pobjeda.

Preživio je rat, ali je doživio da mu oba sina budu ubijena i da njegova voljena kćerka postane »kraljica odmetnika«.

Slijedila je nova nevolja. Nekoliko tjedana poslije Johna Shirleyja umrla je i njegova

supruga Eliza. Sada se Belle morala brinuti i za sina Eddieja. Pokušala je, ali je ubrzo ustanovila da ne dopiyeva pokloniti dovoljno pažnje sinu i kćerki, pa je odlučila odvesti Eddieja Jimovim roditeljima u Missouri.

Kad se vratila u Dallas morala je na svoj užas ustanoviti da joj je kćerka u bolnici. Liječnici su utvrdili da su naporno učenje i izbjivanje iz doma bili previše za djevojčicu. Preporučili su joj dug odmor. Belle je pisala nekim rođacima koji su živjeli u Conwayu u državi Arkansas, i oni su pristali da dovede Pearl k njima. Ostala je tamo dok se nije uvjerila da se djevojčica počela oporavljati.

Znajući da su djeca u dobrim rukama Belle se bacila na posao. Uskoro se znalo da treba Belle dati popriličnu svotu novca, kad netko želi da njegovi prijestupi ili zločini budu zaboravljeni. Belle je imala u rukama i šerifa i suca. Ali usprkos tome život joj je postao dosadan. Da bi razbila monotoniju povremeno bi se zabavljala gađajući oko cipela nekog pridošlice u salunu, ili bi izmislila nešto drugo da bi uzbudila građane. Jednog je dana ipak pretjerala. Emma Wilson, zaposlena kao profesionalna kartašica i plesačica u salunu, bila je njena dobra prijateljica. Često su zajedno jahale okolicom. Na jednoj takvoj šetnji zaustavile su se kod nekog malog dućana na raskršću putova. Vlasnik dućana bio je doseljenik iz Njemačke koji je loše govorio engleski.

Pošto su kupile vrećicu bombona, Belle ga je upitala nije li

on možda »prokleti Jenki«. Vjerojatno nije razumio što ga pita, pa je odgovorio potvrdno. U istom trenutku Belle je izvukla revolver i počela pucati. Dobro odmjerenim hicem srušila je, petrolejsku lampu, koja se razbila. Za nekoliko minuta cijeli je dućan nestao u požaru.

Nesretni vlasnik pokušao se žaliti, ali svi su mu se samo smijali. Nitko mu nije vjerovao. Ali nedugo poslije toga Emma se napila i ispričala istinu nekom saveznom šerifu koji je mrzio Belle i koji je već dugo pokušavao naći nešto kako bi je mogao uhvatiti. Šerif je posjetio doseljenika iz Njemačke i nagovorio ga da podnese prijavu.

Svoje hapšenje Belle je shvaćala kao izvrsnu šalu, ali da ju je izdala žena, bilo je nešto drugo. Čim je bila opet na slobodi, bacila se u potragu i pronašla nesretnicu pri ručku u nekom otmjenom restoranu. Emma je pokušala objasniti da je bila pijana i da ju je šerif spretno postavljanim pitanjima naveo da govori. No što se tiče Belle, za nju nije bilo isprike. Sva Emmina objašnjenja je odbijala. Na čuđenje ostalih gostiju restorana, izvukla je revolver i prisilila Emmu da se skine. Natjerala je preplašenu djevojku da pleše na stolu, a potom ju je golu istjerala na ulicu.

Taj incident, kao i suđenje, postali su glavna tema razgovora u Dallasu. A Belle nije ništa tako voljela kao publicitet. O ishodu suđenja nije se brinula, jer sudac je bio njen čovjek. Noć prije početka suđenja obišla je sve barove u gradu,

uživajući u pažnji što ju je pobuđivala. U jednom od saluna srela je nekog bogatog stočara, kojemu se očito sviđala i koji je simpatiju pokazivao pružajući joj veliki snop novčanica. To ju je zainteresiralo. Rekla mu je da je siromašna, nedužna djevojka koju vuku na sud pod lažnim optužbama i žele nedužnu zatvoriti.

Stočarevo srce smekšalo se kad je to čuo. Iste noći, u hotelskoj sobi, dao je Belle pet tisuća dolara, jer je tvrdila da joj je upravo toliko potrebno kako bi se spasila. Idućeg dana sudac je optužnicu sveo samo na remećenje javnog mira i kaznio Belle s globom od pet dolara. Stočar je dobio prikladnu nagradu. Da bi pokazala zahvalnost, Belle je priredila trodnevnu proslavu u svom apartmanu. Kada je stočar saznao da ga je »kraljica odmetnika« prevarila, činilo se da je ipak zadovoljan rezultatom svoje investicije.

Poslije proslave Belle je otišla k doseljeniku iz Njemačke, koji je pokušavao ponovo sagraditi trgovinu, ispričala mu se i dala mu tisuću dolara.

Nekoliko tjedana poslije tog događaja Belle je otputovala u Arkansas da posjeti kćerku. Ostala je tamo dva mjeseca, odmarajući se i razmišljajući. Voljela je djecu i nedostajala su joj, ali znala je da uz glas što ga je uživala u Dallasu, Pearl i Eddie nikad ne bi mogli steći poštovanje sugrađana. Ali i Dallas se mijenjao. Na posljednjim izborima građani su uskratili povjerenje šerifu i drugim njenim prijateljima.

Prije no što se vratila, rekla

je rođacima kako će zaključiti poslove i zauvijek napustiti Teksas. To je i učinila. Prodala je staju, farmu i sve druge nekretnine, pretvarajući ih u gotovinu. Nije posjećivala nikog od starih znanaca. Nekoliko dana prije no što je namjeravala otići novi ju je šerif uhapsio, optužujući je za krađu konja.

Budući da njeni nekadašnji prijatelji više nisu bili na vlasti, Belle je znala da je sada zaista u nevolji. Pretpostavljala je da će se uz pomoć novca moći spasiti od zatvora, ali će je to vjerojatno dovesti do bankrota. Morao je postojati i neki drugi način. I pronašla ga je. Ustanovila je da je fascinirala jednog od šerifovih pomoćnika. Stalno se motao oko njene ćelije, koja je bila u izoliranom dijelu zatvora. Iskoristila je to i pozvala ga da provede noć s njom. Tom ga je prilikom nagovorila da je pusti pobjeći. I on je htio poći s njome, iako je imao obitelj.

Čim je njen nestanak otkriven, organizirana je velika potjera. Poslije dva dana pronašli su šerifova pomoćnika, zavezanog uz drvo na nekom raskršću. Na košulji bio mu je pričvršćen komadić papira, na kojem je pisalo: »Vraćam vam ga. Ne zadovoljava me«.

Pomoćnik je tvrdio kako je u zatvor upala grupa odmetnika, koji su ga prisilili da oslobodi Belle, a njega su oteli. Ipak, nitko nije u to vjerovao, pa protiv Belle nije bila podignuta optužba zbog bijega.

Belle se sklonila u Conway u Arkansasu. Počela je praviti planove za budućnost. Najprije je trebalo stvoriti dom za djecu. No prije nego što je mo-

gla bilo što od toga ostvariti zatekle su je loše vijesti. Cole Younger i njegova grupa pokušali su opljačkati banku u Northfieldu i Minnesoti. Bilo je to sedmog rujna 1876. Razvila se prava bitka u toku koje je nekoliko odmetnika ubijeno, a braća Younger, njih trojica ranjeni su. Samo su braća James uspjela pobjeći, a Youngeri su poslije tri dana bili uhvaćeni.

Kada je to čula, u njoj se probudila stara simpatija za Colea Youngera. Možda ga je još voljela. Ni sama nije znala. Uostalom, to nije bilo važno, stare su veze još bile žive, a on je bio otac njene kćerke. Youngerovima je trebalo pomoći. Ona je imala mnogo novaca i znala je što se njime može postići u sudovima. Ne oklijevajući, ukrcala se u vlak za Northfield.

Čim je stigla, angažirala je najboljeg raspoloživog odvjetnika. Slijedila je dugotrajna parnica. Poslije nekoliko mjeseci obrani je uspjelo izvući Youngerove. Umjesto da budu osuđeni na smrt, kažnjeni su doživotnim zatvorom.

Belle se vratila u Conway, sretna što je uspjela spasiti prijatelje od vješala, ali praktično osiromašena. Zato je morala mijenjati planove. Najprije je trebalo nabaviti novac, i to brzo. Vratiti se u Teksas bilo bi pravo samoubojstvo. Sjetila se indijanskog područja. Njeni prijatelji Starrovi imali su i novac i moć. Osim toga tamo nije bilo omraženog zakona.

X

Pomalo se slika budućnosti ocrtavala pred njom. Najvažnija su bila djeca, njihovo školo-

vanje i uklapanje u društvo. Što se nje tiče, i dalje se htjela osvećivati, iako valjda, više nije znala zašto. Osim toga, htjela je novac.

Otišla je do Starrovih. Njihovo »kraljevstvo« bilo je upravo idealno za akciju što ju je smislila. Željela je postati mozak, poslovni savjetnik i čuvar odmetnika. Poznavala je većinu čudnih tipova koji su se klatili po indijanskom području i američkom sjeverozapadu. Na krađi konja i stoke moglo se izvanredno zaraditi, ako je čovjek poznavao tržište i imao veze. Kradljivci nisu ispunjavali te uvjete i prodavali su brzo i jeftino. To je bila njena šansa. Ona će prodavati umještost njih.

Upotrebljavajući veze što ih je još imala s ovu i s onu stranu zakona, Belle je odmah počela ostvarivati ideje. Okružila se grupom tjelohranitelja, u koju su osim Starrovih ušli i Blue Duck, Jim French i Jack Spaniard. Svi su bili kriminalci, spremni dati život da je zaštite. Zatim je osnovala pravu špijunsku mrežu, čiji je zadatak bio da je obavještava o potezima saveznih šerifa. Uskoro je znala o svakom sve. Znala je kojega se može kupiti, kome se može prijetiti, a koji će podleći ženskim čarima.

Obilazila je cijeli kraj, tražeći i nalazeći pogodna skrovišta za razbojнике. Najpoznatije od njih bilo je »pljačkaševa spilja«, smješteno pedesetak kilometara južno od njena sjedišta.

Stvorivši tako osnovu da ostvari plan, Belle je preko svojih špijuna saznala da je vojna jedinica u Fort Dodgeu, u Kan-

sasu, dobila 200 novih konja, koji će biti žigosani tek za nekoliko tjedana. Svakoga od njih mogla je prodati za 30 dolara. U skrovištima imala je dovoljno mjesta da ih sakrije prije no što ih pošalje na tržište. Za taj posao izabrala je nekoliko najpovjerljivijih razbojnika. Otišla je s njima u Dodge City. S jednim je uzela sobu u hotelu, pod imenom »gospoda« i gospodin »Jackson«. Tvrđili su da su bogati stočari iz Teksasa. Belle je unajmila elegantnu kočiju i odvezla se u Fort Dodge. Upotrebljavajući staru provjerenu taktiku upoznala se s oficirima i u razgovoru s njima saznala sve što joj je trebalo. Cijeli je tjedan, svakog dana, odlazila u tvrđavu, a posebno se sprijateljila s nekim mladim oficirom. Uz ostalo, on joj je ponosno pokazao stado novih konja. Prilikom tih posjeta Belle je uspjela saznati i sve pojedinosti o rasporedu straža. Jedne noći prikrala se u blizinu tvrđave i ustanovila da stražar spava, siguran da nitko neće pokušati dirnuti armijske konje.

Odlučila je da krađu izvedu u noći od subote na nedjelju. Ostala je u gradu samo s Blue Duckom, dok je ostale poslala na ugovoreno mjesto u okolici, gdje su se trebali sastati. No prije krađe obavila je još jedan posao. Saznala je da je Blue Duck izgubio priličnu svotu na pokeru s grupom, među kojima je bio i neki Bat Masterson. Budući da je došla opljačkati i tako zaraditi novac, a ne gubiti ga, Belle je odlučila da to ne može dopustiti. Naoružana sa svoja dva revolvera

upala je u salun gdje se još kartalo i zatražila da joj predaju sav novac. Nitko se nije opirao, čak ni Masterson, koji je očito već čuo za »kraljicu odmetnika« i sigurno ju je prepoznao.

Krađa konja prošla je bez ikakvih problema. Poslije nekoliko dana dotjerali su cijelo stado u skrovište. Nije bilo potjere. Armija je bila previše posramljena da bi prijavila krađu civilnim vlastima.

Belle je pošla u Fort Smith da bi našla kupca. Ubrzo ga je našla. Zvao se Huggins i nabavljao je konje za neku armijsku jedinicu u Teksasu. Predstavila mu se pod imenom Ruth Tucker. Rekla je da dolazi iz Novog Meksika, odakle tjera dvije stotine dobrih konja. Kupac je bio zainteresiran. Pošao je pogledati konje i poslije uobičajenog cjenkanja pristao je da plati 30 dolara za svakoga, ali poslije isporuke u Fort Smithu. Belle i njeni ljudi isporučili su konje kako je bilo ugovoreno, pokupili novac i podijelili ga. Drugi su se odmetnici vratili na indijansko područje, a ona je ostala u Fort Smithu.

S punom novčarkom počela je obilaziti salune. Postala je poznata u gradu. Usput je saznala sve što je mogla o najboljim tamošnjim odvjetnicima. Bila je sigurna da će ih jednom trebati. Poslije tjedan dana zabave i posla vratila se Starrovima. Tamo je opet našla pravog čovjeka za sebe. Uzbudljiva avantura sa Samom Starrom doživjela je vrhunac 10. ožujka, godine 1880, kada su poslije indijanskog svadbenog

obreda Belle i Sam postali su pruži.

Živjeli su u Samovoj dvosobnoj kući na južnim obroncima Hi-Early gorja. Belle je, doduše, bila naučena na luksuz, ali i tu joj se svidalo, jer to je bio njen dom. Kući se moglo prići samo s jedne strane, kroz uski kanjon. Prići kući neprimijećeno bilo je gotovo nemoguće. Uskoro je Belle zatražila da se podigne još nekoliko malih kućica, u koje će se moći skloniti njeni odmetnički prijatelji. Bila je ponosna na svoje »kraljevstvo«. Jedan od prvih posjetilaca, koji je navratio, bio je Jesse James. Sada se izdavao za baptističkog propovjednika i upotrebljavao ime Howard. Belle je opet uživala. Svaku slobodnu minutu provodila je s Pearl. Sprijateljile su se s najuglednijim indijanskim obiteljima, a uspostavile su vezu i s bijelim stanovnicima okolnih mjesta. Belle je čak pomogla u podizanju prvih škola u tom kraju.

XI

Svakim danom Belle je proširivala svoje poslove. Ujedno je postala sve poznatija. Počela se baviti ilegalnom prodajom viskija, a kontrolirala je i prostituciju u više rudarskih mjesta. Njena aktivnost privukla je pažnju Issaca C. Parkera, kojega su zvali »sudac koji vješa«. U subotu, 2. svibnja godine 1875, Parker se iskrcao iz broda na pristaništu Fort Smitha. U džepu je nosio dekret kojim je bio postavljen za suca Sjedinjenih Američkih Država u zapadnom dijelu Arkansasa. Treidesetšestogodišnji Parker

bio je najmlađi savezni sudac koji je ikad imenovan, a zadatak što mu je bio povjeren bio je najteži s kojim se sudac ikad suočio.

Njegova vlast nije se protezala samo nad zepadnim Arkansasom, već i nad više od stotisuća četvornih kilometara indijanskog područja. To je onaj dio Sjedinjenih Država u kojem je sada savezna država Oklahoma. U tom kraju do tada nije bilo »sudova bijelog čovjeka«, gospodarili su pustolovi, ubojice, lopovi, razbojnici i krijumčari. Neki od njih bili su žrtve civilnog rata, koje je splet događaja bacio u kriminal, a drugi su sami izabrali takav život.

Kada je Parker stigao u Fort Smith, u gradu je živjelo malo više od dvije tisuće ljudi. Uskoro je ustanovio da je to najneuređeniji grad na granici. Nitko se nije obazirao na zakon. Bezbrojne igračnice i javne kuće privlačile su sumnjive mušterije. Parker se suočio s još jednim problemom. Dolazio je sa Sjevera i uskoro mu je stavljeno do znanja da u Fort Smithu nitko nema povjerenja u Sjevernjake. Ipak, sudac Parker nije tratio vrijeme. Ubrzo je svima pokazao da je on istesan od drukčijeg drveta nego njegovi prethodnici. Osam dana nakon što je stigao u grad otvori je prvu raspravu. Od osamnaest optuženih, kojima je sudilo zbog ubojstva, petnaestoricu je proglasio krivima, a osmoricu osudio na smrt vješanjem. Kazne su trebale biti izvršene 3. rujna.

Kazna jednoga od te osmoricе pretvorena je prije izvrše-

nja u kaznu doživotnog zatvora. Drugi je ubijen prilikom pokušaja bijega. Ostala su šestorica. Spektakl vješanja privukao je u grad pet tisuća znatiželjnika. U 9 sati i 30 minuta šestorica osuđenih izvedena su iz ćelija i pod stražom dovedena do vješala. Idućeg dana novinari su osuđivali spektakl masovnog pogubljenja. Sudac Parker nazvan je sadističkim mesarom.

Poslije tog prvog masovnog vješanja, sudac je imenovao dvije stotine pomoćnika šerifa, koji su krstarili indijanskim područjem, tražeći razbojнике i odmetnike i to s nalogom da ih dovedu žive ili mrtve. Mnogi do pomoćnika imali su prošlost jednaku prošlosti onih koje su progonili. Godišnje su zarađivali 300 dolara, ne računajući nagrade raspisane za hvatanje pojedinaca. Budući da su imali niska primanja bili su podloženi podmićivanju, a to je bilo nešto u što se Belle Starr vrlo dobro razumjela.

Parkerov je sud bio jedinstven i po tome što je u nekim slučajevima imao veću vlast od vrhovnog suda Sjedinjenih Država. Njegove su presude bile konačne. Nije bila nikakva rijetkost da su se u procesima upotrebljavali lažni dokazi. To je bila situacija s kojom se Belle suočila.

Njeno ime spominjalo se u više procesa i pobudilo je pobudila Parkerovu radoznalost. Shvatio je da Belle zauzima visok položaj na indijanskom području. Ocijenio ju je kao vruga u ženskoj spodobici i odlučio je podvrći svojoj pravdi. I tako je izdan nalog: »Dovedite Belle Starr!«

Belle je saznala za taj nalog. Nije se iznenadila niti zabrinula, a to je bila njena greška. Potcijenila je suca. Jednog jutra u srpnju 1882, kad je sa Samom prolazila kanjonom prema domu, primijetila je kako dolazi neki jahač. Bio je to šerif Marks. Samovo lice se smrklo.

– Što on, do vruga, traži ovdje?

– Smiri se! On je jedan od nekolicine koji mi mnogo vrijede. Niti je lovac na nagrade, niti traži nevolju.

Kada je prišao, Belle ga je pitala što ga dovodi k njima. Iako je shvatio da je između njih zapravo u stupici, odgovorio je:

– Imam nalog da uhapsim tebe i Sama.

– A zašto?

– Zbog krađe konja.

Ispostavilo se da se optužba odnosi samo na krađu dvaju konja, što je Belle zabavljalo. Smatrala je da se cijela stvar može brzo riješiti i pozvala je šerifa da pojede nešto s njima. Kada su stigli do kuće obratila mu se:

– Marks, ja te doduše poštujem kao poštena čuvara zakona, ali ti si najveća budala koju sam ikad vidjela. Kako si mogao pristati da udeš u ovu klopku?

– Pa ti kažeš da nisi ukrala te konje. Ako je istina, zašto bi me ubila?

– Imaš pravo. Odlučila sam da pođemo s tobom sasvim miroljubivo i da od tvog velikog suca napravimo budalu na sudu. Samo zapamti: idemo svojevóljno, ne vodiš nas ti.

Ostavila je kćerku kod zna-

naca i pošli su u Fort Smith. Na sudu su izjavili da se ne osjećaju krivima. Rasprava je odgođena za idući termin. Angažirala je dvojicu najboljih odvjetnika, Cravensa i Marcuma. Željela je da spor završi još u toku prethodnih ispitivanja, da izbjegne suočavanje s Parkerom. No to joj nije uspjelo.

Pred prepunom dvoranom proces je počeo 18. veljače 1883. Sudac je tvrdokorno odbijao sve prigovore obrane. U cijeloj zemlji o suđenju se pisalo na prvim stranicama. Optužba je iznijela dokaze, za koje je obrana pokušavala dokazati da su neodrživi, jer u vrijeme krađe, zbog koje im se sudilo, ni Belle ni Sam nisu bili u blizini tog mjesta. U toku saslušavanja Belle je, odgovarajući na pitanja optužbe, morala ispričati i mnogo toga o svojoj prošlosti. Kako je proces napredovao, njeno je samopouzdanje padalo. Postalo joj je jasno da se ni njoj ni Samu ne sudi zbog krađe konja, nego zbog njihove prošlosti. Očekujući najgore, poslala je kćerku rođacima u Kansas. Imala je pravo. I Sam i ona osuđeni su na godinu dana zatvora. Ako budu uzorni zatvorenici, izići će na slobodu tri mjeseca prije. Do smrti Belle se zaklinjala da je proces bio namješten i da su dokazi na temelju kojih su ona i Sam osuđeni, bili lažni. Sudac Parker dobio je, doduše, jednu bitku, ali je bio daleko od toga da pobijedi u ratu. Belle se zaklela da će ga srušiti na koljena, poniziti i uništiti.

Poslani su u zatvor u Detroit, u državi Michigan.

I Sam i Belle bili su uzorni zatvorenici. Budući da je bila školovana, Belle su zaposlili da vodi zatvorske spise. Ustanovila je da su zatvorski službenici jedva pismeni i da su ljubomorni na nju. Bojeći se da bi ih to moglo navesti na neke podvale, zatražila je da je vrate u redove običnih zatvorenika, pa se s drugim ženama u zatvoru počela baviti pletenjem košara.

I 21. studenoga 1883. Belle i Sam su izišli iz zatvora. Mnogim prijateljima Belle je kasnije pričala da je to bio najsretniji dan u njenom životu. Najprije su proslavili povratak na slobodu, a zatim su se vratili kući. Belle je poslala po kćerku i posvetila se ponovnom organiziranju poslova. Susjedi, s kojima su i prije bili u dobrim odnosima, i dalje su ih prijateljski primali, jer su bili uvjereni da je Belle bila žrtva namještena procesa. Priča se da je Belle bila izvrstan veterinar, a i liječnik. To je potvrdio i doktor Bonds, koji ju je jednom prilikom upoznao, a poslije često tražio njenu pomoć.

XII

Iako se činilo da je Belle bezbrižna i sretna, nije to više bila ona žena koja je ušla u zatvor. Iz zatvora se vratila sa željom za osvetom, kao nekad kad je jahala s Billom Andersonom. Skrivala je svoje osjećaje, planirajući napad na suca Parkera. Ponizio ju je i morao je platiti za to.

Nekoliko mjeseci nakon povratka iz zatvora, Belle je otišla s Pearl u Fort Smith u kupovinu. Stigle su kasno navečer i uzele sobe u hotelu. U pred-

vorju je opazila novine s Istoka. Pročitala je veliki naslov: »Belle Starr, kraljica odmetnika, vratila se kući«. Kupila je novine i preklopila ih tako da Pearl nije mogla pročitati naslov. Kada je kćerka zaspala, Belle je pročitala članak. Njegov autor to nikad nije saznao, ali ono što je napisao, dalo je Belle definitivnu ideju za akciju protiv suca Parkera. Ako je zemlja željela »kraljicu odmetnika«, onda će je i imati. I njezina će slava sezati od Kanade do Meksika. Otvoreno će se suprostaviti zakonu. A suca Parkera prikazat će svijetu kao sadističkog đavola, kakav je bio u njenoj predodžbi.

Idućeg je dana kćerku ostavila kod nekih prijatelja, rekavši da ima nekoliko dana posla. Otišla je krojaču, jer ako želi biti kraljica, mora biti tako i odjevena. Zatim je kupila sedlo ukrašeno srebrnim nitima. I opasač za revolvere dobio je ukrase od srebra. Tako opremljena, jašući na vrancu, prošla je polako glavnom ulicom. Prolaznici su se zaustavljali. Sve veća grupa počela ju je slijediti. Zaustavila se pred nekim salunom. Ušla je, a njeni pratilci za njom. Naručila je piće za sve prisutne. Ne vjerujući ušima barman je oklijevajući primio narudžbu.

— U vaše zdravlje, gospodo! Samo ispijte, to je i u moje zdravlje!

XIII

Uskoro poslije nastupa u Fort Smithu Belle je počela osjećati kako tamo izvedena

predstava donosi rezultate. Jednog je jutro najavljen uvažni posjetilac: gospodin Charles Cook iz Fort Smitha. Bio je jedan od službenika na sudu. Istodobno bio je i domaćin velikog sajma što se pripremao u gradu. Došao je na ideju da pokuša nagovoriti Belle i njene prijatelje da budu gosti i da izvedu predstavu, koja bi se zvala »Pljačka poštanske kočije«. Bio bi to velik uspjeh. Belle je bila oduševljena njegovom idejom. Bila je to prilika da opet glumi i da postane još poznatija. Pristala je, međutim, samo pod jednim uvjetom: da među putnicima koji će biti u kočiji bude i sudac Parker. Cooku se ta ideja nije svidjela, ali napokon je pristao da razgovara s sucem i da za nekoliko dana Belle prenese njegov odgovor. Sudac je pristao. Pučka zabava trebala je trajati četiri dana, od 14. do 18. listopada. Svakog dana trebala se prikazivati predstava pljačkanja kočije, a Belle i njeni ljudi trebali su za to dobiti unaprijed 200 dolara.

Na velikim plakatima Belle je bila najavljena kao »kraljica odmetnika« i bivša žena poznatih razbojnika Colea Youngera i Jima Reeda. Večer prije Belle i njeni prijatelji s grupom Indijanaca ušli su u grad. Obišli su sve salune, pobudivši znatiželju građana.

Idućeg dana dva sata poslije podne počela je predstava. Kočija je pojurila, a Belle je s grupom pošla u potjeru za njom. Nastala je strašna pucnjava. Nitko nije bio siguran pucaju li progonitelji pravim mecima ili čorcima. Kad se potjera pribli-

žila kočiji, kočijaš je izgubio živce. Skočio je sa svojeg mjesta, a uplašeni konji jurili su dalje. Belle je zadržavala svoje ljude iza kočije, ali svi su nastavili urlati i pucati. Na zavoju kočija se gotovo prevrnula. Putnike je uhvatila panika. Gomila je uživala. Pri kraju staze potjera je napokon stigla kočiju, razbijajući prozore na njoj i pucajući kroz njih. Sad se i publika uplašila. Žene su počele vrištati. Neke su se onesvijestile, a druge pobjegle.

I kada se već činilo da su sudac Parker i drugi putnici izgubljeni, Belle i Sam su pograbili konje za uzde i zaustavili kočiju. Uplašeni putnici istjerani su iz nje. Morali su isprazniti džepove. Belle je kupila njihove lisnice, satove i druge dragocjenosti. Kada je sve to strpala u torbu na sedlu, odjurila je sa svojim prijateljima.

Dio njena plana bio je ostvaren. Ponizila je suca Parkera.

Jednog ju je dana posjetio neki mali odmetnik Tooker Davis koji je bježao pred lovcima na nagrade. Trebao je novac i svježeg konja. Pomogla mu je, a u znak zahvalnosti on joj je rekao gdje bi mogla izvesti dobru pljačku. Kapetan Sam Brown, poglavica plemena Creek, imao je trgovinu u malom mjestu Lenardu, 70 kilometara prema sjeverozapadu. U trgovini je poglavica čuvao blago svog plemena.

Belle je tjedan dana izviđala teren. Uvjerivši se u istinitost obavijesti što ih je dobila, odlučila se na akciju.

Jednog hladnog jutra u studenom, godine 1884, dvoje stra-

nica pojavilo se u Brownovoj trgovini. Jedan je bio bijelac, drugi Indijanac. Ne trošeći riječi izvukli su revolvere i zatražili novac. Opljačkali su šest tisuća dolara. Poglavica je odmah organizirao veliku potjeru, ali poslije desetak kilometara trag pljačkašima se izgubio. Ipak, Belle je potcijenila Browna. Umjesto da digne veliku buku, a zatim prizna da je poražen, on je poslao brzojav vlastima u Fort Smithu, tražeći pomoć. Sudac Parker odredio je za taj zadatak nekoliko pomoćnika šerifa. Poslije dulje istrage, u toku koje je dobiven dobar opis pljačkaša, izdani su nalozi za hapšenje Sama Starra i Felixa Griffina.

Kapetan Marks i grupa šerifa, s poglavicom Brownom i njegovim Indijancima, zaputili su se prema domu Starrovih. Prije ulaska u kanjon Marks je pokušao nagovoriti Belle na predaju bez borbe. Indijanci su odbili. Pristali su jedino da većina ostane na početku kanjona, dok će s Marksom poći samo Brown i još četvorica.

Dogodilo se ono što je šerif i očekivao. Pojavila se Belle s puškom u ruci.

— Stanite! Što mislite, kamo ste se zaputili vi i ta grupa Indijanaca?

— Belle, želio bih govoriti s vama.

— Onda brzo recite što želite!

Novosti nisu dobre. Imam nalog za hapšenje vašeg muža i Felixa Griffina!

— A zašto?

— Zbog pljačke u Lenardu.

— Neće od toga ništa biti, šerife. Sam je u Webber Fallsu,

bio je tamo posljednjih tjedan dana i može to dokazati.

Da bi pokazala kako razgovor smatra završenim Belle je mahnula rukom, iz drveća i grmlja pojavile su se cijevi pušaka, uperene prema šerifu i njegovim ljudima. Šerifu nije ostalo drugo nego da se okrene i ode. Kada je potjera otišla, Sam je smijući se izašao iza jednog drveta. Belle nije bila tako dobro raspoložena.

XIV

Potkraj godine 1884. Belle je upoznala Johna Middletona, opasnog ubojicu kojega su progonili šerifi iz Teksasa. Raspitala se o njegovoj prošlosti i saznala više zanimljivih pojedinosti o dvadesetipetogodišnjem odmetniku. Bio je bliski rođak njenog pokojnog muža Jima Reeda. Hvalio se svojim nedjelima i ponosio time što je drugovao s Billyjem Kidom.

Dugo je s njime razgovarala. Tvrdio je kako je prije godinu dana pokušao ostaviti život odmetnika i smiriti se. Kupio je farmu, ali poslije nekoliko tjedana uhapsili su ga zbog nekog starog zločina i zatvorili. U zatvoru je uspio podmetnuti vatru i pobjeći. Ponovo su ga uhvatili i ponovo je pobjegao, samo što je pri tom drugom bijegu ubio čovjeka. Prebacio se u Teksas gdje je u studenom 1884. ubio šerifa Blocka. Poslije toga, s potjerom za petama, potražio je sklonište kod Belle.

Slušala je njegovu priču sa zanimanjem i sumnjom. Neke joj se stvari nisu baš činile vjerojatnima. Činilo joj se da nešto prikriva. Ako je mogla vjerovati svojem prvom dojmu

u tom je čovjeku bilo nešto izdajničko. Iako mu nije vjerovala, dopustila mu je da ostane. Smislila je nešto za što bi Middleton bio pravi čovjek. Željela je dalje pljačkati indijanska plemena s kojima nije bila u dobrim odnosima. To joj je polazilo za rukom. Sam Starr se i dalje skrivao, a kako je Middleton ostao kod Belle, proširile su se uskoro glasine o njihovoj ljubavnoj vezi. U međuvremenu, Middleton je poslao po svoju majku i tri brata, koji su se naselili na farmi u okolici. Belle se s njima sprijateljila, a kada su razgovarali, najviše se raspitivala o Johnu. Skupljajući tako informacije zaključila je napokon da Middleton želi na njoj osvetiti smrt Jima Reeda. Nije samo bila sigurna namjerava li je ubiti ili predati vlastima. Naredila je jednom od svojih ljudi, Jacku Spaniardu, da pažljivo prati svaki Middletonov pokret. Uskoro je javio da se Middleton sastao s jednim teksaškim šerifom. Istog dana navečer Belle je otišla k Samu, čije je skrovište bilo u blizini njihova doma i napravili su plan.

Belle se pretvarala kao da je preko ušiju zaljubljena u Middletona. To je godilo njegovoj taštini i nije ništa posumnjao. U svibnju 1885. pošli su zajedno na put. Belle je nagovorila Middletona da pode s njom, tvrdeći kako joj treba pratnja na putu za Arkansas, kamo je navodno htjela povesti djecu na odmor. S njima je pošao i Sam, koji se uskoro oprostio. Iduće noći Belle i Middleton su se razdvojili, jer je ona tvrdila da je tako bolje zbog eventu-

alne potjere, na koju bi mogli naići. Poslije nekoliko dana putnici su u blizini granice s Arkansasom pronašli ubijenog čovjeka. Po stvarima, koje je imao kod sebe, i njegovu izgledu zaključeno je da je to John Middleton. U Russellvilleu nekoliko je teksaških šerifa uskoro posjetilo Belle da joj jave kako je Middleton ubijen. Najprije je tvrdila kako lažu, zatim je pošla s njima da bi identificirala tijelo. Pošto je to učinila, kupila je lijes i dala urediti grob. Iako se otvoreno sumnjalo da je upravo ona odgovorna za Middletonovu smrt, pravih dokaza za to nije bilo.

XV

Belle se nije bavila samo pomaganjem odmetnika i borbom sa sucem Parkerom. Uz ostalo, postala je poznata i kao proizvođač vrlo dobrih vina. Razgovarajući jednom o tome s nekim novinarom rekla je kako ne pije mnogo, iako kruže drukčije priče o njoj. Dodala je kako u salunima zapravo pije samo vodu pomiješanu sa čajem.

Godine 1885. »kraljica odmetnika« bila je na vrhuncu moći. Posjedovala je velike površine zemlje, na kojoj su pasla stada stoke i jurila krda konja, obilježena njenim žigom. Njeni su ilegalni poslovi cvjetali kao nikad. Uz pomoć starih veza i dalje je uspijevala izmicati sucu Parkeru.

Početak 1886. opet joj se pružila prilika da dovede u pitanje Parkerovu vlast. Sudac je stavio na optuženičku klupu Blue Duka, njena prijatelja i

nekadašnjeg ljubavnika. Bio je optužen zbog ubojstva nekog farmera i osuđen na smrt vješanjem. Slušajući završnu riječ suca Parkera Belle je shvatila da Parker zapravo ne sudi Ducku nego njoj. Smatrala je to izazovom na koji treba odgovoriti i zato je odlučila spasiti prijatelja. Napast će suca s one strane s koje najmanje očekuje i pogodit će ga tamo gdje će biti najslabiji. Dvije godine prije toga Belle je dala značajnu pomoć u novcu Groveru Clevelandu, u vrijeme njegove kampanje uoči predsjedničkih izbora. Bilo joj je tada obećano da će joj Bijala kuća pomoći ako ikad bude trebala neku uslugu. A kako je predsjednik Sjedinjenih Država bio jedini koji je mogao poništiti odluku suca Parkera, Belle je odlučila obratiti se upravo njemu. Uspjela je ugovoriti sastanak s Predsjednikom i otputovala je potajno u Washington.

Predsjednik je pristao da razmotri slučaj što mu ga je iznijela. Dva tjedna prije no što je Blue Duck trebao biti obješen, sudac Parker dobio je pismeno naređenje predsjednika Clevelanda, kojim je smrtna kazna izmijenjena u kaznu doživotnog zatvora. Sudac je bio ljut a Belle se potrudila da svatko u Fort Smithu sazna kako je »kraljica odmetnika« opet očitala lekciju sucu Parkeru.

Ipak je imala malo vremena da uživa u toj pobjedi. Sam Starr se vratio kući, jer su savezni šerifi napokon odustali od potjere za njim. Indijanci koje je opljačkao nisu, međutim, odustajali. Za jutarnje šetnje jednog prijepodneva, u

ožujku 1886, naletio je na indijansku potjeru. Nakon uzbudljive jurnjave uspio im je pobjeći, ali sada je Belle opet bila sama. No to nije bilo sve. Jednom je šerifu uspjelo uhapsiti Felixa Griffina, koji je sa Samom opljačkao Indijance. Belle je poslala dvojicu svojih ljudi u potjeru i dan poslije toga u blizini Tamahe pronađeno je tijelo ubijenog šerifa. Griffin je bio slobodan.

U travnju 1889. sudac Parker optužio je, a zatim i osudio Jacka Spaniarda zbog ubojstva šerifa Billa Irwina. Spaniard je obješen 30. kolovoza iste godine.

XVI

Jednog proljetnog jutra stražar, koji je čuvao kanjon, došao je javiti Belle da se pojavio neki šerif koji kaže da se zove Hughes i želi s razgovarati s njom. Bio je to jedan od onih šerifa koje je Belle cijenila zbog njihova poštenja. Zato ga je i primila. Popili su kavu, a zatim ga je pitala što ga dovodi k njoj.

— Imam čak dva naloga za tvoje hapšenje.

— Moram reći da sam i očekivala da se moj dragi, odani prijatelj sudac Parker opet oglasi. Za što me sada optužuje?

— Optužena si za krađu jednog konja sa zemljišta A. G. McCarhiya, da si sudjelovala u pljački indijanskog novca u veljači.

— To je zaista smiješno. Vidim da Parker već ne zna što bi izmislio. Ionako sam baš jučer mislila kako bih morala otići u Fort Smith. Idem se pres-

vući, a vi dotle budite tako dobri pa osedlajte mojeg konja. Bit će pravo zadovoljstvo jahati s vama u grad.

Šerif je dobro znao što se dogodilo njegovu kolegi, koji je nekoliko tjedana prije toga uhapsio Griffina, pa je na putu bio vrlo pažljiv. Zaista, putem je netko zapucao na šerifa, ali, na njegovo iznenađenje Belle ga je spasila i napadač je pobjegao. Tvrdila je da to nije bio nitko od njenih ljudi.

U Fort Smithu Belle je odmah poslala po svojeg odvjetnika Williama Cravensa, koji je u ime klijentice izjavio da se ona ne osjeća krivom i položio traženu kauciju. Belle je uzela sobu u hotelu. Odlučila je ostati u gradu i opet očitati lekciju sucu Parkeru. Optužbe su joj se činile tako smiješnima, da je bila uvjerena da će je čak i Parkerov sud osloboditi. Smatrala je to dobrom prilikom da pred očima cijelog grada izvede još jednu predstavu. Uspjela je pridobiti štampu, koja se raspisala o tiraniji suca Parkera. I jedan od njenih političkih prijatelja, senator James Johns, poveo je u Washingtonu kampanju protiv sučeva vladanja. Govoreći u Senatu nazvao ga je »sramotom za američku civilizaciju«.

Vratila se kući sretna i zadovoljna, ali nije joj bilo suđeno da dugo uživa. Uvijek je smatrala da je bila dobra majka. Sanjala je o velikoj budućnosti za svoju djecu. Sa sinom Eddiejem postupala je strogo, ali prema Paerl bila je popustljiva. Godine 1886. Pearl je bilo osamnaest godina. Svuda gdje se pojavljivala, pobuđivala je

pažnju, a Belle je uživala u društvu pokazivati se s kćerkom. No Perl je od svoje majke, a da ova nije bila svjesna, naučila i druge stvari. Kada Belle nije pazila, zabavljala se koristeći svoje ženske čari i zaludujući muškarce. Iskoristivši majčin dugi boravak u Fort Smithu upustila se u avanturu s mladim kaubojem Bobom Crockerom. Jednog dana se taj kauboj pojavio pred Belle i zatražio ruku njene kćerke. Zatražila je nekoliko dana da razmisli ali znala je da nikad neće dopustiti Pearl da se uda za siromaha. Njen je muž morao biti neki imućni čovjek s položajem u društvu.

Belle je smislila dobar plan. Tako joj se barem činilo. Odvela je kćerku u Arkansas rođacima. Kada se vratila pozvala je Crockera i izjavila mu kako se Pearl ne želi udati za njega. Slomljena srca, kauboj je otišao, a kada se Pearl poslije nekoliko tjedana vratila, majka joj je rekla kako je Crocker jednostavno nestao, ne rekavši zašto odlazi ni kamo ide.

Ubrzo poslije toga Belle je upoznala novog šerifa, mladog došljaka sa Sjevera. Sprijateljila se s njim i često ga pozivala na piće. Jedne večeri mladić je popio malo previše njena odličnog vina i da bi ostavio dojam na Pearl, koja mu se očito svidala, počeo se hvaliti svojim uspjesima kod žena. Pearl nije učinila ništa da bi ga prekinula, pa je šerif postajao sve bezobrazniji. Napokon je izvukao sto dolara i ponudio ih Belle ako mu dopusti da spava s njenom kćerkom.

Belle je najprije htjela izvući

revolver, ali zatim se predomisli.

— To je lak način da se dođe do mnogo novca.

Upitala je Pearl pristaje li, a djevojka ne znajući što se zapravo zbiva, odgovorila je potvrdno. Šerif je dao sto dolara, da bi u istom trenutku ugledao cijev revolvera.

— Sada možeš spavati s mojom kćerkom, ali zapamti dobro i samo spavati. Ako je dotakneš, raznijet ću ti glavu.

Prisilila ga je da se svuče i da uđe u krevet, a zatim je sjela pokraj kreveta s revolverom u ruci. Cijelu noć šerif se nije usudio zaspiti, bojeći se da bi u snu mogao dotaknuti Pearl. Ujutro mu je Belle rekla:

— Idi sada u grad i ispričaj sucu Parkeru da si bio kod Belle Starr i spavao s njenom kćerkom Pearl.

U ljetu 1886. počeli su se množiti problemi s kojima je Belle bila suočena. Samova je situacija postajala sve teža. Još su ga progonili. Bila je to najveća potjera što je ikad organizirana na indijanskom području. Iako je Sam bio vrlo spretan i imao mnogo prijatelja, koji su mu pomagali, nije mogao izbjeći goničima. Uхватili su ga početkom jeseni te godine. Belle je odmah bila o tome obaviještena i s velikom grupom prijatelja presrela je potjeru, koja je vodila Sama u zatvor. Suočeni s nadmoćnijima nemilosrdnijima, šerifi su oslobodili zatvorenika. To je dovelo do šireg sukoba između neprijateljski raspoloženih indijanskih plemena, u čemu je Belle uživala, jer je još jednom mogla zapovijedati u borbi. Shvatila

je, međutim, da ne smije pretjerati, jer bi u tom slučaju u borbu ušla i vojska. Ugovorila je da se Sam preda saveznom šerifu Hughesu, kojem je ona svojedobno spasila život. Položila je odmah visoku kauciju i Sam je čekao suđenje kod kuće.

Potkraj godine bili su pozvani na zabavu u Whitefield. Povelili su sa sobom Eddija i Pearl. Malo prije ponoći na zabavu je upao indijanski šerif Frank West, koji je i prije progonio Starra i nikako se nije mogao pomiriti da bi se ovaj pred sudom uspio nekako izvući. Pogledali su se i obojica su zapucala u istom trenutku. Samov je metak usmrtio Westa, a Westov Sama.

XVII

Na opće iznenađenje samo nekoliko tjedana poslije Samove smrti Belle je opet bila mladenka. Njen je novi suprug bio Jim July, 24-godišnji Indijanac iz plemena Creek. Vjenčanje je obavljeno u Texanni, u siječnju 1887. July je bio pristao, školovan, i brz na revolveru. To su bile kvalitete koje je »kraljica odmetnika« najviše cijenila.

U tom je braku bilo više neobičnih stvari. Ne samo što je on bio petnaest godina mlađi, već umjesto da ona uzme njegovo ime, on je preuzao njeno, pa se nazvao Jim Starr. Bilo je i problema s djecom. Dvadesetogodišnja Pearl i šesnaestogodišnji Eddie otvoreno su pokazivali da ne prihvaćaju novog poočima. Svi pokušaji Belle da to izmijeni ostajali su bez uspjeha i djeca su najveći dio slobodna vremena provodila izvan kuće.

Uskoro je došao novi udarac.

Jednog dana pojavio se Jim Kraft, stari prijatelj, koji je držao trgovinu u okolici. Okolišajući i ne znajući kako da počne promućao je napokon kako mu je Pearl došla reći da je u drugom stanju.

Izvan sebe od ljutnje Belle je skinula sa zida veliki bič i pojurila u drugu sobu da od Pearl sazna tko je bio njen ljubavnik. Djevojka joj nije htjela ništa reći i Belle ju je po kratkom postupku izbacila iz kuće, uz prijetnju da joj više nikad ne dolazi pred oči. Pearl je otišla u Fort Smith, posjetila jednog od prijatelja svoje majke, udovca srednjih godina, za kojega se udala poslije nekoliko tjedana. Brak je trajao kratko. Kada je on zatražio da dijete, čije je rođenje čekala, dade na usvojenje, Pearl ga je napustila. Otišla je Reedovima u Missouri i 2. travnja 1887. rodila je kćerku, koju je nazvala Flossie. Nikada nikom nije rekla tko je bio otac njene kćeri.

XVIII

Nekoliko tjedana pošto je izbacila kćer iz kuće, činilo se da je Belle zaboravila da ju je ikad imala. Opet se posvetila poslovima i mnogo je vremena provodila u Fort Smithu. Nastojala je da sudac Parker što više osjeti njen politički utjecaj.

Nova godina 1888. donijela je Belle nove probleme. Sada je bio red na Eddieju. Željela ga je poslati u neki koledž na Istoku da studira pravo, ali Eddie se pobunio. On je mislio drukčije o svojoj budućnosti. Belle ga je pokušala uvjeravati, ali svi su razgovori završavali svađom. Iako je bila obrazovana, činilo se da Belle nikad nije shvatila pogubni utjecaj društva u kojem se kretala na njenu djecu, koja su odrasla u društvu bez zakona, držeći se s odmetnicima i razbojnicima.

Eddie je obožavao odmetnički način života. Kada njegova majka nije pazila, proučavao je vladanje svojih idola i nastojao ih oponašati,

a oni su bili spremni da ga u svemu podučavaju. Uskoro je postao jedan od najboljih jahača, a izvrsno se služio i revolverom. Znao je sve trikove koji su potrebni da bi umakao potjeri. Prije no što je napustila dom, Pearl je imala veliki utjecaj na brata i uspijevala ga, je, uglavnom, sačuvati od većih nevolja. Poslije njena odlaska Eddie kao da je podivljao. Osjećao je poriv da nastavi obiteljsku tradiciju. Za razliku od sestre, nikad nije nosio prezime Starr, već je bio ponosan na očevo: Reed. Ne jednom majka ga je morala spasiti iz nevolje. O njegovoj aktivnosti čuo je i sudac Parker, koji je naredio šerifima da paze na Eddieja Reeda. Nadao se da bi preko njega mogao zadati udarac i »odmetničkoj kraljici«. Prilika za to pružila se u travnju 1888, kada je mladi Reed uhapšen zbog krađe konja.

Belle nije mogla povjerovati u istinitost optužbe. Bila je uvjeren da je sve namješteno. Da bi pomogla sinu upotrijebila je novac, politički utjecaj i štampu.

Ipak, 20. srpnja 1888. Eddie je osuđen na sedam godina zatvora. Presuda je prenerazila Belle, a uskoro se pokazalo da je sudac Parker njome počinio jednu od svojih najvećih grešaka. Izazvao je, naime, u štampi novu, žestoku kampanju protiv sebe, a Belle je ponovo otputovala Predsjedniku u Washington tražeći pomoć. Nekoliko tjedana poslije toga Eddie je predsjedničkim ukazom bio pomilovan, a u Washingtonu se sve više utjecajnih političara počelo izjašnjavati protiv metoda što ih je upotrebljavao sudac Parker.

XIX

Kratki boravak u zatvoru nije smirio Eddieja Reeda. Izašao je čak uvjeren da će ga sada utjecaj njegove majke štititi i od suda. Uskoro se upustio u dvoboj, u kojem je bio lakše ranjen. Do njegove sestre doprla je, vijest, da je Eddie na samrti i ona se zaputila kući uspr-

kos majčinoj zabrani. Belle ju je primila raširenih ruku. S Pearl i Eddiejem otišla je u Hot Springs u Arkansasu na dvotjedni odmor. Bila je oduševljena što su djeca opet na okupu. Činilo se da je Pearl zaboravila dijete u Missouriju, a da se Eddie smirio.

Belle je opet pravila velike planove za djecu, i sebe. Pozvala je nekog poznatog arhitekta da izradi nacрте za veliku kuću u tipičnom južnjačkom stilu. Napustila je neke dosadašnje poslove i posvetila se onima koji su bili manje opasni, ali ne manje unosni. U proteklih nekoliko godina u okolici su bili otvoreni rudnici ugljena. Uvjeti u kojima su rudari morali raditi bili su bijedni i kada su se oni pobunili, Belle je stala na njihovu stranu. Treba međutim dodati da su joj rudari ponudili prilično novca, a da je njihov glavni neprijatelj bio i njen: sudac Parker. Podmitala je nekoliko šerifa, mobilizirala prijatelje u novinama i angažirala jednog od najpoznatijih teksaških odvjetnika. Njena je akcija dovela do toga da je osnovnim zahtjevima rudara udovoljeno. Belle je bila zadovoljna što je sucu Parkeru još jednom mogla pokazati svoju moć.

Za vrijeme štrajka rudara Belle je upoznala jednog od novih šerifa i pretvorila ga u svog suradnika. Jahala je jednog hladnog zimskog poslijepodneva u McAlester. Snijeg je pokrio zemlju i na bijelom pokrivaču otkrila je tragove kola što su ih vukle mazge. Začudilo ju je da u to vrijeme netko putuje tim krajem. Uskoro je primijetila da je na put izbio još jedan novi trag. Postala je znatiželjna. Proučavajući tragove ustanovila je da su kola teško natovarena. Pitala se što se prevozi tim kolima i zašto bi ih netko slijedio. Ako je sve nije varalo, tragovi se nisu slučajno sastali. Poslije dva kilometra bila je sigurna da jahač slijedi kola, držeći stalno od njih jednaki razmak, koji mu je omogućavao da ostane neprimijećen. Također po tragovima zaključila je da su oko pola sata ispred nje.

Belle se odlučila približiti da bi vidjela što se događa. Pošla je prečadom i izbila na brežuljak, s kojega je pucao pogled na okolicu. Baš kada je počela pažljivo promatrati, začula je nekoliko hitaca. Sasvim instinktivno skočila je iz sedla, izvukla pušku i čekala. Po zvuku hitaca zaključila je da netko upotrebljava pušku, a netko revolver. Hici su dolazili sa zapadnog obronka. Prišuljala se krijući se među stijenjem i grmljem. Na maloj čistini ugledala je kolibu i ograđeni prostor za konje. Tu su stajala kola i mazge. Počela se polako prikradati kolibi. Tada se začuo se poklik:

– Wilstone! Radije izadi podignutih ruku. Ja sam savezni šerif.

Iz kolibe odgovorio je drugi glas:

– Idi k vragu! Ubio sam tvojeg konja, a siguran sam da ću ubiti i tebe.

Da potvrdi riječi Wilson je kroz prozor ispalio nekoliko metaka. Belle je htjela saznati tko je taj šerif, a zanimalo ju je i koga je priklješito u kolibi. Dvojica su protivnika bila previše zabavljena sobom, a da bi primijetili njen dolazak. Prikrala se sasvim blizu, ali je ostala sakrivena i promatrala što se zbiva.

Šerif je trčeći promijenio položaj. U tih nekoliko kratkih trenutaka uspjela je vidjeti njegovo lice. Bio je to čovjek koga još nije srela. Ako je mogla zaključivati na temelju izgleda njegova lica, nije bio stariji od dvadeset godina.

Belle se polako prikrala iza mladog šerifa. On se potpuno koncentrirao na kuću i kada je stigla iza njega upravo je vikao:

– Wilstone! Ili izadi, ili ću ubiti tvoje mazge!

U tom je trenutku Belle pritisnula cijev svoje puške u njegova leđa.

– Mladiću, odbaci pušku i polako se okreni!

Šerif je bio potpuno iznenađen. Njaprije je oklijevao, a zatim se sagnuo, položio pušku na tlo i polako

se okrenuo. Kada je ugledao Belle, njegove su se oči raširile. Smješkala se promatrajući ga i rekla:

– Momče, i ti tvrdiš da si šerif?

– Točno, gospodo, ja sam šerif. Zovem se Bob Hutchins. Sudac Parker imanovao me upravo prošlog tjedna. Imam i šerifsku značku. A vi ste Belle Starr?

– Dobro pretpostavljaš mladiću. Sada još polako izvuci revolver, odloži i njega.

Šerif se nije prepirao, već je poslušao naređenje.

– Koliko ti je godina?

– Rođen sam 1871 dakle osamnaest.

– Znači da sada stari Parker upreže već i školsku djecu u svoja kola. Čovjek ne bi vjerovao. No, sada kada smo se upoznali reci mi, šerife, što se ovdje zbiva.

– Najprije mi vratite oružje.

– Tek kad budem znala što je posrijedi. Pričaj brzo, jer bih inače mogla odlučiti da te istjeram odavde na nišan Wilsonova revolvra.

Šerif je gledao u njene oči. Sudac Parker imao je pravo. On je zaista bila đavolica. Odlučio je govoriti.

– Tu unutra je neki Wilson. Dolazi s onu stranu rijeke gdje je stariom Cambellu, onom šezdesetogodišnjaku, oteo osamnaestogodišnju ženu.

– Pa što onda? Takve se stvari događaju svakog dana. A osim toga, mladiću, obiteljske prepirke nisu nešto za što bi se morali brinuti savezni šerifi.

– Da, imate pravo, ali to nije sve. Stari Cambell bio je u gradu kada su oni otišli. Iskoristili su priliku i pokrali sve što je imao, uključujući i dvjesto dolara u gotovini.

– Ni to te se ne tiče.

– Čekajte da objasnim. Stari Cambell traži samo da mu vratim njegove ukradene stvari. Za ženu ga nije briga.

– To ništa ne mijenja. I nemoj me pokušavati prevariti. Radije mi reci koliko ti je Cambell ponudio ako mu doneseš njegove stvari.

Mladi je šerif spustio pogled.

— Pedeset dolara, ali vjerujte, ja nisam lopov. Taj mi je novac zaista potreban. I nemam namjeru otići oдавде dok Wilson ne plati za mog konja kojeg je ubio. Platit će mi ovako ili onako.

— Trebao bi biti sretan što je ubio konja umjesto tebe. A sada da vidimo mogu li urediti taj nesporezum između tebe i Wilsona.

— Hoćete li mi vratiti revolver?

— Hoću, ali nemoj praviti nikakve ludosti. Wilson! Slušaj me! To sam ja, Belle Starr.

— Čujem te, ali ti nisi Belle Starr. Ona ne bi nikada stala na stranu zakona.

— To ne činim. Izadi da razgovaramo. Ništa ti se neće dogoditi, obećajem ti.

— Idi dovraga! Ne vjerujem da si ti Belle Starr! I neću izaći!

Belle se okrenula šerifu Hutchingsu.

— Sve mi se čini da ćemo ga morati istjerati napolje. Pobrinut ću se za to.

— Pomoći ćete mi da ga uhvatim?

— Ne, nemoj doći na nikakve pogrešne ideje. Istjerat ćemo ga dimom. Dok ću ja privući njegovu pažnju ti ćeš obići kolibu i popeti se na krov. Pokrit ćeš kaputom dimnjak i dim će prisiliti Wilsona i njegovu pratilicu da izađu. I zapamtiti: nema pucanja!

Belle je pažljivo nanišaniła i ispalila jedan hitac u zid kolibe. Wilson je odmah odgovorio i nekoliko je trenutaka trajala divlja pucnjava. Bilo je to dovoljno da se šerifa popne na krov i kaputom začepi dimnjak. Dim je uskoro učinio svoje. Vrata su se otvorila i dvoje ljudi izletjelo je napolje, držeći ruke na očima, kašljajući i vičući.

— Nemojte pucati! Nemojte pucati!

Belle im je prišla.

— Smirite se! Nitko neće pucati u vas. Wilson, rekla sam da želim s tobom razgovarati i to još vrijedi. Slušaj me dobro! Nimalo me se ne

tiče što si pobjegao s tom ženom, niti me smeta što si opljačkao starog Cambella. Mislim, međutim, da bi morao platiti šerifu konja kojeg si ubio.

Šerif se umiješao u razgovor.

— Tako je, mora platiti moj konja.

— Idite k vragu i ti i tvoj konj. Nitko ti nije naredio da nas slijediš. To nije tvoj posao.

Belle ih je prekinula.

— Ušutite obojica! Prepirat ćete se tako dugo dok jedan od vas ne nastrada. Radije da riješimo nesporezum. Priključila joj se Wilsonova žena.

— Mislim da ona ima pravo.

— Svakako da imam! Vi ste uzeli od Cambella 200 dolara. Polovinu te svote dat ćete šerifu kao odštetu za njegova konja. Mislim da je to pošten prijedlog.

— Ni slučajno! Ova njegova raga nije vrijedila ni 20 dolara. Opet se umiješala Wilsonova žena, očito u strahu da bi Belle mogla upotrijebiti pušku, kojom se prividno nemarno poigravala.

— Dragi, bolje bi bilo da pristaneš. I meni se čini da je to prihvatljiv prijedlog.

Wilsonu nije ostalo drugo nego da posegne u džep i izbroji pet novčanica po 20 dolara. Predao ih je Belle.

— Dobro, sada se vas dvoje zaljubljenih vratite u kuću i uživajte u medenom mjesecu. A ti, šerife, pođi sa mnom.

Kada su prošli nekoliko koraka, dala mu je 40 dolara, a 60 je zadržala za sebe. Objasnila je da je to provizija za njeno posredovanje. Mada nevoljko, šerif je pristao.

— Popni se na konja iza mene. Odvest ću te u McAlester. A gledajući konja na kojem si stigao dovde, čini mi se da te on tamo nikad ne bi doveo. Što se toga tiče, Wilson je imao pravo.

Idućeg dana Belle se vratila kući. Čekale su je Pearl i njena prijateljica, smrtno uplašene. Kada ih je upitala što je ispričale su kako

su proteklog dana na šetnji sastale susjeda, Edgara Watsona koji ih je pod nekim izgovorom zaustavio, a zatim im se pokušao udvarati. Kada su ga odbile, nazivao ih je najpogrđnijim izrazima.

Belle je poznavala Watsona. Došao je u njihov kraj prije godinu dana, iznajmio malo zemljište i uzgajao pšenicu. Njegovo je zemljište graničilo s njenim. A kako je uvijek bila sumnjičava prema strancima potrudila se da ispita njegovu prošlost. Saznala je da ga u Floridi traže zbog ubojstva, a u Arkansasu zbog trgovine bijelim robljem.

Od početka Watsonovo se vladanje nije svidalo Belle. Nije bilo ništa neobično u tome što se progonjeni odmetnik sklonio na indijansko područje. Bilo je međutim, neobično da takav čovjek šeće uokolo, hvaleći se da je za njim raspisana tjeratica. Watson je upravo to činio, iako su okolicu obilazili šerifi i lovci na nagrade.

Osim toga Belle je zabrinjavala činjenica da je Watson sklopio prijateljstvo s Jimom Middletonom, mladim bratom Johna Middletona, onog, koji je bio nađen ubijen, pošto je ona posumnjala da je želi predati vlastima. Iako je Belle ostala u dobrim odnosima s Jimom, nije imala povjerenja u njega. Pretpostavljala je kako on sumnja da je namamila Johna u stupicu.

Saslušala je priču što su je ispričale djevojke, zatim se popela u sedlo i krenula prema Watsonovoj kući. Našla ga je na polju kako razgovara s nekim mladićem. Bio je tako zabavljen razgovorom da je nije opazio dok nije stigla do njih. Kada ju je vidio pokušao je izvući revolver, ali Belle je bila brža. Gledajući u njen revolver Watson je iznenada postao spreman za razgovor.

— Što nije u redu, gospodo Starr?

— Nemoj izigravati nevinašce, Watson!

— Ali, molim vas, gospodo Starr...

— Meni nisi učinio ništa, ali naučit ću te pameti tako da ti više nikad ne padne na pamet da uznemiravaš mlade dame koje same šeću.

— O čemu govorite?

— Znaš ti dobro. Vrijedao si moju kćerku i njenu prijateljicu. A nitko si to ne može dopustiti da ne bude kažnjen.

— Lažu!

— Šuti i klekni!

— Saslušajte barem i moju priču. Ja...

Gurnula je cijev revolvera u njegovu usta i zastrašujuće polako počela potezati obarač. Zatim je vratila oružje na mjesto, uzjahala i otišla.

XX

Došla je Nova godina 1889. Belle je još bila moćna i slavna, a što se tiče budućnosti, planova joj nikad nije nedostajalo. Najviše je razmišljala o svojoj djeci. I dalje ih je pokušavala sprijateljiti s njihovim novim poočimom. Trenutno, međutim, imala je s njim i drugih briga. Sudac Parker poveo je protiv njega parnicu i Belle je namjeravala s mužem i advokatima 1. veljače otići u sudnicu u Fort Smithu.

Htjela je tog dana poći rano ujutro, ali zakasnili su nekoliko sati. Prethodne noći Eddie je pijančevao, a da stvar bude gora na svoju noćnu šetnju otišao je na konju svoje majke. Kada se napokon pojavio bio je tako pijan da je pred njom pao s konja. Kako su pošli kasnije nego što su planirali, Belle i July su se žurili. Oko podneva zaustavili su se kod nekih znanaca uglavnom zato da bi se konji mogli malo odmoriti. Našli su ih u dubokoj žalosti. Nedugo prije toga umrlo je u obitelji malo dijete. Zamolili su Belle da odjaši do njihovih rodaka, udaljenih oko sedam kilometara prema jugozapadu, i javi im to. Pristala je, a muža je poslala samog u Fort Smith, obećavši da će doći za njim čim bude mogla.

Njeno se putovanje odužilo, pa je odlučila prenoćiti u San Boisu.

Idućeg je jutro pokušala nastaviti put, ali je ubrzo ustanovila da je konj počeo hramati. Učinilo joj se da bi bilo najbolje vratiti se kući i izmijeniti konja.

Bilo je prekrasno nedjeljno jutro. Putovala je vrlo sporo, da ne bi mučila konja. Povremeno bi se zaustavljala, kada bi srela ponekog znanca da se pozdravi i razmijeni s nekoliko riječi. Zaustavila se najprije u Whitefieldu, a zatim u Hoytu, gdje je navratila k Jacku Roweu i njegovoj supruzi. Kako se približavalo podne pozvali su je da ostane s njima na ručku. Baš su htjeli sjesti za stol kada se, na opće iznenađenje, pojavio Bob Watson u pratnji žene Mandy. Domaćini su znali što se dogodilo između Belle i Watsona i našli su se u nezgodnoj situaciji. Ipak, ne videći drugog izlaza, pozvali su i Watsonove na ručak, nadajući se da će odbiti i otići.

Na njihovo razočaranje Watsonovi su prihvatili poziv. Iz obzira prema Roweovima Belle je prikrivala svoje neprijateljstvo prema Watsonu, ali je ovaj, shvativši da je u određenoj prednosti, za vrijeme ručka dobio nekoliko neugodnih primjedbi na njen račun. Poslije ručka muškarci su se povukli u salon, a žene su ostale čistiti kuhinju. Watson je postao žedan i svratio je u kuhinju da bi popio vode. Prolazeći pokraj Belle, dobio je:

– Belle, tvoja kćerka je lažljivica.

Belle nije odgovorila ne riječi, sasvim mirno je obrisala ruke, a zatim je iz proreza na suknji izvušla mali revolver. Mandy Watson je skočila između Belle i svojeg muža, a gospoda Rowe je uzviknula:

– Ne, Belle, molim te, nemoj!

Začuvši viku, Jack Rowe je došao u kuhinju. Najprije je gurnuo Watsona napolje kroz stražnja vrata, a zatim je dohvatio za ruku njegovu ženu i izbacio je za njim.

– Da se niste više pojavljivali u mojoj kući!

Belle je potrčala napolje, upravo

kada su se Watson i njegova žena penjali u kočiju.

– Watsone, mi ćemo se još vidjeti.

Okrenuvši se prema Roweu, rekla je:

– Žao mi je zbog ovog što se dogodilo. Sada ću i ja poći.

– Belle, ne moraš ići. Što se nas tiče, možeš ovdje ostati koliko želiš.

– Hvala, ali moram što prije stići kući da bih zamijenila konja.

– Ipak, možda bi bilo bolje da ne podeš odmah, već da ostaneš još neko vrijeme.

Da bi udovoljila prijateljima, Belle je ostala još jedan sat. Do svoje kuće mogla je stići na dva načina: ili starom cestom koja je nekad bila dio poznate kalifornijske ceste ili malo upotrebljavanim putem što je vodio pokraj Watsonove farme. Izabrala je drugi put, iako je prvi bio kraći. Niti kilometar istočno od Watsonove farme bilo je raskršće uz koje je raslo gusto žbunje. I upravo kad je Belle stigla na to mjesto, dogodilo se...

Ispisivala se jedna poznata stranica u povijesti Divljeg zapada. Začula se puška i bezbroj kuglica sačme pogodila je Belle u leđa, bacivši je iz sedla. Pokušala je izvući revolver, ali bilo je prekasno. Videći da je pogodio »kraljicu odmetnika«, ali da još nije mrtva, čovjek koji je pucao iz zasjede izašao je iz grmlja, još jednom nanišanio i opalio drugi hitac. Sačma joj je zahvatila lice i rame.

Pearl je stajala pred kućom, kada je dotrčao majčin konj bez jahača. Odmah je znala da nešto nije u redu. Zaustavila je konja, dohvativši uzde i ukočila se od užasa. Sedlo je bilo okrvavljeno.

Njena je majka bila ranjena. Možda je tog trenutka umirala negdje na putu. Skočila je u sedlo, ali je tada opazila da konj hramlje. Odjurila je u stanju, gdje je osedlala drugog konja. Tada je začula kako netko dolazi. Nije znala što se događa, pa se nije htjela upuštati ni u kakav rizik. Znala je da majka

uvijek drži u staji sakrivenu pušku. Uzela ju je u ruke i provirila kroz prorez između dviju dasaka. Vidjela je nekog čovjeka kako zaustavlja konja pred kućom. Prepoznala je Mila Hoyta, bliskog prijatelja.

— Ovdje sam, Milo. Što se dogodilo?

— Pearl, radi se o tvojoj majci. Teško je ranjena.

— Gdje?

— Preko rijeke, tamo na cesti. Dodi sa mnom.

Odjurili su, ne štedeći konje. U Blizini raskrižja Pearl je ugledala majku kako nepomično leži na zemlji. Skočila je s konja, klekla pokraj nje i lagano joj podigla glavu.

— Majko, to sam ja, Pearl.

Na okrvavljenom licu polako su se otvorile velike crne oči.

— Majko, tko je to učinio?

Oči teško ranjene žene malo su se raširile, a usne su trenutak-dva podrhtavale, kao da pokušavaju nešto reći. Nije izustila ništa, nije više mogla govoriti. A tada su se oči zatvorile i usne smirile.

Pearl nije dopustila da je uhvati panika. Bila je kćerka Colea Youngera i Belle Starr. Polako je izvučila ruku ispod majčine glave i pokrila joj lice širokim, bijelim šeširrom koji je majka uvijek nosila. Ustala je.

— Milo, pođi po svoja kola i nekoliko ljudi, pa ćemo odvesti majku kući.

Vijest o ubojstvu Belle Starr proširila se brzo. O tome su pisale novine u svim krajevima Sjedinjenih Država s velikim naslovima. Jima Julyja obavijestili su u Fort Smithu o tome. Vratio se kući što je brže mogao, mijenjajući usput konje da bi brže putovao.

U međuvremenu, pripremao se pokop. Stolar u Brairtownu napravio je jednostavan lijes. Pearl je kupila za majku novu crnu haljinu i žene iz susjedstva pomogle su joj da je obuče. Oko vrata stavile su joj tešku ogrlicu s draguljima, a preko prsiju revolver s karakteri-

stičnom dugom cijevi, što joj ga je poklonio Cole Younger. O svemu se brinuo klan Starrovih, jer Belle je bila jedna od njih.

Iskopan je grob nedaleko od njena doma, jer su željeli da Belle bude pokopana u zemlji koju je voljela.

Belle Starr je pokopana 6. veljače 1889, dan poslije 41. roden-dana. Više stotina ljudi, mnogi od njih prijatelji, a mnogi znatiželjnici, okupilo se tog neuobičajeno toplog poslijepodneva na posljednjem ispraćaju. Bilo je tu novinara, a zapaženo je i nekoliko saveznih šerifa.

Članovi najuže obitelji, Pearl, Eddie i Starrovi sjedili su u salonu uz otvoreni lijes. Od vremena do vremena netko od njih bi ustao, otišao do lijesa, pogledao i opet se vratio na stolicu. Pred kućom ljudi su prigušeno mrmljali.

Tada je šest članova obitelji Starr iznijelo lijes na ramenima. Svi su bili naoružani. Bio je ubijen član njihove obitelji i mislili su samo na osvetu. Ljes je položen pokraj iskopanog groba i ljudi su polako prolazili pored njega. Poneki Indijanac bacio bi u lijes mali komadić ražena kruha, jer Indijanci vjeruju da pokojniku treba na dugi put, što ga očekuje, dati njegovu najmiliju hranu.

Starrovi i Jim July pažljivo su promatrali lica ljudi koji su prolazili pokraj lijesa. Nekoga su tražili. Ubojicu.

Kad je posljednji čovjek prošao, sunce se već spustilo na zapadno obzorje. Ljudi se međutim nisu razilazili. Ostali su tako dugo dok lijes nije bio spušten u grob i zatrpan zemljom. Među njima bio je i Bob Watson. Mirno je prošao, izazvavši tako iznenađenje mnogih koji su znali za njegovu svađu s Belle. Kako nitko nije odlazio i on je ostao. A tada, kada je u grob bačena posljednja gruda zemlje, Jim July se naglo okrenuo uperivši pušku u Watsona.

— Podigni ruke, Watson! Uhapšen si!

Žene su vrištale, dok su se muškarci uskomešali. Svi su bili sigurni da July namjerava ubiti Watsona. Ovaj se nervozno ogledavao, tražeći pomoć, ali se suočio samo s opasno hladnim pogledima Starrovih. Trojica saveznih šerifa, koji su stajali u blizini, pravili su se kao da ništa ne vide.

– Pa ne želiš valjda ubiti nenaoružana čovjeka.

– Ti si ubio moju ženu!

– Vjeruj mi, July, nisam ja ubio Belle. Uhvatio si pogrešnog čovjeka.

Obratio se gomili:

– Molim vas, nemojte odlaziti. Ovaj će me čovjek ubiti.

– Watsone, kukavico, ti si previše uplašen da bi mogao razumjeti što govorim. Rekao sam ti da si uhapšen. Odvest ću te u Fort Smith. Ubit ću te samo ako se budeš opirao.

– Nemoj pucati. Ići ću s tobom. Ali želim da ide još netko. Ti ćeš me inače putem ubiti.

July je pogledao Jacka Rowea.

– Gospodine Rowe, hoćete li vi poći sa mnom i Watsonom u Fort Smith?

Rowe je potvrdno kimnuo glavom.

– Watsone, imaš li povjerenja u Rowea?

– Imam.

Pridružio im se još neki Jim Welsh, a pošli su i Eddie i Pearl. Putovali su cijelu noć i stigli u Fort Smith oko podneva idućeg dana. July je odveo Watsona u zgradu suda, gdje je potpisao nalog za hapšenje zbog ubojstva. Watson je tvrdio da je nevin. Bilo je čudno da ni jedan od saveznih šerifa, koji su bili na pokopu, nije pokušao intervenirati, niti se ponudio da će pratiti Watsona na putu.

Takozvano prethodno saslušavanje optuženoga obavljeno je tek poslije nekoliko mjeseci. Smatralo se da je bolje pričekati neko vrijeme, kako bi se situacija barem malo smirila. Bilo je poznato da je Belle imala mnogo prijatelja i

obožavatelja, među kojima su bili i najopasniji odmetnici i revolveraši. Za njih je ona mnogo učinila. Bila je njihov voda, brinula se o njihovoj sigurnosti, a za neke je bila, i jedina veza sa svijetom. Bilo je sigurno da bi ti ljudi ubili Watsona čim bi ga ugledali. A postojala je i opasnost da netko poželi ubiti ga kako bi došao na prve stranice novina i postao poznat. Zato je savezni zatvor bio jedino mjesto gdje je Watson bio siguran.

Napokon je održano i prvo saslušanje. Događalo se to u drugoj polovici travnja, a saslušanje je vodio savezni istražitelj Brizzolara. I tu je bilo mnogo čudnih stvari, kao i u životu i smrti Belle Starr. Tužilac je podigao optužnicu koja je bila vrlo krhka. Kao dokazni materijal nije čak ponudio ni Watsonovu pušku, kao ni dvije čahure što su nađene na mjestu ubojstva.

Watsonova jedina obrana bila je njegova izjava. Zakleo se da je bio kod kuće i da s ubojstvom nema nikakve veze. Njegova je žena to potvrdila. Kao svjedoci pojavili su se na sudu još neki ljudi koji su govorili o Watsonu, ističući njegov dobar karakter.

Prijatelji Belle Starr, koji su bili u sudnici, tvrdili su da su ti svjedoci stranci i da ih nikad prije nitko nije vidio. Videći da su stvari pošle neželjenim pravcem Jim July je zatražio prekid procesa na tje dan dana, kako bi mogao ponuditi nove svjedoke.

Njegovu je zahtjevu udovoljeno. Otišao je u Hoyt, da dovede Roweove. Bio je siguran da će njihova izjava o svađi između Belle i Watsona neposredno prije ubojstva, poljuljati ili srušiti Watsonovu obranu. Roweovi su bili bolesni i nisu mogli otići na sud.

July se vratio u Fort Smith i zatražio produženje prekida procesa, dok se Roweovi ne oporave, ali mu je zahtjev odbijen. Ponovo je otišao u Hoyt, da bi dobio pismenu izjavu, ali je sud odlučio da tu izjavu ne prizna kao dokaz. I tako je zbog

nedostatka dokaza optužba protiv Watsona bila odbačena.

XXI

Nekoliko sati nakon što je Belle bila ubijena, cijeli je kraj bio pun predstavnika zakona. Prolazili su njime indijanski policajci i američki savezni šerifi. Tražili su tragove, ali pronađeno je malo. Znatiželjnici, koji su također u velikom broju dolazili da vide mjesto ubojstva, uništili su nehotice i ono malo dokaza što je možda postojalo.

Ubrzo su se počele širiti različite glasine o tome tko bi mogao biti ubojica. Najviše je ljudi sumnjalo na Edgara Watsona, ali spominjali su se i Eddie Reed pa i Jim July. Pošto je pušten iz zatvora, Watson je počeo govoriti kako je Jim July ubio svoju ženu. Bojao se vratiti kući u Hoyt i povlačio se oko Fort Smitha, podgrijavajući stalno sumnju protiv Julyja. Ipak nije mogao uvjeriti vlasti u istinitost svoje tvrdnje. Činilo se kao da sudu odgovara da ubojica ne bude pronađen.

No, Watson je pronašao čovjeka koji je bio voljan da ga sluša. Bio je to Bob Hutchins, mladi osamnaestogodišnji šerif. Brbljavac kakav je bio, Watson je znao da je šerif bio oduševljen susretom s Belle prilikom onog okršaja u blizini McAlester.

Vijest o ubojstvu teško je pogodila šerifa i Watson ga je pronašao u stanju koje je upravo odgovaralo njegovim planovima. Ožalošćeni mladić prihvatio je njegovu priču kao istinu.

Watson mu je ispričao da je July došao k njemu otprilike sat prije no što je Belle ubijena i da je bio pijan.

Zamolio ga je da mu posudi pušku, tvrdeći da želi ubiti vukove. Watson mu je posudio pušku, a July je vratio oružje iz kojega je očito bilo pucano malo prije od jednog sata. Također je tvrdio da je na mjestu zločina vidio tragove či-

zama koji su odgovarali Jimovima.

Watson je nagovorio šerifa da pođe s njim u Hoyt i pomogne mu odnijeti njegove stvari, što je ovaj učinio.

Pošto se vratio u Fort Smith šerif je uspio postići izdavanje tjeralice za Julyjem zbog nekog prijašnjeg prijestupa. S tjeralicom u džepu poveo je potragu za Julyjem.

Potraga je trajala skoro godinu dana. Na indijanskom području July je imao mnogo prijatelja koji su mu pomagali, a znao je i sve trikove potrebne da bi ostavio iza sebe progonitelje. Ipak ga je šerif stigao 24. siječnja godine 1890. Bio je zajedno s drugim šerifom, Budom Trainorom. U nekom salunu u Ardmoreu saznali su da se July skriva u okolini. Ispitujući pijance prikupili su dovoljno podataka. U toku dana July se skrivao u nekoj pećini, a noć bi provodio kod prijatelja J. H. Salzera.

Serifi su saznali da Salzer živi nekoliko kilometara sjeverno od Ardmorea i tamo su postavili zasjedu. Trainor, koji je bio sklon piću, napio se čekajući. July je naišao upravo kad je pao mrak. Hutchins je otvorio vatru bez upozorenja i teško ranio Julyja. Natovario je ranjenika na konja i odveo ga u bolnicu u Ardmoreu.

I sam zbunjen onim što je učinio mladi je šerif ispričao više verzija o tome kako je uhvatio Julyja. Vlastima je ispričao da je July prvi otvorio vatru, zatim se predao, a onda pokušao pobjeći i da je on tek tada pucao. Bio je uvjeren da je Jim July ubio svoju suprugu Belle Starr. Još godine 1950, neposredno prije smrti, Hutchins je u intervjuu, što ga je dao novinaru lista »Denver Post«, izjavio: »Čvrsto vjerujem da je Jim July ubio svoju zakonitu ženu Belle Starr. Ja sam ubio Jima Julyja, kada se pokušao oprijeti hapšenju«.

U siječnju 1890. list »Fort Smith Elevator« donio je ovaj prikaz smrti Jima Julyja:

»Pomoćnik šerifa, Heck Thomas,

doveo je prošlog petka nekoliko zatvorenika, među njima i Jima Julyja Starra, kojega su ranili šerifi Trainor i Hutchins. Stigli su vlakom. Pisac ovih redova, koji dobro poznaje Starra, posjetio ga je u zatvorskoj bolnici u subotu. Upitao ga je da li je točno da je bježao pred potjerom, kada su na njega pucali. Odgovorio je da je počeo bježati tek kada je bio ranjen. U nedjelju smo ponovo posjetili zatvor i našli Julyja na smrti. Bojeći se da bi mogao dati još neku izjavu, čuvar zatvora ga je obavijestio kako je liječnik rekao da više nema nikakve nade. Rekao mu je da, ako još želi nešto reći, to mora odmah učiniti. July je izjavio da je jedini čovjek s kojim bi htio razgovarati njegov znanac, kapetan Mershon. Rekli su mu da je Mershon u Teksasu.

I tako je Jim July umro a da nije dao nikakvu izjavu. Pokopan je na groblju u Fort Smithu. Njegov prijatelj Salzer činio je sve što je bilo u njegovoj moći da spriječi prebacivanje ranjenika iz Ardmorea u Fort Smith. Podržavao ga je i jedan liječnik koji je rekao da July neće podnijeti put.

Danas mora biti prihvaćena činjenica da Jim July nije ubio svoju ženu, a da je njega hladnokrvno ubio jedan prevareni mladić.

Kako je zbunjeni mladi šerif mogao povjerovati Watsonovoj priči, teško je razumjeti. Sve što je trebao učiniti bilo je da ispita činjenice. Ustanovio bi da je July bio u Fort Smithu i da nikako nije mogao znati da se Belle vraća kući zbog teškoća s konjem. Bilo je mnogo svjedoka koji su mogli potvrditi da je u trenutku kada je Belle Starr ubijena, July bio u Fort Smithu, biše od sto kilometara daleko od mjesta ubojstva.

XXII

Glasina da je Eddie Reed ubio svoju majku bila je još gluplja od one protiv Jima Julyja. Zasnivala se na činjenici da je Belle istukla sina bičem kad je jašio njena konja

i vratio se pijan kući. One fatalne subote, kada je Belle ubijena, Eddie je bio s nekolicinom prijatelja na ručku, a zatim su cijelo poslijepodne proveli zajedno. O majčinoj smrti saznao je tek idućeg dana.

Zakleo se da će pronaći ubojicu i ubiti ga.

Budući da je sud oslobodio Edgara Watsona, a Jim July i Eddie Reed nisu dolazili u obzir kao počinoci, tko je ubio Belle Starr?

O tome je bilo mnogo teorija, ali ni jedno istraživanje nije moglo sa sigurnošću ukazati na ubojicu. Ustanovljene činjenice nameću, međutim, neka zanimljiva pitanja.

U toku burnog i neobičnog života Belle Starr je stekla mnogo prijatelja, ali i mnogo neprijatelja. Sasvim sigurno je bilo ljudi koji za njom nisu prošli ni jednu suzu.

Sudac Parker bio je vjerojatno njen najveći neprijatelj. Mržnju prema Belle nikad nije pokušao skrivati. Belle međutim nije dočekala Parkerov najveći poraz. Upravo na dan kada je pokopana donesen je zakon koji je vrhovnom sudu Sjedinjenih Država dao mogućnost da preispita i, ako je potrebno, izmijeni sve odluke Parkerova suda.

Belle je stekla neprijatelje i kada se umiješala u štrajk rudara. Već tada se govorkalo da je njen život u opasnosti. Bob Hutchins pričao je kasnije kako je jednom jašio s Belle kada su skoro upali u zasjedu. Progonili su napadača i kad su ga uhvatili priznao je da je bio unajmljen da ubije Belle.

Kada se saberu sve te činjenice i kada se uzme u obzir da se Belle uhvatila u koštac s mnogim jakim neprijateljima, ne može se odbaciti teorija, po kojoj je postala žrtva zavjere, organizirane u Fort Smithu. Mnogi poznavaoći situacije tvrde da je plan izmislio sudac Parker, a da su u njega bili umiješani šerif Thomas i još neki njegovi pomoćnici. Ako je to točno, Watson je bio samo oružje u njihovim rukama. U prilog toj teoriji ide i podatak da su sve ranije optužbe protiv

Watsona bile povučene dok je sjedio u zatvoru čekajući proces zbog ubojstva Belle Starr.

Sumnjivo je i to što je Watson često posjećivao Fort Smith i to pod svojim pravim imenom, iako je tvrdio da je za njim raspisana tjeralica zbog zločina u Floridi. Tvrdilo se čak da on uopće nije kriminalac, već detektiv. Ljudi su se sjetili da je on bio u prijateljskim odnosima s Jimom Middletonom, bratom Johna Middletona, za kojega se pričalo da ga je Belle poslala u smrt. Prema nekim teorijama zasjedu, u kojoj je Belle ubijena, organizirali su Watson i Middleton i dok je Watson otvoreno izašao pred nju s revolverom u ruci da bi privukao njenu pažnju, Middleton joj je pucao u leđa. Priče o tome da je zapravo Middleton ubio Belle, pojavile su se tek mnogo godina poslije njene smrti. Potakao ih je jedan od Jimovih najboljih prijatelja, koji je tvrdio kako mu je Middleton prije smrti ispričao da je ubio Belle Starr.

I Edwin P. Hicks u svojoj knjizi »Belle Starr i njena Pearl« također zaključuje da je Middleton ubio Belle.

Čudno je da ni u jednoj od ranijih teorija Middleton nije bio uključen u krug sumnjivaca. Bilo je poznato da je u vrijeme ubojstva bio u okolicama i da je imao motiv.

Možda bi razlog za to morali tražiti u činjenici da Jim Middleton nije bio poznata ličnost, a legendama što su se splele na Divljem zapadu nije odgovaralo da »kraljica odmetnika« bude ubijena od običnog farmera.

XXIII

Poslije njene smrti djeca su stekla gotovo istu slavu kao i majka. Eddie i Pearl prodali su svu njenu imovinu i podijelili novac. Pearl je otišla u Rich Hill u Missouriju da posjeti baku Reed.

Ispunjavajući obećanje, Eddie je pošao u potragu za čovjekom koji je ubio njegovu majku. Siguran u

to da je Edgar Watson bio ubojica, Reed je počeo tražiti najprije njega. Pošto je napustio Hoyt, Watson je otišao u Fort Smith. Tamo je ostao nekoliko tjedana a onda je nestao. Eddie je slijedio njegov trag na indijanskom području sve do Hot Springsa u Teksasu, ali ga nije uspio naći. Tek poslije dvije godine, dakle 1891, čuo je da Watson i njegova žena pod drugim imenom žive u Sallisawu. Uputio se tamo. Tada se dogodilo nešto čudno. U blizini Viana presreli su ga savezni šerifi i uhapsili pod optužbom da se bavi krijumčarenjem viskija. Mnogi su svjedoci kasnije potvrdili da Eddie Reed s time nije imao nikakve veze. Bio se posvetio potrazi za majčinim ubojicom. Njegovo hapšenje nameće mnoga pitanja. Nije li Reed došao preblizu Watsonu? I nisu li se neki ljudi na visokim položajima bojali da bi Watson mogao reći istinu ako bude pritjeran u kut?

Reeda su izveli pred suca Parkera. Cijelo je suđenje bila prava farsa. Eddie je proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora od sedam godina. Sudac je bio siguran da ta osuda neće biti izmijenjena. Nije više bilo Belle Starr da upotrijebi svoje veze i oslobodi sina. Ali Parker je zaboravio da je tu sada netko drugi – Pearl. Ona je nastavila bitku sa sucem tamo gdje je majka stala.

Bila je u sudnici kada je izrečena presuda. Najprije je zaplakala, a zatim su joj se crte lica smirile i ukočile. Ustala je, otišla do Parkera, gledala ga nekoliko sekundi, a zatim izašla. Kasnije je rekla jednom reporteru:

– Vidjela sam suca, tog nečovječnog sadistu, kako bulji u mene i mojeg brata, djecu Belle Starr.

Već odavno Pearl nije bila dijete. Bila je odrasla žena s jako izraženim osjećajem pripadnosti obitelji. Nikad se nije povlačila ni iz jedne bitke. Da bi se borila oštroomnost, suca Parkera, trebalo je hrabrosti,

oštroimnosti, ali i novca. A novca nije imala.

Kćerka Colea Youngera i Belle Starr naslijedila je mnogo tipičnih osobina svojih roditelja. Iako je Belle pokušavala od nje sakrivati, svoje poslove, Pearl je znala čime se majka bavi. Promatrala ju je kako vješto upotrebljava svoje ženske čari da bi pomicala muškarce koji, su imali novac i vlast, kao figure na šahovskoj ploči.

Odlučila je zaigrati istu igru. Postupat će kao Belle, ali će nastojati izbjegavati nasilje. Preselila se u Fort Smith. Uspostavila je veze s moćnim prijateljima svoje majke i stvorila uvjete da započne karijeru koja će je dovesti u legende Divljeg zapada na mjesto ništa manje istaknuto od onoga što ga zauzima njena majka.

Godine 1891. Pearl se posvetila najstarijem zanimanju na svijetu: prostituciji. Nije htjela biti obična prostitutka, već je htjela kontrolirati sve žene koje su se bavile tim poslom u Fort Smithu.

Kao i Belle, Pearl je pažljivo pripremala svaki potez prije no što bi ga povukla. Da bi upoznala prostituciju ušla je najprije u jednu javnu kuću. Mušterije joj nisu nedostajale. Birala ih je tako da se mogu uklopiti u njene planove. Morali su imati ili novac ili utjecaj, a po mogućnosti oboje. Svakom muškarcu davala je do znanja da je počašćen što ima veze s tako poznatom ženom, kćerkom Belle Starr. Postala je ubrzo vrlo poznata.

Za manje od šest mjeseci Pearl je stekla potrebno iskustvo, obogatila se i imala dovoljno poznanstva na pravim mjestima da bi počela ostvarivati svoj plan. Godine 1891. je u Water Streetu broj 25 u Fort Smithu otvorila svoju javnu kuću.

Bila je smještena usred onog dijela Fort Smitha u koji su se muškarci dolazili zabavljati. U to je vrijeme Fort Smith bio divlji i neuredni granični gradić, kojega su neki zvali »paklom na granici«, a

drugi »paklenom rupom suca Parkera«. U gradu s jedanaest tisuća stanovnika bilo je bezbroj saluna sa stolovima za kartanje i kockanje, pjevačicama i plesačicama. A javne kuće u Fort Smithu bile su poznate u Sjedinjenim Državama. Koristeći sumnjivu slavu svoje majke i vlastite, proračunate poslovne metode, Pearl je stekla reputaciju kakvu nikad nije dosegla ni jedna javna kuća. Sama je izigrala idealnu damu. Oblačila se po posljednjoj modi i vladala se vrlo otmjeno. Sve djevojke, što ih je zapošljavala, morale su se znati dobro vladati i imati barem osnovnu naobrazbu. Nikad nije zapošljavala djevojke koje su imale emocionalnih problema ili koje su u prostituciju natjerali trgovci bijelim robijem. Za nju su radile one koje su se najstarijim zanimanjem na svijetu bavile zato što su to htjele, zato što su željele novac ili su voljele pustolovine.

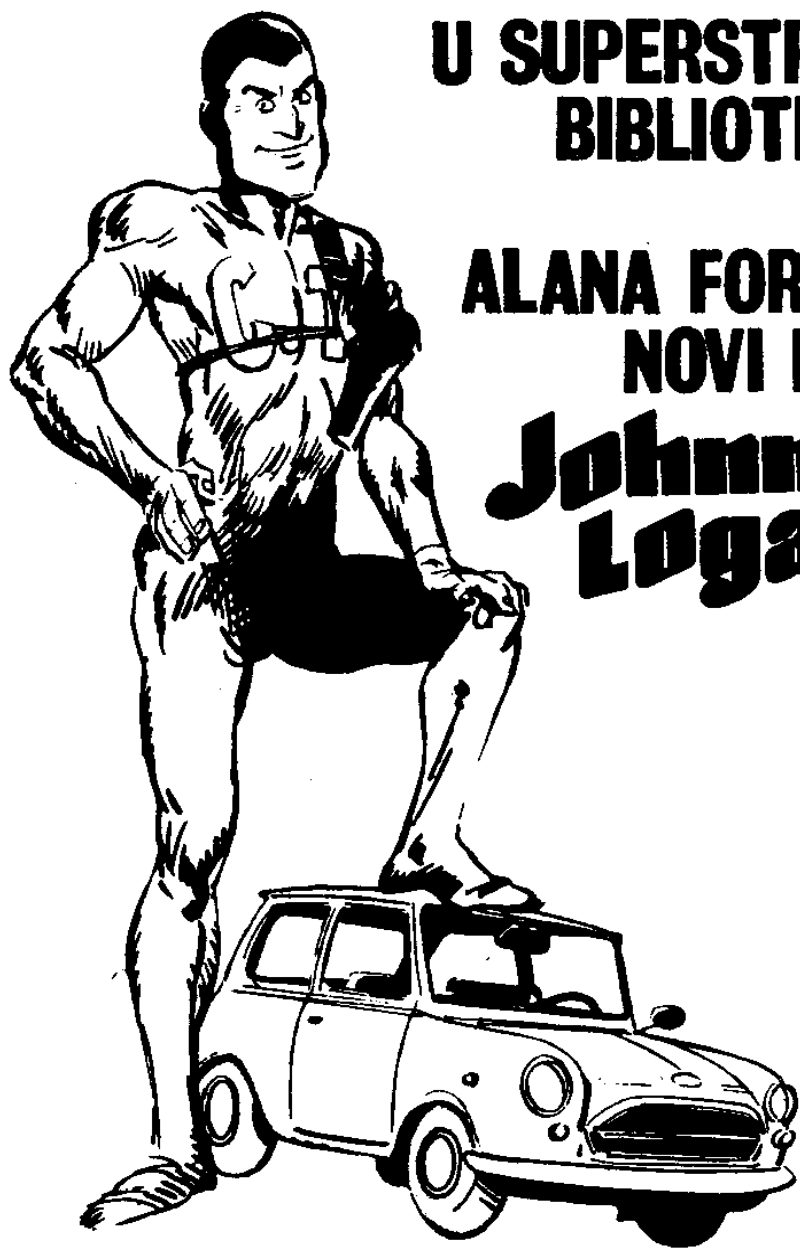
Neke su se udale za imućne ljude u okolici. A sve je to bilo podvrgnuto jednom cilju: da Pearl stekne dovoljno novca i političkog utjecaja kako bi mogla osloboditi iz zatvora brata Eddieja. Poslije dvije godine to joj je i uspjelo.

XXIV

Dočekala je Eddieja na kolodvoru. Oduševljeno ju je pozdravio, ali je ubrzo između brata i sestre došlo do žestoke svađe, kada je Eddie saznao na koji je način Pearl namaknula novac i stekla politički utjecaj da bi ga oslobodila. Rekao je da bi radije ostao u zatvoru. Najavio je da će odmah otići i da se nikad više neće vratiti.

— Majka bi se okrenula u grobu kada bi znala da si postala prostitutka.

Poslije svađe Eddie je ipak pristao ostati sa sestrom, ali samo pod uvjetom da ona napusti sramotni način života. Čim pronade majčinog ubojicu oboje će odseliti, promijeniti ime i početi novi život. Objasnio je sestri da je njegov

**U SUPERSTRIP
BIBLIOTECI
UZ
ALANA FORDA
NOVI LIK
Johnny
Logan**

glavni zadatak pronaći majčinog ubojicu, kao što je ona do tada smatrala svojim zadatkom da njega oslobodi.

Pearl se tome protivila. Tvrdila je da će potjera za ubojicom donijeti samo nove nevolje, ali Eddie se nije dao pokolebati. Napokon su sklopili kompromis. Pearl će nastaviti svoj posao kako bi mogla Eddieju davati novac, potreban da može putovati i tražiti Watsona. A kada njegov zadatak bude završen, odselit će u Južnu Ameriku, Kaliforniju ili Meksiko.

Uz pomoć sestre Eddie je nastavio tražiti majčinu ubojicu. Nije bio na slobodi ni mjesec dana kada se dogodila najnevjerojatnija stvar u neobičnom životu djece Belle Starr.

Eddie je bio u starom roditeljskom domu kada je došao neki šerif s porukom da dođe na sastanak u Fort Smith. Sastanak se održavao u uredu njihovih odvjetnika Cravensa i Duvalla. Neobično je bilo što je sastanku prisutvovao i sudac Parker. Što je dovelo suca na taj sastanak i o čemu se tamo raspravljalo, ostat će vjerojatno tajna. Ipak, izjava objavljena neposredno poslije njega šokirala je cijelu zemlju.

»Issac C. Parker, sudac koji vještač imenovao je Eddiea Reeda pomoćnikom saveznog šerifa.«

Čak su i Parkerovi najbliži prijatelji i suradnici u nevjerici tresli glavama, pitajući se kakvu to moć ima Pearl Starr nad starim sucem.

Sa šerifskom značkom na prsima Eddie Starr se zaputio u Claremore, jer je saznao da tamo živi Watson. Podatak je bio točan, ali netko je Watsona na vrijeme upozorio i on je opet pobjegao bez traga.

Dvadesetogodišnji Eddie oženio se simpatijom iz djetinjstva i nastanio na malom ranču u blizini Wagnera.

Pisani dokumenti pokazuju da je Eddie Reed bio dobar šerif, ali istodobno usamljenik koji se nikad

nije družio s drugim šerifima. Slobodno vrijeme i dalje je posvećivao traženju podataka o Bobu Watsonu.

Vrijeme je prolazilo, ali Eddie nije odustajao od svog zadatka. Novac nije bio nikakav problem, jer ga je Pearl uvijek imala dovoljno. Jednog dana godine 1896. Reed i šerif Thomas bili su u McAlesteru, tražeći nekog kanzaškog pljačkaša vlakova. Kao uvijek, Eddie se počeo raspitivati o Bobu Watsonu. Čuo je kako se priča da su Watsona nedavno vidjeli u Dalasu.

Opet je podatak bio točan, ali je kao svaki put netko upozorio Watsona i ovaj je pobjegao. Eddie se vratio u McAlester, dalje se raspitujući. Ali sada je postavljao pitanja o šerifu Thomasu. Ovaj je za to dočuo i došlo je do žestoke svađe.

Razočaran, Reed se vratio kući u Wagner, da bi se uskoro našao upleten u još jedan čudan događaj. 24. listopada 1896. dva brata, Zeke i Dick Crittenden, došli su u grad. Rekli su da traže Eddieja Reeda. Obojica su bili bivši šerifi, koji su postali revolveraši i prijatelji šerifa Thomasa. Počeli su se opijati, stvarajući nered. Netko je otišao upozoriti Reeda. Čim se Reed pojavio, braća su ga počela izazivati, ali on se nije dao navesti na to da prvi izvuče revolver. Poslao je po mjesnog šerifa da mu pomogne, ali umjesto toga mjesni šerif je naglo napustio grad. Videći da nema kud, pozvao ih je napokon da se predaju. Kao što je i očekivao, nisu ga poslušali. U kratkom dvoboju ubio je obojicu. Bio je siguran da ih je netko poslao da ga likvidiraju, uvjeren da je sve to povezano s njegovom potragom za Bobom Watsonom. Ubrzo poslije toga upao je u zamku u Claremoreu, u koji je došao da sazna novosti o Watsonu. Ubijen je iz zasjede u nekom salunu. Kao i njegova majka i otac Eddie je živio od revolvera i umro od revolvera. Poginuo je istog mje-

seca i iste godine, kada je umro sudac Parker, u studenom 1896.

XXV

Poslije smrti Eddieja Reeda Paerl se odrekla nade da će ikad pronaći majčina ubojicu, ali i dalje je bila uvjerena da je Watson bio barem umiješan u ubojstvo koje je bilo plod šire zavjere. Posvetila se poslovima. Često je posjećivala stari kraj i majčin grob. Dala je urediti nadgrobni spomenik, ali su poslije nekoliko mjeseci nepoznati lopovi otvorili grob i ukrali nakit iz

lijesa. Pearl je ponovo dala zatrpati grob i postaviti na njega veliku mramornu ploču, na koju je kamenorezac uklesao epitaf:

BELLE STARR,

rođena u Carthageu (Mo.) 5. veljače 1848.

Umrla 3. veljače 1889.

Nemojte za njom prolijevati suze, živjela je sretno i veselo.

Usamljeni grob Belle Starr i danas stoji usred nekadašnjeg indijanskog područja.

KRAJ

U PRIPREMI:

Nate Champion:

NEMA MJESTA ZA DVOJICU

ZABAVNIK POPAJ – list za sve koji se osjećaju mladima donosi serije:

- **STAZAMA PROŠLOSTI** – povijesne priče o slavnim i burnim događajima, borbama naših predaka na Jadranu i njegovu zaleđu
- **PRIČA O BEATLESIMA** – strip u nastavcima o rok-sastavu četvorice koji su postali simbol generacije

U svakom ćete broju **ZABAVNIKA POPAJ** naći nekoliko omiljenih stripova i uzbudljivih priča. Ne zaboravite stoga na kiosku zatražiti – novi broj **ZABAVNIKA POPAJ**!